

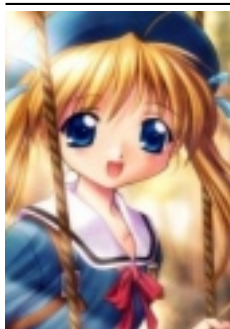
Nhỏ Nhút Nhát và Cold Boy Cá Tính

Contents

Nhỏ Nhút Nhát và Cold Boy Cá Tính	2
1. Chương 1 : : Có Phải Ngày Ấy Là Định Mệnh!?	2
2. Chương 2 : Chạm Mặt Leader	3
3. Chương 3 : Tên Em Là Gì...cô Bé!?	4
4. Chương 4 : Bắt Cóc	5
5. Chương 5 : Điểm Yếu	5
6. Chương 6 : Quản Lý	6
7. Chương 7 : Con Ghét Ông Trời!!!!	7
8. Chương 8 : Công Việc	7
9. Chương 9 : Đường Tới Trường	9
10. Chương 10 : Hấn Bị Làm Sao Thế Nhỏ?	9
11. Chương 11 : Vào Bẫy	10
12. Chương 12	11
13. Chương 13 : Music	12
14. Chương 14 :	13
15. Chương 15	14
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	21
20. Chương 20	21
21. Chương 21	22
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	28
28. Chương 28	29
29. Chương 29	30
30. Chương 30	31
31. Chương 31	32
32. Chương 32	32
33. Chương 33	33
34. Chương 34	35
35. Chương 35	35
36. Chương 36	36
37. Chương 37	37
38. Chương 38	38
39. Chương 39	39
40. Chương 40	39

41. Chương 41	41
42. Chương 42	42
43. Chương 43	43
44. Chương 44	44
45. Chương 45	45
46. Chương 46	46
47. Chương 47	46
48. Chương 48	48
49. Chương 49	50
50. Chương 50	51
51. Chương 51	52
52. Chương 52	55
53. Chương 53	56
54. Chương 54	56
55. Chương 55	57
56. Chương 56	58
57. Chương 57	60
58. Chương 58	61
59. Chương 59	62
60. Chương 60	63
61. Chương 61 End	64

Nhỏ Nhút Nhát và Cold Boy Cá Tính

Giới thiệu

Đang cập nhật. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-nhut-nhat-va-cold-boy-ca-tinh>

1. Chương 1 : : Có Phải Ngày Ấy Là Định Mệnh!?

Giờ ra chơi nó đứng trước cửa lớp lặng thinh nhìn theo bóng Kiệt khuất dần cùng mấy nữ sinh hóm sắc. Trong nó có chút thất vọng.. Ước gì anh ấy để ý tới mình một chút..... Nó buồn bã bỏ lên ban công.

Ban công trường nó rộng, sạch và mát. Gió thi nhau lồng

lộng cả một khoảng trời riêng.. Nó chọn một góc đứng thả hồn theo gió.

-Ai thế nhỉ?- Có tiếng lục đục.. nó quay sang, một cậu học sinh ngủ ở góc đối diện, tai đeo phone nên chắc ko biết mình lên.. Cũng đang ngủ n~....

Choang... Ko cẩn thận nó làm vỡ chậu hoa, cậu học sinh chột tỉnh

-Hi hi.... Xin lỗi.. Bạn cứ ngủ tiếp đi nghen..!- Nó nghe rằng cúi xuống nhặt chậu hoa.

-Biến!- Khuôn mặt lạnh băng, ko gợn chút cảm xúc..

-Hả?- Nó khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên

-Tôi nói BIẾN!- Cậu ta gần đáng sợ, nó lí nhí xin lỗi rồi biến ngay xuống..

-Ui da...- Trong lúc vội xuống cầu thang nó va vào một người, ngã bệt xuống nền, kiểu này ê mông chắc rồi huhu

-À tôi xin lỗi.. Em có sao ko?- Kiệt đỡ nó dậy, ngọt ngào xin lỗi.. Nghe mà cứ như rót nguyên hồ mật vào tai :”>

-D....dạ em.....em ko sao....- Nó ngập ngừng.. Đẹp trai quá.. Đôi mắt đen buồn này, cái mũi cao dọc dừa, miệng diễm đam này.. Nụ cười hòa nhã làm bao nữ sinh chết mê chết mệt n~ chứ.... Haizzzzz.... Cỡ này sốt chắc rồi Phương ơi..

Hồn nó lâng lâng mà người nó dưới đất cứ đi mãi thế thôi.. Đầu thì suy nghĩ về anh Kiệt.. Đi đến khi đụng phải bức tường té xỉu luôn.. Chẳng biết trời trăng gì n~

Nó tỉnh, bên cạnh nó là Kiệt đang ngủ ngon lành..What the hell???? Kiệt ư???? Nó có vinh dự lớn quá ông trời ơi... Cúi lạy tạ ông trời h’ ông bắt nó hôn đất nó cũng hôn..! Nó ngắm nhìn cậu.. Khẳng định trên đời làm gì có ai đẹp hơn cậu.. Lin dim trong giấc mơ toàn Kiệt.. Thì có giọng nói kéo nó trở về thực tại:

-Này h’ ngắm anh chán chưa nhóc?- Trời xui đất hời...con chỉ mún chui đầu xuống đất thôi... Ôi thôi...

-Dạ.... hi hi.... – Nó đỏ mặt, người đẹp nét cũng đẹp..Thế ko phải hoàn hảo à?

-Đầu em đỡ đau chưa? Sao đi đâu ko đi lại đụng trúng bức tường v.- Kiệt xuýt xoa hỏi nó

-Dạ ko sao anh ậ... Em còn khỏe lắm..!- Nó cười chữa ngượng

- Thế anh đi nhé.. Nhóc cứ ngủ đi..!- Kiệt ra cửa,cười chào

Nó lắc đầu, đứng xuống giường cười vẫy tay chào lại,xong tự cốc đầu mình sao ko nói là đau lắm cho anh ấy ở lại nhỉ? Trời ơi trời sinh ra con sao lại cho con gốc thế hả trời???

Bỗng có một vật gì tròn tròn đang bay thẳng vào mặt nó.. Bùm!!! Bóng nước.. Nước lau nhà... Bắn và hời..

2. Chương 2 : Chạm Mặt Leader

-A ha ha ha ha.....ha ha...ha....- Giọng cười khinh bỉ đó thuộc về bọn Fc Kiệt đang đứng ngoài kia.. Cầm đầu là Hiền, ả tiến vào, hai má đỏ bừng tức giận.

-Mày mà xứng đáng vs anh Kiệt cơ à?- Cô ta cười khinh

Nó im lặng ko nói, cơ bản tốt nhất là đừng gây sự lúc này.. Sẽ thật rắc rối nếu dính vào Hiền- Lemon Princess của trường.

-Loại như mày, chẳng bao h’ xứng chùi chân cho tao!-Hiền bỗng tức giận tát thẳng vào mặt nó..

Nó nhếch môi nhẹ.. Nó đã làm gì để ăn một tát thế này chứ..!? Thật bất công mà..

Lũ Fc Kiệt cũng bỏ đi mất, ko quên ném lại cho nó một lời cảnh báo cấm đụng chạm tới “anh Kiệt của tụi nó”

Còn lại một mình vs mùi như hàng tấn đồ ăn của trường và những thứ khác, nó lấy điện thoại ra

“ Tiểu thư có việc gì cần gọi tôi?”

-Lấy cho cháu một bộ đồng phục và cái kính mới! Bác mang nhanh tới trường cháu nhé- Nó nhanh nhẩu nói rồi cúp máy

Bộ dạng này làm sao mà lên lớp đc đây hả chời...!?Đành ngồi đây chờ vậy..

Thoáng thấy bóng người lướt qua, nó tò mò nhảy xuống giường chạy ra xem, ah~.... Là cậu nhóc trên ban công.. Cậu ta làm gì ở đây v. nhỉ?

-Cậu gì ơi....!- Nó gọi vs theo

Hắn vẫn im lặng bước tiếp, đơn giản vì hắn ko thích nói nhiều.

-Đây.. Cậu kia!

Khựng lại....

-Sao cậu lại bỏ tiết v.? Mà đi ngoài sân trường v. để cảm nắng lắm..

- Vào phòng nghỉ đi!- Cậu ta quăng lại một câu vô tâm rồi bước tiếp

“ O... Có mắt sau à?”- Không chừng nó có mắt sau thiệtthì..

Nó cũng ko để tâm, vào phòng chờ, nhẹ gơ đôi chân lên..

Nói thật thì nó đâu đến nổi xấu.. Khuôn mặt bầu bĩnh, dáng thon, chân dài.. Mắt nó nâu lấp lánh trong ánh trời chiều, hàng lông mi cong kiêu sa, mũi nhỏ trắng, đôi môi đỏ mọng, tóc nó dài, thường xuyên cột hai cái sừng trâu [bà này bùn cừ dữ] Tiếc là nó bị cận mà thôi..!

3. Chương 3 : Tên Em Là Gì...cô Bé!?

Mặc đồ tử tế, gọi cho cái đầu đỡ bấn, nó chỉnh trang lại quần áo, cúi xuống..

Tách tách...tách....- Chiếc kính của nó rơi xuống đất,vì nó là người cận thị nặng.. Nên việc này khó khăn đây à....

Nó ngồi bệt xuống mò mò.. mò mò.... Mò quài mò quài màko thấy.. Đứng dậy...

Crắc..... Âm thanh đau lòng vang lên rõ mồn một...Tình hình là em kính đen yêu thương của nó đang nằm yên vị dưới đôi giày búp bê nhỏ[cũng] đen của nó..

-Chắc....- Nó tiếc của - Đến lúc này thì phải dùng đến kính áp tròng thôi..

Tuy một sách thể thôi nhưng nó luôn mang theo trong người một bộ kính áp tròng mini ấy chứ... thật quá cẩn thận..! :”>

-Thưa cô cho em vào lớp- Lễ phép đứng trước cửa nó chào bà giáo, ko nói gì bà giáo hất mặt về chỗ ngồi của nó.. [Lỡ chỗ nó đằng sau bà thì sao nhỉ]

Gần đó là cái đầu muốn nổ tung thành từng mảnh của Hiền.. Tại sao tất cả đều nhìn về phía nó thế nhỉ? Thiệt là tức quá đi mùa..! Àhà hỏa Hiền ơi.. Kéo hao tổn sắc đẹp

Mái tóc mới gội sạch có hương thơm quyến rũ, đôi mắt to thoát khỏi sự tù đày của chiếc kính cũ dày... Tuy thay đổi có chút xíu thôi nhưng nói chung là sắc đẹp nó đã vượt quá giới hạn cho phép rồi.. Nó cần che giấu thân phận đã chứ! Nó lấy cái áo lạnh có mũ mặc vào, cúi thật thấp xuống làm bài..

Giờ tan học, nó cất sách vở vs cái cổ mỗi buổi, cảm người nóng nực.. Sao thân tôi khổ vậy ông trời hỡi..!?

Bước thật lẹ ra ngoài nó cúi đầu thấp mong ko ai phát hiện. Nhưng mà....

Bịch..!

-Ah~.... Em có sao ko?... Ah~.. là em hả? Anh và em có duyên gặp nhau ghê í.. hi hi- Lại va vào hot boy n~ rùi ==”.... [Ng‘ taz mong mún hằng đêm chưa đc đó bà hai... >”

- Dạ em xin lỗi.. h‘ em có việc.. Xin phép anh!- nó cảm ơn rồi chạy vụt đi

-Ồ....Tên em là gì....cô bé..!?

4. Chương 4 : Bắt Cóc

Lẩn trốn sau những bụi cây rậm rạp, cúi cùng nó cũng lết đc cái xác về nhà..

-Di hai ơi... Bác Lý ơi..-Vui vẻ nó quăng đôi giày vào xó rồi chạy khắp nhà.. Phải nói là một mún xù tóc lun ắc... Nhà gì đâu mà rộng gồm..Nhưng quan trọng là nó ko tìm thấy hai người ở đâu cả..

-Có khi nào!?- Đầu nó thoáng qua một khẳng định,nhưng nó ko mún tin vào đók....

Giật tờ giấy dính trên kệ, nó chăm chú từng dòng một,ko mún bỏ sót một chữ hay một dấu câu nào hểc..

“Kính gửi Phương thân yêu..

Đọc đc tờ giấy này thì tính mạng con mụ giúp việc và lão quản gia đã nằm trong tay ta lâu rồi.. Coi như một mạng thể hai người đi..”

Coin

Vò nát tờ giấy thành vụn, một dòng núi lửa trào manhra ngay trên đầu nó !?

Dừng chiếc mô tô bóng loáng trước cửa một nhà hoang,nó hít thở sâu rồi bước vào.

-Đến rồi à?- Ông trùm mafia Coin cười vang nhìn nó

-Thả hai người ấy ra!- Về lạnh lùng đứng chắt củangười kế thừa tập đoàn băng đảng Rubby, nó đã trở lại là chính nó..

-Từ từ đã chứ... Tao muốn vui vẻ chút....- Gã phẩy tay

Tức thì có khoảng 10 tên vệ sĩ bước ra, kính đen nên nhìn ai cũng như ai..

-Hừm.... Được thôi.-Nó hạ giọng, nhếch môi

5. Chương 5 : Điểm Yếu

Thở nhẹ, nó xoay người đá vào một thùng lạnh chanh dể trước, rồi song phi vào bụng một tên, tiếp nó tặng một gót cho hai thằng hung hổ xông tới..

Lão Coin cầm snack bỏ vào miệng nhai, đôi mắt chú ý từng cử động của cô gái trẻ đang tung hoành vs 10 tên vệ sĩ chuyên nghiệp ông tống tiền mua.

Sau một hồi 10 tên rớt cuộc cũng nằm dưới đất, lão lệnh cho 7 tên n~.. lần này lão nói vs chúng:

-Tập trung vào tay nó!

Hơn 15p trôi qua, nó liên tục bị tấn công vào đôi tay mềm yếu, h đây đầy những vết máu tụ.. -Haz....- Nó thở hắt, ngã xuống sàn nhà lạnh cóng của mùa đông.

-Hộc.. hộc..hộc....- Nó thở lấy thở để, giờ nó chẳng còn chút sức lực nào để nói thêm một câu gì n~..

“ Con xin lỗi m.n.. Con đã làm m.n phụ lòng..!” Nó trăn trối, phút quan trọng này đã tới rồi sao!?

————- Post added at 09:59 PM ———- Previous post was at 09:51 PM ———-

-Taz sẽ cho người 1 điều kiện để sống..

-.....

-Đó là làm việc cho taz....

-Những việc bản thủ.

-Nếu người ko đồng ý.- Lão taz bật cười

-Taz sẽ giết họ.- Lão chỉ vào một góc tối, nơi bácquản gia và bà vú của nó ngồi co ro, ho sù sụ vì lạnh..

-.....Tôi đồng ý!- Nó ngáp ngừng. Họ từng là gia đình duy nhất của cô.. Ko thể để họ dần thân vào nguy hiểm đc.

6. Chương 6 : Quản Lý

Chap 6: Quản lý

Một ngày mới nắng yên bình mà giông tố ở lòng người chẳng yên bình chút nào, nó nặng nhọc xách cái cặp vào lớp. Tìm 1 chỗ yên tĩnh,nó ngồi phịch xuống, thở dài rồi lẩn ra ngủ

Bà giáo nhanhchân bước vào lớp, lách qua khối đám nữ sinh đang hò hét bao xung quanh “ai đó”vừa ms xuống xe.

-Cả lớp!! Hôm nay chúng ta có thêm một bạn mới chuyểnừ lớp 11A1, em giới thiệu đi..!- Bà ta yếu điệu hất tóc, bên cạnh bà taz là mộtcậu học sinh vẻ lạnh lùng, còn mặc thường phục n~ chứ..

-Học sinh ms!

-.....

-HỌC SINH MỚI!!!!!!- Bà giáo tức điên lên vì chưaai chống trả bả thế này cả

-Nguyễn Long Vũ Thiên- Cậu ta gần từng chữ, miệng komở mà giọng cứ đều đều làm cả lớp giật mình run bần bật

-Được rồi.. Em xuống học đi. – Lúc này bà cô ms hả dạ,xách cặp bước ra ngoài

Tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên, nữ sinh thì chắc chắnlà bàn về mức cold đẹp trai của hấn rồi, còn nam sinh thì ko thể nói gì hơnlà chuẩn bị lên đạn nã thẳng vào đầu hấn..

Vì chỉ còn chỗ nó là trống [ai dám ngồi cạnh con péxấu xí nhà nghèo chứ] hấn tiến về chỗ nó, ngồi xuống, lấy headphone ra vớtr đặt chân lên bàn..

-Này.. bạn bỏ chân xuống đc ko?- Tay viết bài, nó kohài lòng vs hành động của hấn

Hấn vẫn chịn trong âm nhạc, tận hưởng cuộc sống bình yên xung quanh mà ko hề biết có người đang la ó kể bên.. hay là cố ý ko biếtđây :-W

-Vì lần tôi đổ vỡ chậu hoa.. Tha cho you đó!- Nó hậmhực làm bài mà mún xé luôn quyển vở vậy..! Chu choa~...

-Từ hôm nay tôi sẽ là quản lý của cô.. Làm việc chonghiêm chỉnh!- Đột nhiên hấn cảnh báo nó là sao nhỉ? À phải... Chắc là người củalão Coin rồi! Đợt này thì ko xong vs hấn mất thôi.. Hu hu...

7. Chương 7 : Con Ghét Ông Trời!!!!!!

Nghe tiếng chuông mà cứ như tiếng kêu giải cứu của nó vậy.. Cuối cùng cũng có tự do.. Ôi tự do taz êuz mi nhieu lắm mi bítkoooooo!? Nó lạnh lẽo xách cặp chạy ra khỏi lớp đầu tiên, mặt mừng rỡ như hái đé vàng [Phương: vàng nhà taz có đây kakaka]

-Đừng vội mừng.. Từ nay tôi vs cô sẽ ở chung nhà vs nhau..- Sao hấn cứ như bóng ma vậy trời ơi.. Taz ghét tự do.. Sao người ko chotaz hưởng thụ với híc híc...hu hu [Mới đây còn êuz tự do lắm mờ =.=”]

Nó sụt sịt lê bước về nhà, nhà ôi sao tự dưng hôm nay mi nhỏ quá vậy.. Sao ko to thêm cỡ 100 mét n~ đi nhà ôi..! Mở cửa vào phòng, nó vút cặp lên giường, thay đồ ở nhà, nó chút ghét đồng phục nhé..! Vừa nóng vừa xấu..

Khi cởi đến nút cuối cùng, cánh cửa bật mở và đằng sau là hấn đang nghe nhạc bước vào..

1s... hấn đơ..

2s.. nó đơ..

3s.. nó hét...

-ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!-Headphone hấn sắp nổ đến nơi rồi đây bà ơi.. Hấn rối rít xin lỗi rồi sập mạnh cửa phòng lại..

-Wao.. Mình vừa nhìn thấy những gì ấy nhỉ..!?- Thằng nhóc thử phù dựa cửa [Còn Wao n~ chứ ông nội ơi.. =.=”]

-Đồ biến thái!!!!Cút mau!!!!- Dù đó là cửa cách âm...Nhưng hấn buộc phải nằm xuống sàn mà bịt hai lỗ tai lại vì tiếng hét cá heo động trời của nó =.=”

-Thôi đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Thằng nhóc mở cửa hét trả lại, mắt nhắm tịt sợ có sự cố gì xảy ra n~ ko , chưa kịp chi hết thì..

Véo....! Bộp..

Một cái dép đã hạ cánh trên khuôn mặt trị giá hàng tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ..... tỉ đồng. Hấn xây xẩm mặt mày đóng cửa lại đi xuống nhà.. Chả biết nói sao n~...

Giới thiệu nhân vật nhé:

Nó- Nghiêm Thị Thanh Phương 17t, rất đẹp, dễ thương, kế thừa tập đoàn Rubby danh gái t/g nhé :-P, tạm thời giả danh con bé nhà nghèo xấu xí nhờ học bổng mà vào đc trường của chính nhà nó ==” vì có nhiều tập đoàn khác mún sát hại

Hấn- Nguyễn Long Vũ Thiên 17t là con trai tỉ phú Coin tập đoàn Coin hùng mạnh ngang ngửa nhà nó, được lão Coin giao hấn cho nó vs một kế hoạch hoàn hảo.. Kế thừa băng đảng Coin, thông minh, ít nói và quan trọng là tàn nhẫn lạnh lùng.. Chẳng biết tình thương mền thương là gì cả!?

Nguyễn Long Vũ Kiệt 18t là anh sinh đôi của hấn, kế thừa tập đoàn Coin, bản tính thông minh, hiền lành tốt bụng. Anh là một warmboy đc êuz mền nhất trường..

8. Chương 8 : Công Việc

1 ngày bị giám sát 24/24 cực nhọc.. chuẩn bị trôi qua

-Vậy lão già đó giao cho tôi những nhiệm vụ gì?- Nó quấy nhẹ tách trà nóng còn nghi ngút khói.

-Ừm.. Tới nay sẽ có một chuyến hàng, cô sẽ phải chịu trách nhiệm.- Hấn gác chân lên bàn, tai đeo phone, ngã ra sau ngủ

-Hừ.. Thế cũng kêu tôi làm à..- Nó bực tức kéo cái ghế của hấn.. Kết quả là một thân hình đổ rầm xuống đất.

-Au..... Yah~... Ai cho cô đẩy tôi!?- Hấn ôm đầu, nhăn mặt

-Xl~ nhé.... Tôi ko cố ý..- Nó nhún vai bỏ đi

-Axxxxxxxxxxxxx.....- Vò đầu bứt tai

Đem xuống..

Hấn lén lút nấp sau bụi cây cách nó 100m, nó liếc về phía hấn, ung dung ra trạm kiểm soát

-Con ra nhận đồ..- Nó nói rồi đi thẳng vào trong cảng,mặc kệ ông bảo vệ đứng đó ngơ ngác

Chưa kịp tới chỗ chiếc xe container.. Tiếng xe cảnh sát hú còi đằng sau khiến nó phải bước nhanh..

-Này cháu.. Làm gì ở cảng lúc này vậy?- Một ông sĩ quan trẻ cau có nhìn nó

-Cháu ra nhận đồ.- Nó đáp lững rồi chỉ về phía chiếc xe container đang lùi dần về phía nó.

-Hừm.. Ông cảnh sát suy nghĩ rồi tiến tới chỗ xe, mở thùng xe ra..Trong đó hoàn toàn trống trơn.. Ông ta đóng cửa lại..

-Được rồi nhóc..- Rồi bỏ đi, hơi hụt hẫng =”=

Nó dễ môi nhún vai.. lại gõ gõ vào đầu xe, hàng vẫn còn trong đó.. Sở dĩ ông cảnh sát ko nhìn thấy là chiếc xe này đc thiết kế đặc biệt để qua mắt hải quan, thùng xe chỉ là trang trí và đánh lạc hướng mà thôi..Hàng nằm trong đầu xe, nếu nhìn sơ qua thì thấy cái đầu lớn mà nhìn vào trongthì khác lạ là thật chặt chẽ, vì nó được chia ra làm hai mừ

Nhất định hôm nay nó sẽ về nhà ngủ một giấc thật ngon và mơ thật đẹp.. Ko dính dáng đến cái đồ biến thái kia n~.... Nghĩ tới đó nó vươn vai uể oải ngáp, cũng quá khuya rồi..

Vừa về nhà là nó chạy ngay vào phòng khóa trái cửa lại,nhảy lên giường nằm nhắn tin..

“Ding!”

“ Gì mày!?”- Nó lạnh lẹ nhần

“ Tao nghĩ là sẽ về Việt Nam sớm hơn dự định mày ậ..”

“Khoảng bao lâu?”

“Cỡ mai mốt gì đó”

“Ừm.. Dzậy ngủ đi mày.. Mệc quá!!!”- Nhấn nốt xongnó nằm lẩn ra khò khò..

Khò khò... Khò khò... Dậy đề mày ơi..... Khò khò.... Đứa nào còn ngủ thì là con heo nặng kí n....- Nó giờ tay tắt báo thức.. Con bạn nó cài kiếngì mà >”

-Dậy rồi..- Nó chếp miệng

-Con heo kia.. Dậy mau.. Muốn bị muộn học à?- Có tiếngđập cửa chán ngắt cứ đập vào tai nó >”

-Này thì..- Nó ném mạnh cái báo thức vào cửa phòng xong vui mặt xuống gối

Hấn vừa bước vào phòng thì một vật thể không xác định[UFO] tiến dần tới, né nhanh hấn gầm gừ

-Dám ném tôi à?- Nói tới đó hấn ngã xuống nền nằmluôn.. Chiếc đồng hồ theo lực CỰC mạnh của nó phản tường đập mạnh vào đầu hấn..[ôi tội thiên thần của em]

-Chep chep.... Có việc gì kêu tôi vậy?- Nó lơ ngơ ngóc đầu dậy

Buổi sáng nhà này ko bình thường mấy nhể!?

9. Chương 9 : Đường Tới Trường

Nó chân sáo tới trường,lại còn ngâm nga n~ chứ.. Trong nó đang một niềm vui. Bạn nó sắp về rồi....Làm gì.. làm gì để đón bạn nó đây nhỉ?

-Đồ ngốc,ko chờ tôi à!?- Hấn đi phía sau, con nhỏ này sao hôm nay vui thế nhờ?

-Ko- Ko lẽ nói có à!? Taz đâu có cao thượng đến vậy kakaka

-Ồ..này..

-Tôi luôn là người đi trước.-Hấn vênh mặt,tự nhủ đau khổ

“ Minh mà phải đi bộ sao?”

Dĩ nhiên là đến trường thì ai cũng nhìn nó mà trợn ngược con mắt lên rồi

-Thấy ko, nhỏ như nó mà đòi ăn bám theo Cold Prince kia..- hv 1

-Thấy chứ sao ko.. thế mà Cold Prince còn cho nó theo sau n~..-hv 2

-Nhìn thế thôi.. Chứ chắc nó là ôsin của anh ấy đó- Hv 3

-Nó á? Xứng đáng sao?- Hiền chỉ vào nó nói vs đám bạn,cười khẩy

-Thế cô có xứngko?- Chợt hấn quay nhẹ đầu lại,buông cho Hiền một câu về nhà làm home work rồi nắm tay nó kéo mạnh đi

Đi được một lúc, nó bực bội vùng tay hấn ra:

-Anh làm tôi đau!

-Tôi xin lỗi..-Thoáng có bối rối trên khuôn mặt perfect của hấn

-Mà sao anh lại bênh tôi thế!?

-Chỉ là ngứa mắt khi nhìn thấy loại người đó thôi.. Đừng vội mừng.-Hấn quay đầu đi tiếp,lần này ko nắm tay nó nữa..Nhưng hấn cố đi chậm để nó bắt kịp

10. Chương 10 : Hấn Bị Làm Sao Thế Nhỏ?

Đang chăm chú học thì..

-Này đồ ngốc, chép cho tôi vs..- Hấn nhắm mắt, gió lùa nhẹ làm lòa xòa những sợi tóc hấn, nhìn rất thanh thản..

Nó đơ vài s rồi ngoan ngoãn lấy cuốn tập của hấn ra chép, tập hấn.. trống trơn.

-Biến thái, sao tập anh trống trơn v?

-Có viết đâu mà ko trống vs chả trống!

-Hừ, thế định hành hạ tôi à!?- Nó quay đi chép, tý nữa chép ko kịp lại phải 3,4 tay cấp tốc mắt

Giờ ra chơi, hấn kéo nó lên sân thượng.

-Ồ yên đây!

Nó im lặng đứng đó, ngấm mây trong xanh, ngấm cây rung động.. Gió nhẹ lướt qua nó, mái tóc nó bồng bênh, váy nó thổi nhẹ..

Có con người ngồi đối diện nó nhưng ở một góc khá xa, dán chặt mắt vào nó.. vậy mà nó ko hay biết ấy chứ!

Bọn con gái ganh ghét đứng thập thò ở cửa mà cầm những viên sỏi ném vào nó, trông tình thế rất hài, những viên sỏi nhỏ cứ liên tiếp vào người nó, vào đầu nó.. Nó choáng váng nhưng ko muốn hấn biết nên cứ ngồi đó chịu đựng.. Bọn kia nửa cười nửa tức giận càng ném mạnh hơn n~..

-Ai da..- Một viên sỏi ném mạnh vào thái dương nó..Đau như búa bổ vậy! Nó rên khẽ làm hấn bên góc kia mở mắt ra nhìn nó.. Thấy ko có gì hấn định nhắm mắt lại..

-Á!- Viên này càng mạnh hơn, vào đầu gối nó..

-Cô sao vậy?- Hấn nhíu mày, chợt nhìn xuống chân nó,một vết máu dài chảy xuống, vừa rồi ko phải một viên sỏi, mà là một viên gạch được mài sắc bén..

-Sao thế này?- Hấn chạy lại gần xem, vết thương chỉ mới đây thôi, ai làm thế nhỉ? Nhìn quanh, hấn thấy một hòn gạch nhỏ sắc yên vị trong góc tường, nếu viên gạch ở đây, thì người ném chắc phải ở.. Hấn nhìn vềphía cửa, bọn nữ sinh liền sập cửa lại thở phò phò.

-Kệ đi.. Tôi ko sao..- Nó nhìn hấn, sao mà hấn lo lắng dữ vậy!?

-Đi vs tôi..!- Hấn bế bổng nó lên làm nó giật mình la oai oái

-Thả tôi xuống đồ biến thái!!!! Cho tôi xuống!!!!!!!!

-Im!- Hấn đặt nhẹ ngón tay trở lên môi nó, hai mắt nó mở căng.. Im re...

Bế nó xuống phòng y tế lấy bông băng, một mình hấn sát trùng băng bó cho nó làm cửa phòng y tế trường đông nghẹt những học sinh nữ

-Tôi tự băng dc.. Anh đi ra đi!- Nó khó chịu.. Người gì mà nhiều thế nhỉ?

-Áxx~....- Nó nẩy lên, thuốc sát trùng hấn chấm mộtchút vào chân nó, hấn làm rất êm và dịu dàng.. Má nó hơi ửng lên..

-Xong rồi đó!- Hấn ngồi lên giường cạnh nó, ánh mắt rạng rỡ, hấn mỉm cười nhìn nó

-Ừm.. Cảm ơn anh!- Nó lí nhí thốt hai chữ cảm ơn mà cứ như cực hình ấy!

Bh thì những nữ sinh xung quanh đó chính thức war vs nó rầu.. từ bh trở đi nó sẽ là kẻ thù num bờ oản của Fc Thiên ák..! Cầu trời phù hộ nóa..!

Sẽ thế nào khi nó một mình đối phó vs hội con gái toàn trường.. Chừng nào có chap ms Trum sẽ tiết lộ

11. Chương 11 : Vào Bẫy

Giờ thể dục nó ngồi thổi máy cọng tóc phủ xuống trán, buồn rười rượi.. Bóng rổ là môn nó kém nhất, thế mà nhỏ Hiền lại biết ms hay chứ.

-Thư, phụ trách bên phải [thông kum Trum ko bí nhieu dzia bóng rổ]

Nó thở dài, đeo băng bảo vệ cổ tay rồi ra sân.

Trận bóng rổ diễn ra suôn sẻ đến khi nhỏ Hiền chuyền bóng cho nó, lập tức một nữ sinh chạy lên trước ngăn chân nó.

Nó ngã xuống, cổ chân nó bị trật..

-Ah~...- Nó ôm cổ chân, mắt nhắm tít lên vì đau

Hiền ra xin phép thầy giáo đưa nó xuống y tế, cả bọn công nó đi tới phòng nhưng giữa đường lại quẹo vào nhà kho..

Lũ học sinh nữ ném nó xuống đất, từ nãy giờ 'h tụi nó đã chịu nhục nhiều vì công con vịt xấu xí này lắm rồi!

-Nhục thật mày nhỉ!- Một nhỏ phủi tay, nó nhanh chóng nhận ra tất cả đều thuộc Fc Thiên..

-Con vịt xấu xí này tưởng mình là thiên nga muốn làm gì thì làm mày ạ- Hiền nhìn nó khinh bỉ, cười

Ả đi quanh nó, ngắm nhìn thật kỹ nó, nhẹ nhàng cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nó:

-Mày biết là mày đang làm gì ko?

-.....

-Hừm, con chó này muốn cho chúng taz thấy nó vô tội này.. ha ha... - Quay lại bọn kia, Hiền cười ha hả..

-1 cái tát chẳng đủ đâu nhỉ!- Hiền tát mạnh vào đôi má bầu bĩnh nó, tự hỏi

-Tụi bay muốn làm gì thì làm- Nói rồi Hiền ra đi ra ngoài, bỏ mặc nó cho bọn kia, tâm trạng Hiền chẳng thoải mái chút nào, [tát có 1 cái sao mà thỏa mãn đc cô ơi ==”] ả có kế hoạch cho riêng mình.. Ko lộ liễu như những con heo ngu ngốc trong kia. Nghĩ đến đây Hiền cười vang như một người tâm thần ==”

12. Chương 12

Nó đứng dậy, chẳng thèm vuốt lại mái tóc bị hất tung về đằng trước sau khi bị Hiền tát

Đám nữ sinh cười cười, lao vào nắm tóc nó mà giật mà kéo, lao vào đấm vào bụng nó, lao vào đạp vào chân nó.. Cứ thế màn hành hình kéo dài mãi thôi.. Nó đứng im.. Đau lắm nhưng nó ko ngã.. Thế này đã là gì vs nó.. Là gì vs trách nhiệm nó gánh trên vai..

Nó bật ho sù sụ, có ai đó vừa đá mạnh vào bụng nó..Cơ thể nó đang nén đau, nén chịu.. Những cái tát cứ giáng vào mặt nó, khuôn mặt nó đỏ hần nhiều dấu tay, mép môi nó dính chút máu, nó nhổ bãi máu ra sàn..

Một nhỏ nữ sinh hung hăng đẩy nó ngã xuống, lũ kia nhao nhao bu vào đá nó.. Bị bất ngờ nên nó cũng chẳng kịp phản ứng.. Thôi thì phó mặc vậy..

Sau khi hành hạ nó đã đời tụi kia kéo nhau ra khỏi cái nhà kho bẩn thỉu, đứa nào đứa nấy cười cho thật hả dạ..

Còn mỗi mình nó nằm đó, ngắm hoàng hôn đang xuống dần,ngắm bầu trời đang đen dần.. Ngắm thân phận hẩm hiu của mình..! Một lúc sau nó gượng dậy lê bước ra ngoài trường, giữa đường nó mua một chiếc áo khoác dày và lớn, khoác về nhà.. Nó ko muốn cho hần biết, mà hần biết thì liên quan chi tới nó!? Chắc hần sẽ khinh thường nó mà tkoy..

Đang đi thì trời đổ mưa axit thật to, mưa này là do môi trường bị ô nhiễm nên cơn mưa khá mặn.. >”

Tắm thật sạch nó ra giường lấy bong băng tự băng bó lấy.. Khổ nỗi nó rất cẩu thả vs hậu đậu nên đánh cả đồng cõn lên vết thương.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....!!!!!!- Nó hét lên, xót quá xót quá hu hu hu.....

Hần trong phòng nghe nhạc cũng phải bịt kín lỗ tai lại..Nhỏ này thật muốn làm nổ màng nhĩ của ng' taz đây mà!!

Hần tới trước phòng nó, gõ cửa:

-Gì mà la vậy đầu heo?

-.....

-Này!- Hấn gõ mạnh hơn

-.....

-Này đồ ngốc đầu heo!!!!!!- Hấn bực tức gõ đến nỗi cửa nó lõm vào luôn)

-Tức rồi đók nhaz!- Hấn đá bay cái cửa chết tiệt..Bước nhanh vào phòng, nó đang trong WC xịt nước lạnh lên vết thương..

-Ah~..... rất quá!!!!- Và đók là câu bình luận của nó sau khi hấn làm hư cái cửa quý giá của nó, sự riêng tư của đời nó ==”

-Trời đất, cô sao vậy!?- Hấn liền lao ngay vào WC xem, toàn người nó từ chân tới tay đều có những vết xước, bầm và tụ máu,ngay cả tóc cũng rối bù..

-Mặc kệ tôi.. liên quan gì tới anh!- Nó liếc xéo hấn

-Bỏ tay ra!- Hấn hất vòi nước ra, bế nó ra giường rồi nhìn sơ qua 1 lượt, neho mắt

-Anh nhìn cái gì!?- Nó hét toáng lên.

-Cô gây sự vs người ta à?- Tiếp tục neho mắt nghi ngờ nhìn nó

-Anh có phạm sự gì à?- Nó lườm hấn, rồi nhìn xuống vết thương

Hấn lại gần thêm mấy bước nữa, vươn cổ nhìn nó

-Yah~.....Anh muốn gì đây!?- Nó co chân lên giường

Hấn quay đi lấy hộp sơ cứu, xong hấn quỳ xuống đối diện nó, nâng nhẹ chân nó lên, lấy miếng bông gòn có ít ô-xi già trên đó thấm nhẹ lên vết thương của nó.. Xong lấy băng keo cá nhân nhẹ nhàng băng vào.

Nó thấy hơi khó chịu.. Hấn đang làm cái quái gì thế nhỉ?

Hấn ngược lên nhìn nó:

-Có cần tôi băng luôn hông? – Hấn chỉ vào các vết thương khác

-Thôi thôi.. Tôi tự làm đc.. Anh ra ngoài dùm tôi đi!!!!!!..... –Nó đẩy hấn đi

-Khỏi cần đuổi.. Tôi ko ở đây làm gì đâu.

Hấn bước tới cửa..

-Và sửa ngay cái cửa cho tôi!- Nó ném cái gối vào lưng hấn

Hấn còn chẳng thèm quay mặt lại, bước thẳng về phòng

-BIẾN THÁI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Ai tả đc nỗi uất ức trong lòng nó ko

Hấn về phòng đóng cửa, dựa lưng vào cửa, hấn nhoén miệng cười..

13. Chương 13 : Music

Music

Buổi sáng mấy con chim hót eo éo bên tai nó làm nó nhíu mày bịt tai lại, lấy tai nghe ra nó bật bài Mama-EXO-K rồi tung tăng tới trường, hấn thì leo lên con Ferrari mui trần đuổi theo nó:

-Này đầu heo! Lên xe đi!- Hấn giục nó

-Blè.... Biến thái! Tôi ứ thêm!- Nó lè lưỡi trên hần rồi bước tiếp

Dân tình hoảng hốt, ganh ghét, một số thích thú vs cảnh 1 chàng trai hào hoa đi con xe xịn như hần tán 1 đứa con gái cổ lỗ sĩ như nó..[Trông cảnh này chắc Trum cười vỡ họng mất thôi]

-Này.. Nàyyyyyy!!!!- Hần bóp còi xe inh ỏi, [rất tiếc phải nói vs anh cô ấy đang đeo tai nghe.. Hần: Cút! Trum: Ô... có làm gì anh chưa? Hần: * rò ga * Trum: *Xách dép cười từ giã*]

Đến lúc này thì hần buộc phải dừng xe, chạy theo nó mà nắm tay nó kéo đi, ép nó lên xe, tăng ga phóng vút tới trường.

Hôm nay m.n trong trường lại một lần nữa sững sốt khi nó bước ra khỏi xe hần, ung dung vào lớp lấy sách ra học

-Phương ah~.. Sao bạn đi xe vs Thiên đc vậy!?- Một trong những nhỏ hôm qua vừa xử nó tới bàn nó, chớp chớp đôi mắt

-Tôi vs hần ở chung nhà!- Nó nhún vai rồi về chỗ

Cả lớp thật sự choáng ngợp cho câu nói chẳng mấy quan tâm của nó, nữ thì xỉu hết, nam thì giật mình.. Hần mới vừa bước vào lớp đã nghe tiếng khóc um sùm giời

-Anh Thiên ơi là anh Thiên..

-Đời em thế là hết!

-Anh Thiên...

-Thiên h/p đời em..

Bla bla bla.... Hần đang nghe nhạc cũng phải bỏ một tai ra mà hét:

-Im héc coi!- Xong hần về chỗ ngồi gác chân lên bàn như thường lệ, nó lạnh lẽo lấy quyển tập of hần ra chép.

Nhưng làm sao mà học được khi mà cả lớp học cứ hướng ánh mắt về phía nó!? Nó bối rối cúi xuống chép bài..

Giờ nó ms thấy hối hận khi mà lỡ nói ra cái câu vô duyên ấy..

“Tôi vs hần ở chung nhà!”- Càng muốn quên thì câu nói đó cứ văng vẳng bên tai nó. Nó lắc đầu xua tan ý nghĩ.

Khác vs nó đang khổ sở vì trở thành cái trung tâm của lớp thì hần lại thoải mái vô cùng. Hần ngồi đó, vô tư ngủ.. Thêm gì để ý tới những con mắt trái tim đang sùi bọt mép nhìn chăm chú vào hần.

Nó lay hần, hần ko động đậy. Nó khều hần, hần im lặng. Nó bực mình đánh nhẹ hần, hần ko mở mắt..

Khi hần ngủ cũng ko tặc đầu.. Mái tóc cắt tỉa nhẹ, khuôn mặt baby trắng bóc, mũi hần phập phồng thở nhìn kute cực nhá!..!

Lòng nó hơi xao động. Chắc.. Ai mà biết ác quỷ cũng có lúc dễ thương như thiên thần thế này chứ!? Nhìn hần rất đáng yêu, ko nhăn mặt, ko nhíu mày, cũng ko lo lắng.. Rất chi là... bình yên..

Để ý thấy nhiều con mắt đang nhìn về phía nó nghi hoặc, nó quay đi.. Thật là xấu hổ quá!!!

Hần khẽ động đậy, môi hần nhẹ nhếch lên một đường cong ko thể hoàn hảo hơn..

14. Chương 14 :

Music

Đến khi m.n mỏi mắt rồi mới bỏ cuộc, lúc đó nó ms được yên thân chìm vào những con số của Toán học thì..

-Nguyễn Sica.. Ko mong đc chỉ giáo..- Một bóng người lướt vào lớp, thoát cái đã đứng trên bục, rồi tung một tràng giới thiệu, xong xuống chỗ nó

-Phiền anh đi chỗ khác.- Sica ko đụng vào người hắn,chỉ nói thế..

Tình hình là hắn đang nghe Insane – BTOB hay quá nên ko nỡ trả lời, nếu mà trả lời thì chắc Sica bay qua Thái Bình Dương rồi.. Mặc kệ,hắn làm lơ Sica đi

-ĐI CHỖ KHÁC DỪM TÔI!- Trong lời nói có thái độ lạnh lùng cùng cực và độ quyết tâm ko giới hạn

Hắn nhắm nghiền mắt, giơ ngón tay trở lên lia qua lia lại..

Thế là quá đủ vs cục băng giá như Sica rồi, cô nắm lấy bàn tay đang treu chọc cô, vật hắn ngã xuống sàn, vô tư bước qua hắn vào chỗ ngồi.

-Này.. mày về hồi nào vậy?- Nó nuốt nước bọt

-Mới về là tao nhập học luôn.- Sica che miệng lại nói vs nó

-Chắc..Sao ko ở nhà ngủ một giấc.. Mai tới cho khỏe?

-Nhớ mày!- Sica nói xong chut một phát vào môi nó rồi quay đi lấy laptop ra đánh lại bài hôm nay..

Thật ra thì trường nó mỗi người đến trường chỉ mang độc mỗi cái laptop để làm bài, nhưng nó thì đầu thế? Đang trong lớp vỏ bọc của con bé nhà nghèo mà :”>.. Hắn cũng ko ngoài mục đích chọc giận nó[Chết vs Trum >”

-Mày cất bút sách đi.. Tao vs mày dùng laptop chung.- Sica bật nguồn máy

-Thôi.. Đợi mày bật lap thì bà cô xuống mồ mẹ nó rồi!- Tay nó vẫn viết bài

-Đợi đók! Dám chơi bà àk!?- Sica cười mĩm

Thế .n đoán chuyện gì đã xảy ra vs người bị bỏ lơ còn lại? Là hắn ý mà :”>.. Bị Sica ột bài học hắn đứng dậy tay ôm lấy cái lưng đáng thương bỏ ra khỏi lớp....chưa bao h’ trở lại

-Nợ này tôi quyết thanh toán vs cô!- Hắn gầm gừ khi đi trên hành lang trường, hắn ra cái cây lớn sau trường ngồi đó ngủ.

Một nơi trú ẩn tuyệt vời vs bụi cỏ um tùm [ko có muỗi hay bọ xít gì đâu nhá..] Ở gần đó có một cái cây lớn vs cành lá vươn dài che bóng mát cả một khoảng trời..Hắn ngồi xuống gốc cây, chuyển bài khác giật mạnh hơn và chìm vào giấc ngủ ngay sau đók....

15. Chương 15

Tan học nó vs Sica rôm rả kéo nhau vào quán trà sữa ngồi một góc tâm sự chuyện đời.. Chẳng thèm ngó ngang chỉ tới hắn đi lù lù đằng sau.

Nó uống một ngụm trà sữa rồi tám trên trời dưới đất vs con Sica.. Kể cũng cỡ 1,2 năm rồi tụi nó có gặp nhau đâu.. Nhưng tình bạn thân thì có ko bao h’ phai nhỉ?

-Tao biết là mày hóa trang, nhưng tao đâu nghĩ tài của mày lại đi quá giới hạn.. Phì..- Sica cầm cái kiếng tròn đây và cũ của nó, lém lỉnh.

-Kệ tao.. Càng xấu càng ít chú ý mày à..- Nó xua tay, uống thêm một ngụm đầy họng

-Tao nghĩ cũng đã đến lúc mày nên bỏ lớp hóa trang này đi rồi.. Mày có thể điều hành tập đoàn một mình rồi mà.. Có gì tao sẽ giúp mày..- Sica nói vu vơ

-Điên.. Cờ tao phải đợi 3,4 năm nữa kia..

-Phương à, nghe tao.. Mày đừng quá tự ti.. Đợi 3,4 năm nữa thì tập đoàn mày phá sản rồi!- Thở dài

Nó không nói gì hết, cũng thở dài khuấy khuấy ly trà sữa của mình..

Một anh phục vụ tới chỗ nó, cúi xuống nói riêng tư

-Thưa cô.. Lúc này có một người con trai muốn xin số điện thoại của cô..

-Đây..- Nó viết vào tờ giấy người phục vụ đưa.. Nghĩ gì đâu.. Chắc lại mấy thằng bệnh nhẩn tin chọc chơi ấy mà..

Tối hôm đó.. điện thoại nó reo đến hồi chuông thứ 2..

-Alô!- Nó bắt máy

-Nhóc.. Anh Kiệt nè..- Đầu dây bên kia giọng háo hức

-D....dạ....- Nó ấp úng

-À.. Anh có hỏi tên em mà chưa được.. Em cho anh biết..cái tên?

-Dạ....Em...em là Phương anh..!- Nó nói mà cứ che ống nghe lại.. Sợ ai đó nghe thấy.. [ai đó là ai đó chứ ko phải Trum ám chỉ ai đâu^~~]

-Hi hi.. Vậy cũng khuya rồi.. Em ngủ sớm nhé! Mai gặp em trên trường.. Hi hi..- Kiệt nhẹ nhàng dặn dò rồi nghe nó ậm ừ cúp máy xong anh mới cúp.. Lòng anh cứ xốn xang, anh mong tới ngày mai sớm.

Đêm đó nó suy nghĩ về lời nói của Sica.. Thật khó quyết định..

Sớm mai..

Nó bật dậy, hai mắt sáng long lanh, nó chạy ngay vào WC rửa soạn cỡ chừng 10 phút nó đã bước ra với mái tóc mềm xõa dài, mái nó vuốt qua một bên rồi kẹp vào một chiếc cặp nơ hồng rất nữ tính. Nó rửa hết lớp phấn đen màu sô cô la trên mặt ..Nó mặc bộ đồng phục size nhỏ nhất nó kiếm được :>..Ngồi trước gương nó cố nhìn kĩ lại khuôn mặt mình che giấu bao lâu nay.. Sau khi mỉm cười tự mãn, nó ra khỏi phòng qua phòng hần gọi dậy

Chưa kịp gõ cửa hần đã mở ra, một luồng khí nóng vào sáng sớm lạnh tràn quanh hần..

-Cô là ai?- Hần nheo mắt [sở trường của anh ấy]

-Anh còn chẳng nhớ mặt tôi sao? Mình thay đổi nhiều vậy đó hở?- Nó tự kỉ đứng trước cửa phòng hần

-Hey.. Who are you!? Where's ugly girl opposite my room? [Hey.. cô là ai vậy? Cô gái xấu xí đối diện phòng tôi đâu rồi?]- Hần nheo mắt nghi ngờ

-Stop looking me like that!!! I've sick enough!!!!!!!! [Đừng nhìn tôi cái kiểu nhìn đó n~.. Tôi chịu đủ rồi!!!!]- Nó hét lên..

[Trum *ngó lên*: hai người đối thoại gì Trum ko hiểu]

[Hần: đã bảo là cúc cơ mà!]

[Nó: Biến! Biến!]

[Trum: Ó hay....]

Nhìn kĩ nó một hồi hần lại nheo mắt nhìn kĩ lần nữa..

-Ah~.....Ugly girl!!!!- Reo lên vui mừng

-Tôi!? Ugly girl!?- Nó nhúu mày lên giọng, tay chỉ vào mình

-Ko phải ugly thì là gì nhỉ?- Hấn tựa vào tường, cửa mả mai

-Thế anh có ugly ko?- Nó ngậy ngô nhìn hấn, sáng sớm hấn mở cửa, đầu tóc bù xù chưa kịp chải, mắt còn chút gỉ, miệng lúc mới mở cửa thì ngáp oang oang.. [Mất hình tượng quá]

Đến lúc này hấn mới nhớ ra, sập cửa lại

-Nhanh! Đi học!!!!!!- Nó giục giã

16. Chương 16

Nó và hấn hai đứa hai chiếc Ferrari bạc và Lexus đỏ đều mui trần [giới trẻ thích mát mẻ] đi sát bên nhau mà cứ nhắm nhe rồ ga phóng trước hay sao ấy!!

Chẳng nhớ đây là lần thứ mấy nó bước ra khỏi xe màall nữ sinh đứng xung quanh nó và hấn ồ lên n~... Nó vút chìa khóa xe cho hấn rồi lên lớp. Hấn liếc nó.. Làm toàn thể nữ sinh liếc nó lun

Dường như có ánh hào quang vây lấy nó hay sao mà vừa mới bước vào lớp nó đã nhận được những ánh mắt chữ A mồm chữ O giời!

-Em gái ơi.. Vào lớp tụi anh kiểm ai?

-Em xinh ơi.. Chắc gặp anh tỏ tình hả?

-Em đeo phù hiệu lớp mình.. Em là học sinh mới hả?

Nó từ tốn ngồi xuống chỗ cũ, lấy Mac Book ra.. cũng bằng vẻ ung dung ấy nó khiến cho cả lớp chết ngộp vì nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của tiên nữ nào đó..

Một thằng tò mò lại gần, nghiên cứu kĩ cái cặp của nó, nhìn kĩ những hành động của nó.. Sau đưa ra một kết luận làm cả lớp ầm ầm rơi từ trên mây xuống 3 tác đất..

-Em có phải.. Nghiêm Thị Thanh Phương? Kế thừa tập đoàn Rubby?

Sắc mặt nó lạnh băng ko thay đổi, chỉ nhẹ gật..

-Và là Nguyễn Trần Thu Phương..? [Nguyễn Trần Thu Phương là tên giả danh của nó..]

Nhẹ gật..

Những tiếng khóc nức nở, tiếng sụt sịt đáng thương, tiếng rên đầy ân hận chứng tỏ cái lớp này chuẩn bị đón lấy ngày tận thế..

-Im hết đi!- Hấn mới đi vào, lần thứ 2 lại nghe toàn tiếng khóc..

Con gái im ru.. Con trai vẫn còn khóc to hơn kia

Giờ ra chơi nó dạo quanh trường tìm Kiệt, anh cũng đang kiếm nó mà ko thấy đâu.. Một mồi Kiệt ngồi bệt xuống thỏ.. Nó được dịp nhảy vào ngồi kế anh:

-Em chào anh Kiệt!- Kèm đó là một nụ cười khuyến mãi

-Ờh... Chào em.. Em có thấy Phương lớp 11A2 đâu ko?-Kiệt nhìn phù hiệu

-Em thấy.. bạn ấy chuyển trường rồi!- Nó thỏ dài..Nó ko muốn là cô gái xấu xí nữa.. Nó muốn anh coi nó là một cô gái xinh đẹp..

-Không thể nào.. Hôm qua anh mới nói chuyện với Phương mà..

-Em là bạn thân nó.. Nó bảo cần về Mỹ ngay lập tức nên em đã đặt book sớm nhất.. Có lẽ 1,2 tháng nữa nó mới quay lại..

-Thế à.. Cảm ơn em!- Kiệt cười buồn.. Chẳng biết sao anh lại có cảm giác trống vắng nhiều đến thế nhỉ?

-Anh có thể.. đi dạo với em một chút được ko?- Nó nhẹ lay anh..

-Ừm.. -Kiệt quay sang mỉm cười với nó, nắm tay nó kéo đứng dậy..

Thật ra bên cạnh Kiệt còn có rất rất nhiều cô gái đang ve vãn tán tỉnh nữa cơ.. Nhưng anh chọn cách im lặng.. Anh mong nó sẽ tới..Nhưng ..

Thấy Kiệt với nó đi dạo mà mấy đứa con gái kia ko khỏi tức.. Chúng tụi lại nói xấu và tìm cách trả thù nó..

Và tất nhiên.. trả thù ko phải là một việc dễ như lần trước.. Ông bà ta có câu: NGƯỜI TÍNH KHÔNG BẰNG TRỜI TÍNH..! Trường hợp này cũng không phải ngoại lệ!

17. Chương 17

Nó và Kiệt ra sau trường hóng gió, chỉ là họ ko chịu được những ánh mắt e dè nhìn hai người mỗi khi nó và Kiệt đi qua thôi..

-Gió ở đây êm thật em nhỉ?- Kiệt khẽ đưa tay đỡ lấy chiếc lá úa vàng nhẹ rơi..

Hành động đơn giản của anh làm nó càng thêm ngại ngùng, nó cười ngượng:

-À.. tên em là Phương anh ạ!

-Cùng tên với bạn thân hã!? Hi hi – Kiệt bắc gác quay lại, anh cười dịu

-Cũng đâu đến nỗi đó!- Nó hướng mắt lên trời.

Nắng bao trùm cả bầu trời, nắng dịu lấp đầy khoảng trống, nắng cất tiếng hát gọi gió..

Nó và Kiệt ngồi xuống góc cây lớn, trong không khí yên lặng gió để lại cho hai đứa, nó khẽ hát:

”Cho em được khóc nếu phút chốc em yếu lòng.

Cho em được ôm lấy kí ức xưa vụng về khi bên em anh nói cười.

Ngại ngùng khi anh thì thầm sẽ mãi yêu mình em.

Mi ngoan ngày ấy vẫn ướt đầm khi nhớ anh

Bao đêm dài thao thức ước muốn thêm một lần ta trong tay chung lối đi.

Dù là xa xôi dù là trong mơ thôi.

Em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên.”

[Vẫn- Bích Phương]

Kiệt chợt ngẩn người trước giọng hát nàng tiên cá nhẹ nhàng mang đậm dấu ấn ngọt ngào của người con gái bên cạnh anh..

-Này.. Không phải em hát hay quá chứ?- Lát sau nó hóm hỉnh quay sang hỏi Kiệt

-Em..-Kiệt ngập ngừng.. Giọng hát thân quen của một quá khứ.. Chỉ người đó mới hát cho anh bài đó mà thôi..!

Anh chìm trong suy nghĩ của chính mình, ko có lối thoát, ko có cứu tinh.. Anh ngập sâu trong kí ức..

“-Em hát cho anh nghe đi!

-Haizzzz.....Đến bao giờ anh mới đi ngủ mà thiếu em đây!?

- Cho em được khóc nếu phút chốc em yếu lòng.

Cho em được ôm lấy kí ức xưa vụng về khi bên em anh nói cười.

Ngại ngừng khi anh thì thầm sẽ mãi yêu mình em.

Mi ngoan ngày ấy vẫn ướt đầm khi nhớ anh

Bao đêm dài thao thức ước muốn thêm một lần ta trong tay chung lối đi.

Dù là xa xôi dù là trong mơ thôi.

Em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên.

[Vẫn- Bích Phương]

-Khò...khò..

-Mới đó mà anh ngủ rồi!! Bó tay..

Sau câu bông đùa là một nụ hôn nhẹ lên má, anh cười mỉm nhắm nghiền mắt lại, ko ai trên đời có thể thay thế tình yêu anh dành cho đc người ấy đc!!!”

Bống Kiệt thấy có gì nặng nề trên vai mình, anh xua kí ức đi.. Về với thực tại. Nó đang dựa lên vai anh, lim dim ngủ.. đôi môi đỏ mọng hoa hồng hé nhẹ, có tiếng khò khò nho nhỏ.. Anh mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc thơm của nó, tận hưởng mùa xuân..!

18. Chương 18

Nó tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.. Nó đang ngủ ngoài sân sau cơ mà!? Sao lại vào lớp học rồi.. O.... Rõ ràng là ngoài sân sau mà????? Hoang mang chẳng biết mình đang thể hồn hay xác thì thấy m.n đứng tụ lại một tổ ngay trước cửa lớp, nhìn nó mãi..

-Lại thế rồi!- Nó xịu mặt, mặc dù hơi sợ là hồn rời khỏi xác đi chơi thong dong nhưng nó vẫn cố nhớ lại lúc mình ngủ.. Mãi mà rặn ra được có tý.. Mai mốt chắc phải bỏ thói ngủ ngày tkoy =.=”!!!

Trong tiềm thức của nó...

Ừm....Nó thấy mình đang được bế trên những dây hành lang.. Trên cánh tay rắn chắc của ai đó.. Nó mệt mỏi hé mắt nhìn nhưng chói quá..

Đó có thể là ai được nhỉ?

Nghĩ tới đây thì hấn vác cặp đứng dậy, ngoái lại nhìn nó vs con mắt ko mấy thiện cảm..

-Về không?

Oah~.....Tới giờ về rồi ư!? Chết rồi.. Bài hôm nay là gì nhỉ!? Ừm.... Rặn mãi lòi óc mà ko ra nó đề môi rồi lấy cặp về, buồn thum..

Lúc ra cửa một nhỏ ngang nhiên chắn chân giữa đường định ngáng chân nó đây mà.. Nhưng tuyệt người nó đâu phải loại mù lòa đâu mà ko nhìn ra.. Nó đi qua và đạp mạnh chân nhỏ đó, một tiếng thét rần trời vang lên ngay sau khi nó đạp qua..

-ĐM....CLMM!!!!!!!!!![Cái này là nói thẳng nhưng Trum viết tắt]

Nó thản nhiên bước theo hấn, vui vẻ cười đùa.. hấn ko nói gì thêm, lạnh lùng vút chìa khóa xe cho nó..

-Hừ.. Lúc này anh làm tôi mất hứng!!-Nó chu mỏ nhăn mặt.. Trông xấu và trẻ con nhưng hấn lại cười..

-Tôi ko thích!- Hấn nhặt nụ cười hấn làm rơi nhưng muộn rồi..

-Anh ko mấy cười lăm nhĩ!-Nó đưa tay gãi cằm, dăm chiêu

-Tôi ko thích!- Hấn bỏ nụ cười vào túi rồi quay lưng lên phòng

Bữa tối hôm đó nó đảm nhiệm.. Nó nghĩ là sẽ làm sườn nướng..Trông thể thôi nhưng khéo tay lăm nhé!!

Hấn bật cửa chạy xuống nhà, một mùi thơm nào đó cuốn hút hấn.. Hấn nhảy vào bếp, ngồi ngay ngắn trên ghế.

-Háo hức thế nhờ?- Nó bê đĩa sườn non đc nướng vàng giòn.. Xong quay đi lấy tiếp hai tô cỡ lớn

-Đây là... Cơm âm phủ Huế!!!- Nó đưa bát cơm cho hấn

Hấn quay mặt đi chẳng dám nhìn.. Gì cơ!? Nó muốn hấn xuống âm phủ sớm à? Còn lâu nhá!

-Cô...cô chơi tôi!!!- Hấn gầm lên tức giận.. Nó cười ranh mãnh xong ba chân bốn cẳng chạy quanh nhà cho hấn đuổi..

Một hồi Tom & Jerry nó và hấn ngồi xuống sofa nghỉ ngơi..

-Tha cho cô đấy! Đầu heo!!!!!!- Hấn vừa thở vừa chỉ vào mặt nó, cay cú

-Đầu...đầu heo à? Tôi ko nấu cho anh ăn nữa!!!- Nó giậm chân thành thành.. Bước lên lầu mà cái cầu thang cứ muốn rụng luôn vì bước chân“Big Foot” của nó ấy

Chỉ đợi có thể hấn phóng ngay vào bếp cầm sườn nướng lên ngoạm lấy ngoạm để, gác luôn chân lên ghế cứ như mấy bà bán cá ngoài chợ ấy.Thật không may cho hấn....

-Yah~.... Cô đang làm gì thế!?- Có tiếng động ngoài cửa bếp hấn nhìn ra, nó đang đứng đó cười tủm tỉm với cái Iphone đang chế độ quay video.. Hấn bỏ sườn xuống, mặt vẫn còn ngu ngơ.. Phải nói là cảnh này mà nhìn thấy thì chắc là vào bệnh viện vì cười chết mất thôi..

-Ý... Mỡ dính đầy miệng kìa- Nó giả ngơ

-Đâu!? Đâu!?- Hấn quay mặt đi.. chùi chùi..

-Cut!!!!!!!!!!- Nó la

-Tốt tốt!! Good good!!! Cảnh này cho toàn trường xemlà num bờ oăn đây!!! Ka ka ka- Nó ngửa mặt lên trời cười

Nói xong nó gơ Cam cho hấn coi.. Cảnh hấn chạy vào bếp giật miếng sườn ăn hết như heo bỏ đói làm hấn ngưng chín mặt

-Trả đây cho tôi!!!!!!- Hấn giật lấy cái điện thoại..Nhưng dễ gì, nó đã nhanh chân chạy lên phòng đóng cửa lại, lấy bộ sưu tập thẻ nhớ của nó ra và sao clip đó lại... Tổng cộng là nó có.. cỡ... mấy chục cái thẻ nhớ

-Kaka.... Ông anh chết vs tôi!!- Nó ngoảnh miệng.. Nụ cười của thiên thần bóng tối..

Mới nghĩ đến đó thôi là tiếng đập cửa rần rần ở ngoài cửa hấn chứ còn của ai vs tiếng la oai oái “oanh vàng” của hotboy trường quý tộc Dark sắp xuống cấp, nó nhét thẻ nhớ mỗi cái một nơi trong phòng, còn một hai cái nó bỏ trong túi phòng thủ :”>

Vừa mới mở cửa...

-Yah~... Đồ đầu heo kia!!!!!!!!!!!!!! Cô chết trong đây luôn rồi à!!!!?????- hấn hét lớn vào mặt nó.. Suýt nữa thì nó đi tham quan USA với Michael Jackson luôn rồi.

-ANH IM ĐÊ!! !!!!!-Nó bịt tai nhắm mắt vặn volume hết cỡ.

Giờ thì người phải đi chơi cùng Jackson chính là hấn Có linh cảm hồn ổng đang đứng kế bên.....

-Cô để nó đâu rồi!?- Hấn lao vào phòng, lục tung cả phòng lên mà chỉ tìm được có khoảng 16 cái..

-Kaka.... Phương tôi đâu dễ bị đánh bại - Khi hấn gơ cho nó 17 cái thẻ nhớ trên tay, hấn nhe răng ném xuống đất rồi đạp nát hết..Nhưng mà Trum đã nói rồi.. nó có tận mấy chục cái lặn cơ mà :”>

Hắn đánh mặt, cúi đầu xuống hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, lạnh lùng hắn hỏi nó:

-Cô để nó ở đâu!? TẤT CẢ!!!!

Nó cười tự mãn, khoanh hai tay lại cười:

-60 cái!!

Hắn đổ rầm xuống nền nhà.. Trời đất ơi... Tới bao giờ cô ta mới dừng trò này lại đây!? Thiên ta đầu đội mũ chân đạp giày, ý lộn đầu đụng trời chân đạp đất mà phải chịu thua con nhỏ này sao [?] Không chịu đâu không chịu đâu hu hu hu..

Hắn và nó ngồi trong phòng, nó thì cười gian manh còn hắn thì đau khổ kí vào bản hợp đồng nó đưa ra. Sau khi hắn đặt bút xuống bàn, nó cầm cái điện thoại lên ghi âm.. Hắn lòng rạn nứt đọc bản hợp đồng như một lời chứng nhận:

-E hèm.. Ngày...tháng...năm.... Tôi là Nguyễn Long VũThiên xin kí vào bản hợp đồng với Nghiêm Thị Thanh Phương có hạn từ ngày.... Tháng..năm.. tới ngày..tháng..năm..

Nói xong hắn bỏ chạy ngay về phòng làm nó chẳng kịp sai bảo gì hết.. À không sao Phương ạ.. mà còn 10 ngày nữa cơ mà.. Ke ke... Quả này anh chết với tôi!!!!

Nhưng nó vẫn âm ỉ ức cơ.. Phải sang phòng hắn mới dc..

Nó đứng trước phòng hắn, ra sức đánh mạnh vào cửa.. Một hồi một rồi hắn mở cửa ra.. Ô hay.. Cửa hắn là mở ra chứ ko có kéo vào nên kết quả là nó nằm dưới đất lưỡi lè ra.. Sao bay tứ tung quanh đầu.. Thiên địa ơi đón con đi chơi với..!

Hắn bế nó về phòng, nó từ nhỏ sức yếu rồi mà còn cứ thích khoe.. làm hắn bây giờ khổ sở như thế này này.. Đặt nó xuống giường, hắn kéo tấm chăn đắp cho nó, chỉnh lại gối cho nó rồi nhìn nó cười:

-Phải giảm nợ cho anh nghe chưa!?

Nó chép miệng nằm quay lưng về phía hắn như một lời từ chối làm hắn cười mãi.. Lát sau giả giọng bực dọc:

-Hừ... Em thật không khác ngày xưa!? Đợi đấy!! Anh sẽ giành lấy trái tim em!!!!- Ngắm nó thêm chút nữa, hắn về phòng nằm cười hí hí mộng tưởng.. Rồi chìm vào giấc mơ màu hồng..

Chuyện gì sẽ xảy ra trong 10 ngày sắp tới!? Tình thế sẽ như thế nào khi hợp đồng hết hiệu lực hoặc nó làm mất bản hợp đồng!?

Sáng sớm đi học nó đã yêu cầu hắn phải chở nó và luôn đi sau nó.. Hắn lẻo đẻo đi theo chẳng dám cãi nửa lời mặc dù trong lòng đang tính toán lấy và xé bản hợp đồng đó.. Hắn có thể “vùng dậy khởi nghĩa” bất cứ lúc nào nên nó luôn mang theo “hẹn ước” bên mình ngày đêm.. Đúng là sướng cũng chẳng vừa..

-Mình mà phải hộ tống đầu heo sao?-Hắn lầm bầm tự kỉ

-Em chào anh!- Nó dừng lại làm hắn suýt tông vào nó,nó cúi đầu xuống và hắn đã nhìn thấy người mà nó chào.. Sáng ra đã gặp diêm rui rồi.. Gặp tên này hắn ko ưa..

-Ừm.. Phương đi học sớm thế!?- Kiệt ngoái lại chào nó, cười hiền nhưng khuôn mặt thì có một chút căng thẳng

-Dạ...em cảm ơn anh về vụ hôm qua nhaz..!-Nó ríu rít chào, cười, cúi đầu.. Đợi Kiệt đi lâu rồi nó mới đi tiếp, trong đầu mơ mộng chốn thần tiên nào đó..

Hắn [lại] đánh mặt,vượt lên nó mà đi trước làm nó í ới chạy theo sau.. Chỉ là hắn ko thích nó tiếp xúc với con người đó.. Nhưng tại sao!?

Nó vào lớp, vẻ mặt hơi lạnh và tự mãn.. Vẻ mặt đó chẳng khiến con Hiền vui vẻ gì, nhỏ ghen ghét với nó.. Nhỏ căm thù nó.. Nhỏ hận nó vì đã ở bên Thiên.. Tất cả chỉ có thế!! Nhỏ đã muốn.. là phải nhất quyết giành được!!!!

Bực mình Hiền đưa chân ra cảm đường nó.. Nhưng nó ko để ý vấp vào ngã lăn quay ra đất.. Hắn vội vã nắm tay nó kéo lên rồi ấn vào trong bàn:

-Đừng có đi lung tung nữa!!

Nó nghếch mặt.. Ô hay nó ngã thì liên quan gì tới hầnà!? Hay nó làm mất thể diện của hần? Không đời nào.. Hần mà wan tâm tới nó làm gì..

Hiền bật cười.. Cô nhìn xuống chỗ nó ngã lúc nãy..Có một vật gì đó nhỏ nhỏ.. Đen đen nằm dưới đất.. tò mò nhặt lên thì Hiền địnhhdạng nó....là một chiếc THẺ NHỚ!!!!!!

Tất cả sẽ như thế nào khi Hiền biết được bí mật của nó và hần???

19. Chương 19

C

Hiền tắt PC, nở một nụ cười của một kẻ độc ác.. Một kẻ không tha cho ai cản đường nhỏ.. Nhỏ dường như biến thành một con thú.. sẵn sàng vồ lấy con mồi.. Nhưng cũng có lúc con mèo vờn con chuột..

-Để xem lần này cô sẽ thế nào..

Đoạn phim trong PC làm Hiền chết đứng chảy nước miếng xị máu mũi tứ tung vì hần... Hần thật dễ thương..! Có ai cưỡng lại được sức hút của hần ko??

Hiền rút cái Smart phone ra gọi cho nó..

-Alô? Giọng nó có vẻ hí hửng.. Hiện tại thì nó đang bắt hần đi nấu mì cho hần.. Không buồn cười sao được [!]

-Mày và tao.. Sân sau trường.. 7h tối! Hiền!- Nhỏ cúp máy đặc chí..

Nó không hiểu chuyện gì.. Nhưng có lẽ nó nên ra chẳng?? Phải có chuyện quan trọng thì nhỏ đó mới gọi nó ra chứ? Hay tất cả.. chỉ là một cái bẫy khác!?

Một kẻ ngốc như nó không tài nào hiểu được ý đồ của Hiền, một con rắn Inland Taipan vậy.. Đẹp.. nhưng độc..

Nó thò tay vào túi.. Cái thẻ nhớ đâu rồi!? Một cái nó để sẵn trong túi xách, một cái nó mang theo mình.. Đâu mất rồi [?]

Nó giật mình nhớ lại cuộc điện của Hiền.. Lẽ nào!?

Tối hôm đó đúng 7h nó mò ra sân sau trường, Hiền đợi sẵn. Nàng mặc áo khoác đen có mũ che đầu. Quần jean trầm làm Hiền dễ ẩn nấp trong bóng tối..

-Cô muốn gì đây!?- Nó đứng khoanh tay lại, sắc thái bình thản nhưng lạnh lùng

-Sao nhĩ? Tôi muốn cô tránh xa Thiên và Kiệt..! Biến đi một nơi nào đó và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt 3 chúng tôi!!!- Hiền đi quanh nó như một con rắn quấn quanh mồi.. Ve vãn.. Hiền giơ cái thẻ nhớ bé xíu lóe sáng giữa bóng tối.. Bóng tối của đau thương..

-Được..!

20. Chương 20

Nó lững thững về nhà.. Trời đêm nay lạnh cóng.. gió cứ ập vào người nó.

-Brừ.....brừ.....brừ.....- Nó run run ôm lấy hai tay, đi loạng choạng tựa như một cái động cũng có thể làm nó ngã.. Cuối cùng nó cũng trụ được về nhà..

-Cô về đây à?- Hấn mở cửa, định mắng cho nó một trận tội đi đêm

-Brừ....brừ....- nó loạng choạng bước, chân kia quắp vào chân này, nó ngã xuống.. Hấn hoảng hốt đỡ nó vào trong phòng, đắp chăn xong hấn sờ đầu nó.

-Sốt rồi.. Sao cô lại sốt bây giờ cơ chứ!?- Hấn trách móc, chép miệng đi lấy băng dán hạ sốt. Nó nhìn theo hấn, nhớ đến những lời con Hiền nói, nó gật chăn ra bước xuống giường..

-PHUÔNG!!!!!! Vào chỗ mau!!!!!!- hấn quay lại hét lớn.. Trong hấn có một nỗi lo, hấn sợ nó lại ngã như này.. hấn sợ nó sốt cao hơn..

Nó nghe tiếng hấn sợ quá nhảy lên giường nằm.. Sao đột nhiên hấn đáng sợ đến thế [?]

Hấn bê tô cháo lên thổi, rồi xúc thử một muỗng nhỏ dứt cho nó. Nó từ chối ko ăn, cứ yếu ớt hất cái thìa ra hay quay mặt đi ko chịu..

Hấn giận lắm.. Đã sốt mà còn làm kiêu.. Nhưng nó phải ăn thì mới uống thuốc được chứ!!!

-Cô ko ăn à? Thế thì tiêm vậy!?- Hấn liếc mắt cười nửa miệng

-Ko ko... tôi ăn... tôi ăn đây!!!!- Nó mở to mắt lấy thìa cháo dứt vào miệng nuốt cái ực.. hấn cười cầm tô cháo lên thổi từng thìa..từng thìa nhỏ hấn thổi rất khéo, hấn nấu cũng rất ngon.. Nó không dám nói gì chỉ ăn và ăn.. Mặt nó hơi ửng.. Hấn bật cười

-Có gì mà đỏ mặt!?

-Thế có gì mà anh cười!?- Nó vặn lại, chốc chốc lại ho sù sụ làm hấn cuống hết cả lên.. Hấn xin lỗi nó vì đã cười nó.. Hấn hứa sẽ ko tái phạm.. Giờ thì nó bật cười rồi đấy.. Nụ cười dịu hiền của nó luôn làm hấn yên tâm.

-Này.. Biến thái.. Sao anh.. tốt với tôi vậy!?- Hấn lấy thuốc đưa cho nó, đưa cốc nước cho nó, cứ đứng đưng im lặng làm nó khó hiểu..

-Chỉ là cô giống với người tôi yêu thương thôi!- Hấn ra khỏi phòng đóng cửa chắc chắn nó ko bỏ đi đc..

Tự cốc đầu mình, hấn trách

-Sao mày lại nói điều đó vs cô ta chứ!? Thật ngu ngốc mà!!!

21. Chương 21

Nó uống thuốc rồi mà trần trọc mãi ko ngủ được.. Cứ quay bên này lại xoay sang bên kia.. Nó có cảm giác lạ lẫm với căn phòng này..Vây cũng tốt.. Nó phải đi.. tránh xa hấn và anh Kiệt.. Nó ko muốn vì lợi ích của nó mà hấn phải chịu thiệt hại.. Nó cũng ko định post cái clip ấy cho trường..

Mãi mà vẫn ko ngủ được vì trong đầu nó còn cả mớ suy nghĩ cứ quay mòng mòng, nó đứng dậy đeo áo lép bép ra cửa. Vừa mới mở cửa nó thấy hấn đứng ngủ ngay bên tường, hình như là hấn định canh ko cho nó ra.. Nhưng do buồn ngủ quá.. Hấn dựa vào tường khoanh hai tay lại, chân phải để bên trái chân trái, khuôn mặt rất đỗi đáng yêu. Hấn cứ gật gù gật gù buồn ngủ..

-Biến thái à..- Nó lay lay hấn dậy

-Hà... Cô cần gì?- Hấn nhắm mắt hỏi

-Anh.... Ru tôi ngủ được ko?- Nó cười trừ nói nhỏ..

-Hà!? Ừm được cô vào giường trước đi!- Hấn gãi đầu gáp.

-Thiệt hả? Tôi còn tưởng anh mắng tôi chứ!!- Nó cười rồi chạy vào giường nằm ngay ngắn đắp chăn

Hắn đi rửa mặt rồi vào phòng nó, đêm tĩnh lặng chỉ có hai người một nam một nữ ở trong một căn phòng kín.....

Hắn ngồi trên giường, bắt đầu hát.. Hắn muốn nó ngủ sớm để hắn còn đi ngủ mới chấp nhận dễ dàng vậy chứ!!

Hắn hát.. Hát một bài hát dễ chịu.. Cũng là vì chất giọng hắn khá ngọt và trong.. Nó hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

“Anh vẫn đang tìm kiếm 1 làn mi cong, 1 vòng tay ấm áp

Chợt thức giấc ngủ dài và thấy em kô bên anh

Thì ra anh đã mơ về em.

Rồi em, tình cờ em đã đến

Rọi vào muôn ánh sáng cho trái tim anh đang ngủ quên.

Làn mây đưa lối dẫn bước anh trên con đường mơ

Biết kô người ơi từng ngày anh mong nhớ..

Và rồi anh sẽ bay lên đến nơi bầu trời

Để cất tiếng nói yêu em cho đến mai sau cuộc đời

Saranghae Oh~....!!!

Đó chính là lời yêu anh trao

Mình sẽ đến cuối chân trời miền yêu thương.

Một ngày tươi sáng hương thơm theo gió mây ngàn

Để hai chúng ta yêu nhau nắm lấy tay như bây giờ

Saranghae Oh~....!!!

Lời yêu ấy xin nguyện thề hạnh phúc dâng tràn, tình thắm thiết như mơ...ngày xanh.”

Lời yêu đó – HKT :>”

Hắn mỉm cười trêu mếu nhìn nó, định về phòng nhưng..

-Đừng đi!- Nó nắm lấy cánh tay hắn,thều thào.. Nó ngủ rồi, nhưng chắc là mộng du ấy nhỉ?!

Hắn gỡ đầu [đầu bồn kinh >”

Sáng nó dậy thì khỏi sốt rồi..Nhưng cái hell gì đang xảy ra thế này? Nó ôm hắn ư!? Không thể nào!!! Nhưng nó đang ôm đấy thôi. Hắn nằm ngủ ngon lành, khuôn mặt hắn cách khuôn mặt nó có 6cm n~ là....

Nó nhẹ nhàng bỏ hắn, rồi nằm ngửa lại..

Hắn vươn tay ôm chặt lấy nó, chép miệng cười mỉm, làm nó đang trong tình thế xấu hổ giờ thành đỏ hết nguyên khuôn mặt thành màu gấc.. Giống con tắc kè :>” Nhịp tim nó nhanh hơn 100 beat cơ..Đồng tử nó đang giãn ra..

Nó lay hắn dậy.. Lay mãi lay mãi..

-này biến thái..... Dậy.... Biếnthái!!-Nó lay mạnh hắn dậy nhưng hắn ko chịu thua, hắn cứ nằm ì đó

-Đồ biến thái... Đồ ngốc.. Đồ điên!!!!-Nó dấm thùm thụp vào ngực hắn..

Hắn tỉnh dậy, nhanh chóng lấy tayra khỏi người nó, ngại ngần [lại] gỡ đầu rồi biến ngay về phòng..

22. Chương 22

Nó ngáp dài, đứng đợi hần trước cửa phòng.. Tên này sao làm gì mà lâu thế nhỉ? Nó nhìn xuống cái đồng hồ đeo tay.. Cũng gần muộn rồi.

Hần mở cửa ra, và hai đứa bay lên xe tới trường..Trên xe cũng như trong lớp học hai người dường như ko hề nói vs nhau một lời mà ngược lại bằng khí của hai người tăng gấp bội làm cho cả lớp run như cây sậy chỉ biết nhìn hai người quay đi hai phía..

Hiền nhìn nó, cái nhìn sắc lém..Trong ánh mắt như giao tiếp vs nó, buộc nó phải hoàn thành lời hứa.. Nó gật nhẹ đầu.. Xong nhìn ra cửa sổ, một cảnh trời bình thản biết bao nhiêu mà trong này thì sóng gió bao nhiêu..

Một giọt nước mắt trong veo trườn nhẹ trên má nó, thấy ướt nó quệt nhanh đi.. Nhưng hần đã kịp để ý. Chuyện gì mà nó khóc thế..!?

Nó yêu hần.. Không phải..

Nó thích hần.. Không hần..

Nó có tình cảm vs hần.. Cũng đúng.. Chỉ là nó chưa xác định đc tình cảm đó là gì thôi..

Vì.. Nó yêu Kiệt..

Nó yêu Kiệt lâu lắm rồi.. Kể từ khi mới bước vào trường nó thấy Kiệt lần đầu tiên.. Nó yêu anh từ nụ cười.. Từ nhân cách..Từ đôi mắt.. từ cách nói chuyện của anh.. Nó yêu anh từ lần va chạm.. từ lần anh gọi điện.. từ lần nó ngủ trên vai anh..

Nghĩ đến đây chuông reo tiếng ra chơi, nó đi quanh sân trường tìm Kiệt.. Ah~.. Kiệt kia rồi..

-Anh Kiệt!!!!-Nó bắt tay loa miệng

Kiệt gật đầu mỉm cười rồi vẫy nó.. Nó chạy lại, đúng!! Chỉ có anh mới làm nó thấy bình thản. Gần tới chỗ anh thì có gì đó ngăn chân nó làm nó lảo đảo ngã.. Ôi Phương ơi chuẩn bị đập mặt đi là vừa..

Uhmm.... Gì vậy taz? Nó thấy mặt đất cách nó 20cm.. Ngược lên nó thấy hần đã kịp đỡ nó trước khi ỏ í e nhà xác rồi!!

-Nhìn cái gì.. Đứng lên!- Hần liếc nó

-Ồ.. Ừm... Cảm ơn anh-Nó đứng dậy cúi đầu đáp lễ

Rồi nó ra chỗ Kiệt, nhưng ơ hay hần đang bế nó đi này.. Ngoái lại nó thấy Kiệt đứng đó.. 3 nhân vật 3 cảm giác hệt hăng.. Nhưng hệt hăng về 3 điều khác nhau..

-Yah~... Thả tôi xuống.. Anh làm cái gì vậy!?-Nó đâm liên tiếp vào lưng hần, tự dưng nước mắt trong nó trào ra cứ thế.. Trào ra thật nhiều.. Thật nhiều..

Đến một nơi nào đó ko ai biết đến..Hần thả nó xuống xong ôm chầm lấy nó.. hai tay hần giữ chặt nó.. Nó vùi mặt khóc,những giọt nước mắt thấm ướt vai áo hần.. Cả hai người đều đau..

-Khóc đi..-Hần vỗ nhẹ lưng nó..

Nó gật gật rồi khóc mãi.. Tiếng sụt sịt của nó làm hần yên lòng.. Nó đang khóc trên vai hần.. Chỉ cần vậy là đủ rồi!!

Hôm đó nó khóc rất nhiều, nó cần mượn bờ vai để khóc.. Và hần đã tự nguyện..

-Mai một đùng chơi vs thằng ấy n~..-Hần thì thầm

-Sao vậy?-Nó ngừng khóc, quay lên hỏi hần

-Tôi ko thích..

-Cái gì anh cũng ko thích!-Nó lắc đầu
-Tôi ko thích em giao tiếp vs hạng người đó..
-.....
-Tôi muốn em là của tôi!! Bây giờ và mãi mãi..

23. Chương 23

-Tôi muốn em là của tôi!! Bây giờ và mãi mãi..
-.....Thiên à.. Hiện tại tôi ko có tâm trạng..-Nó quay mặt đi.. Nó ko muốn nhìn vào mắt hắn.. Nó sợ hắn thất vọng..
Hắn lặng thinh, ừm thì biết nó cần thời gian nhưng hắn vẫn ko muốn nghe câu nói này.. đau lắm.. Hắn ko mún nó buồn mãi thế này..
-Em sẽ cần thời gian.. Nào.. về thôi nhé!- hắn đứng dậy, đưa tay mình.. nó cười buồn rồi nắm lấy bàn tay ấm..Hai đứa về nhà thì nhảy lên sofa, nó vào rửa đi khuôn mặt buồn.. Làn nước lạnh nhẹ nhàng trôi đi hết nỗi buồn của ngày hôm nay..
Nấu hai tô mì nó mang ra hắn và nó cùng ngồi xem một bộ phim và.. ăn mì..
-Phương này, đừng tự dối lòng nữa..Tôi biết em còn buồn..-Hắn khoác vai nó
Sự việc hồi chiều diễn ra là Kiệt ko vẫy nó lại, mà anh chỉ cười vs nó, còn mắt nó thì cận mà @@~.. Trong lúc nó ngã.. Nó đã kịp chứng kiến.. Kiệt.. anh ấy đang hôn nhỏ Hiền..
-Tôi ko sao.. Nhưng tôi rất buồn ngủ..-Tiếng nó nhỏ dần, nó ngã vào vai hắn, ngủ ngon lành.. Hắn phụt cười xong cũng chẳng thể nào rút tay ra dc..
Một sáng dậy, nó vươn vai rồi kêu hắn, hai người tới trường với cái bụng no đầy mì đêm.. Thế mà nó vẫn đói.. [Heo mà >”
Đang ngồi trong lớp, nó nói vs Sica:
-Tao đói quá!!!!-Và sau câu nói đó là cái bụng cũng biểu tình..
-Xin lỗi nhaz.. Tao ko có xiên!-Sica thơm vào má nó rồi học bài tiếp.
Lát sau hắn đưa cho nó một ổ bánh mì mềm..
-Em ăn đi!
-Nghĩ lắm à nhaz!-tay nó vẫn nhận mà mắt nó lại nhìn thẳng vào hắn.. Ý đồ gì đây!?
-Tôi phải làm gì để có ổ bánh mì này?-Tiếp tục đưa mắt tìm kiếm một dấu hiệu
-Hôn vào má đi-Hắn chỉ vào má, nhe răng gian xảo
-Xí.... Còn lâu nhé!!!!!!-Nó lè lưỡi, còn lâu nó mới hôn.. Chừng nào nó chết đói kia!!!
Nó chạy lại chỗ Sica, nhỏ đang làm bài tập..
-Sica êuz~ ới.. Đi mua đồ ăn nào!-Nó lay lay tay Sica..
-Bực mình! Piên!!!! – Sica bực mình giật tay nó ra.. Việc nhỏ đang làm rất quan trọng.. Đột nhập vào hệ thống tập đoàn Coin.. Chỉ cần sai một chữ..
-Sica ah~... Hôm nay tao quên mang xiên..-nó làm mặt cún con.. Rất tiếc Sica đã miễn dịch nhá
-Xùy...Xùy... đang làm việc quan trọng..Có đi hay ko!?-Sica đứng dậy chống nạnh

-Ồ... Đi thì đi- Nó cúi đầu xịu mặt đi ra ngoài

Quay lại chỗ hần, nó nhìn hần bằng con mắt buồn thúi ruột.. chút hậm hực

-Đưa đây!-nó giật lấy ổ bánh mỳ.. Hần í ới đòi điều kiện

-Cầm nói.. Còn nhớ cái clip chứ!?-Nó gian mặt quay qua thì thảo vs hần.. Hần in bật.. Chẳng dám nói gì n~.. Chap 23:

Nó bước trong mưa sau giờ tan trường,nó lạnh.. nó cần một ai đó.. nó cần một bàn tay ấm..

-Tao phải làm gì đây hả mưa!?-Nó đưa tay hứng những giọt mưa cứ ào ạt vào người nó..

Mưa là một hiện tượng rất ý nghĩa với nó.. Hồi nhỏ mỗi lần có mưa là nó hay ra nghịch nước và tắm mưa.. Mưa mát và làm dịu đi nỗi buồn trong nó.. Dễ chịu và thoải mái..

-Ồ..-Nó ngạc nhiên stop lại.. Nó còn cảm thấy lạnh cóng nữa.. Một bàn tay ấm.. Một cơ thể nóng ôm lấy nó..

-Ko đc.. rời xa tôi!!!-Hần nói nhỏ,hần thực sự rất nóng và mệt.

-Anh sốt rồi!-Nó nhận ra, nó lấy trong cặp một cái áo khoác khô khoác cho hần rồi kéo về nhà.. Có lẽ lần sốt trước do hần ngủ vs nó nên nó lây mất bệnh nó rồi.. Nó cảm thấy có lỗi và muốn bù đắp cho hần..

-Anh ăn chút gì đi..-Nó đưa tay đặt lên má hần.. Nóng ấm.. Bình yên.. Đẹp đẽ và thiêng liêng..

Đến lúc đi ngủ nó ko yên lòng nên vác đệm qua phòng hần ngủ, hần trên giường nó dưới đất

-Phương..-Hần mệt nhọc thì thảo

-Ừm..Sao?-Đang ngủ ngon..

-Lên trên này đi.. Tôi ko ngủ dc..

Nó lờ mờ đứng dậy, hần ôm chầm lấy nó kéo xuống giường..

-Ở bên tôi..!

Buổi tối hôm đó nó và hần đã ngủ thật ngon và mơ thật đẹp ^^~

24. Chương 24

Thức dậy thật sớm nó ngẫu hứng kéo hần khỏi giường và lên trường sớm nhất có thể, hôm nay đối vs nó nhất định phải là một ngày tốt đẹp.. Vì ngày hôm nay là ngày nó chào đời đấy nhé..!

-Đi mà... Đi bộ vs tôi đi mà..!-Nó năn nỉ, làm bộ mặt cún con hết sức yêu.. Thông thường thì chắc ai cũng sụp đổ..Cơ mà hần lại giật tay ra:

-Không.. Đi xe mà..-Hần định dứt chìa khóa xe mở cửa, nó khoác tay hần kéo lại

-Đi bộ đi mà.. Hôm nay thực sự có ý nghĩa vs tôi mà... Anh đi bộ vs tôi đi mà..-Nó dè dặt gật gật cái đầu

-Thực hiện lời hứa đi!-Hần cười đểu xong chỉ vào má..

Chết rồi..! Giờ nó phải làm gì đây!? Không lẽ cho hần một cái bạt tai à? Ý hần là muốn ăn tát hay ...

-Là sao!?-Nó nhún mày tỏ vẻ ko hiểu,cái gầu hơi nghiêng làm tim hần đập lỡ một nhịp..

-Là cho tôi một cái hôn!-Hần cười hiền.. Nó cũng đập lỡ một nhịp

-À... Là thế này đó hả?-Nó giả vờ ậm ừ rồi giáng cho hần một cái tát..

-Này thì hôn vs hít!-Cho hấn mộtbạt tai đã đời làm hấn choáng váng xong nó kéo hấn ra cổng, vút cái chìa khoá xe vào nhà, lock cổng lại ko cho hấn vào keke..

-Đi bộ ko sợ muộn à?-Hấn nheo mắt nhìn nó

-Không..! Anh mà sợ muộn à!?-Nó nheo mắt nhìn hấn.. Trúng tim đen!!

-Ah~..... Có Bakery kia!!!-Nó nhìn qua bên đường, một bakery nhỏ xinh ngoan ngoãn nằm đó chờ cái bụng heo của nó ghé vào..

Cái tính nó là thấy đồ ăn thì cứ hào tới mà xơi mà ngẫu nhiên, nó chắc lười chạy qua đường.. Bỗng dưng nó thấy có một chiếc xe hơi đang tiến về phía nó vs một tốc độ khá là nhanh..

Nó đứng khựng lại, chân tay nó bủn rủn chẳng cử động đc nữa, hay chí ít là nói lô-gic là nhanh quá chẳng kịp chạy

Bóng người lao tới ôm nó té xuống lòng đường, tay ôm đầu nó, nó nhắm tít mắt lại, sợ quá..!

Chiếc xe phóng qua, nó mở mắt, là hấn.. Sao luôn là hấn.. Người mang cho nó sự an toàn..

-Đứng lên nào!-Hấn đứng lên nắm tay nó lôi dậy.. Nó mỉm cười nắm lấy bàn tay ấy..

25. Chương 25

-Phương này.. Chuyện hôm trước anh xin lỗi nhé em!- Mới vào trường nó đã bị Kiệt lôi ra một chỗ xin lỗi.

-Ah~... Chuyện đó có liên quan gì tới em hả anh!?-Nó khá khó chịu và buồn khi nhắc tới chuyện đó..

-Ừh... Tại vì...Tại vì...-Kiệt gãi đầu cười trừ.. Anh đang định nói gì ấy nhỉ!?

-Đi thôi!-Hấn vừa kịp nắm lấy cánh tay nó, mặt thì lạnh nhưng lòng như lửa đốt.. Chẳng biết anh ta có nói gì vs nó ko [?]

-Ồ..ơ... Vậy thôi chào anh nhe!-Nó bị kéo đi ko hiểu gì hết.. Nhưng ko nên cãi lời hấn thì hơn..

-Ừm...Anh..chào em..!-Kiệt bị bỏ lại phía sau.. Anh thấy buồn vì chưa kịp ngỏ lời.. Lời gì nhỉ..!?

-Phương.. Anh ta có nói gì vs em ko?-Hấn nắm lấy hai vai nó lay mạnh

-Tôi ko biết!

-Làm ơn.. Cho tôi biết!-Hấn lay mạnh hơn

-Ko biết!!! Anh để tôi một mình đc ko!?-Nó bịt lấy hai tai, mếu máo.. Hấn bối rối chẳng biết làm gì.. Nó quá yếu lòng..

-Tôi..... tôi xin lỗi..!-Hấn tự trách mình đã làm nó hoảng sợ, thực sự là hấn rất muốn ôm nó mà vỗ về, nhưng nó đã muốn ở một mình..

Nó kiếm một chỗ nào thoải mái, nó ngồi xuống ngắm trời ngắm mây cho khuây khỏa nỗi lòng..

-Tao chưa cảnh báo mày hay sao!?-Hiền bước ra từ sau cây cổ thụ, nhếch mép

-Chị để tôi một mình đc ko??-Nó đau đầu, nó ko muốn nghĩ gì lúc này..

-TRẢ LỜI TAO!!!!!! NGAY!!!!!!-Hiền đã mất bình tĩnh.. Gì mà một mình ư!? Định trốn chạy thực tại à.. Xem mày tới đâu..

Nó im lặng.. Bây h' nó rất muốn cho Hiền một bài học..

-Con quỷ cái.. Mày định im lặng à.. Ha ha... Để xem mày im lặng đc bao lâu!?-Hiền ngúng nguẩy bỏ đi.. Lòng cũng tức giận lắm chứ..

26. Chương 26

Nghĩ gì đây nhỉ!? Uh... Lâu rồi nó ko tới “thăm” Coin.. Nó phải check xem hai người ấy có an toàn hay ko? Um.. Chiều nay nó sẽ tới biệt thự của lão..

-Em định bùng tiết à!?-Hắn tới bên nó, cười nhẹ

-Không.. Muộn tí thôi.. Mà anh này.. Chiều nay tôi sẽ qua “hỏi thăm” lão Coin.. Anh có đi ko?-Nó cười nhẹ đáp lại

-Tôi sẽ đi cùng em!-Hắn lo lắng,lỡ nó đến đó rồi.. ko thể quay về n~.. thì hắn sẽ dẫn vật suốt đời

Chiều hôm đó như đã nói nó đứng trước cửa nhà biệt thự của lão, hít một hơi thật sâu nó mạnh dạn vào, lão đang ngồi trên ghế bành hai tay ghế nạm vàng, trên lòng có một con mèo quý phái nằm ngủ. Lão cười, nhẹ hàm răng trắng bạc.. Nhìn là ko muốn ưa >”

-Thế nào cô bé!? Có việc gì mà đến gặp taz vậy?

-Tình hình của bác Quang và bà Lý ra sao?-Chắc là m.n sẽ ko tin một cô bé ngây ngô như nó lại có thể trở thành một người lạnh lùng, kiêu lời như nó.. Cái đó gọi là đa tính cách ấy ạ :”>

-Haha... Quả ko hổ danh người thừa kế của tập đoàn danh giá nhất thế giới.. Ăn nói rất có uy quyền đấy nhóc..!-Ông ta chợt bật cười..

-Mọi người vẫn khỏe. Thế thằng nhóc nhà ta có làm gì cô bé chưa đấy!?

-Trơ trên!-Nó nhấn mạnh

-Cô bé rất có ý chí đấy!-Lão lại khen..

-Ông muốn gì ở tôi!?

-Haha... Cô bé bây h' vẫn chưa nhận ra à?

-Kết thúc ở đây! Tôi về!!-Nó quay lưng ra phía cửa

-Cô ko muốn biết mục đích à?-Lão ta cười sảng khoái

Nó khựng lại, ngoái nhìn lại đằng sau

-Taz chắc là cô đã có tình cảm vs nó rồi chứ!?

-Hừm.. Nhầm to!-Nó nhếch miệng,cười nhạt rồi bước đi

Hắn đứng bên ngoài nghe thấy cuộc nói chuyện cũng có một chút buồn.. Nó quả thật ko có tình cảm vs hắn ư!? Nhưng hắn cầu xin trời.. Đừng cho nó có tình cảm vs hắn làm gì.. Tất cả.. Chỉ là một cái bẫy tình mà thôi..!

Rời xa anh.. em nhé!!!

27. Chương 27

-Anh..lừa dối tôi phải ko!?-Nó vừa racổng là chạy lại túm lấy cổ áo hắn mà giật mà hỏi, lòng nó.. đau.. đau như cắt vậy..!

-Em biết rồi đấy!-Hắn cố tình lạnh lùng, quay mặt đi nơi khác

-Vậy.. chuyện anh yêu tôi.. là giả dối.. giả dối đúng không???-Nó ko dám tin vào sự thật.. Thật quá.. ảo...[!]

Nó nghe nhưng làm lơ.. Hắn dắt gái về nhà..! Liên quan gì tới nó mà phải giúp chứ!!Nghĩ rồi nó múc một muỗng kem cho vào miệng mà chẳng thèm ngoái đầu nhìn xem cô gái đó là ai [?]

Cô gái ấy một hồi cũng đưa hắn vào phòng rồi đi ra cảm ơn nó xong lặng lẽ đi về

-Em cảm ơn chị đã giúp em.. Em tên là Nhã..-Cô gái nhỏ cúi đầu chào nó

-Phương-nó nói cộc lốc, định quay lại xem nhỏ đó thế nào.. Nhưng khi ánh mắt chạm ánh mắt..Nó cảm thấy không khí quanh đây bị hút hết.. Khó thở và ngột ngạt

-Em....em....-Nó lắp bắp..

-Ah~...Sao ạ chị? Ah~... Em xin lỗi... em đi giày vào nhà bẩn hết rồi.. Em sẽ lau nhà cho chị nghe..!-Cô gái tên Nhã giật mình nhìn xuống thì ôi thôi vết giày bẩn đã in trên sàn nhà của nó.. Hốt hoảng có chạy vào WC lấy cây lau nhà ra lau..

Nó đứng trân trân ở đó.. Cô gái này.. rất cuộc.. là ai!?

-Em....sao em biết toilet... nhà chị [?]

-Ah~....Ồ.... Ah~.... Hồi nãy em đưa anh ấy vào thì nhìn thấy...-Nhã gật đầu cười xòa

-Em quen anh ấy à?

-Em chỉ là một người bạn cũ thôi ạ.. Em mới về nước..-Nhã gật gù kể

-Uhm..-Nó gật gù theo.. Cô gái này.. rất quen thuộc..

-Dạ thôi thưa chị em về nhé! Dù gì cũng muộn rồi ạ.. Hi hi..-Nhã định mở cửa

Ào...ào....Cứ như sắp đặt trước vậy =.=” Một cơn mưa ào ạt trút xuống nhà nó..

-Xem ra hôm nay em phải ở lại nhà chị rồi nhỉ?-Nó nhếch mép nói vs Nhã.. Ông trời đang giúp nó chăng??

29. Chương 29

-Ồ...dạ..Có lẽ đêm nay em phải trú mưa ở nhà chị rồi.. Em xin lỗi!!-Nhã cúi đầu nói nhỏ..

-Hi hi.. Không sao đâu mà.. Em lên lầu lấy phòng kế bên chị ấy!-Nó chỉ lên lầu

-Dạ..-Nhã tung tăng chạy lên lầu, ko quên cảm ơn nó

“Nhã..Có phải em ko? Thân quen quá Nhã à..”

Hắn lơ mơ tỉnh dậy, mình ở nhà à? Sao lại ở nhà??? Bar mà taz??? Mà ai thế này!? Hắn hết hồn nhảy dựng lên, trong vòng tay ôm của hắn.. là Nhã.. Ấm và chặt..

-Nhã...Nhã ư!?-Hắn lắc đầu cho qua đi.. Hắn đang mơ [?]

Nhã nằm ngủ ngon lành, cô cuộn mình trong tấm chăn hắn và cô đang đắp, đã vậy còn ngủ trên tay hắn.. mà ko vừa đầu nhé.. Tay kia của hắn còn ôm chặt Nhã n~..!!

Nó lên lầu kiểm tra.. Định mang một ly nước chanh lên cho hắn..

Choang..!!Ly nước vỡ tan.. cùng trái tim.. đang chảy máu..

-Xin lỗi!-Nó cúi đầu rồi bước ra ngoài đóng cửa lại.. cười thầm.. trách mình sao quá ngốc..

Nhã nghe tiếng động thì mơ màng dậy, nhỏ chếp miệng nhìn hắn rồi cười nhẹ

-Anh ko nhớ em à?-Cơ bản Nhã hỏi thế là các cơ mặt của hắn cứng đờ lại..

-Nhã..em về rồi à?

-Anh chẳng nhớ em gì hết!! Giận cho coi! Hức..-Nhã vùng vằng, cô có hơi buồn

-Ai bảo anh ko nhớ Nhã..-Hắn cười hiền véo má cô

-À mà anh Kiệt đâu rồi ạ? Em nhớ anh ấy quá hà!!

-Ừm..Kiệt.. ko ở cùng nhà vs anh..-Hắn buồn.. Tình cảm của Nhã vs Kiệt ko thay đổi thật rồi.. Nhã quả ko yêu hắn..

-Ờo..Mai anh dẫn em đi thăm anh Kiệt nhé!!-Nhã hôn chụt vào má hắn rồi kéo chăn cho ấm thêm chút n~..

-Ngủ ngon!

-Ừm...Nhã ngủ ngon..-Hắn cười buồn.. Hắn mong Nhã về.. Nhưng ko mong thế này.. Đau..đau thêm..

Hắn sờ vào chỗ má Nhã vừa thơm, nhớ lại cái tát hồi chiều.. Cười một mình..

30. Chương 30

Nó chạy về phòng ôm gối, nước mắt cứ thế giàn giụa.. Cái gối ướt đầm mùi đau khổ của tình yêu..

Điện thoại nó chọt reo ngay lúc này.. Thật ko đúng lúc chút nào cả >”

Sica is calling..

Nó bắt máy, giọng Sica có vẻ hơi khàn và trầm.. Cô bạn gọi nó ra quán Sweet Love..Nghĩ ngợi một chút rồi nó vơ lấy cái áo khoác rồi đội mưa chạy thẳng ra quán..

-Sao mắt Phương đỏ vậy chứ..!? Axxxx..... Có chuyện gì mà giấu Sica vậy..-Sica trách móc nó, tay gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên đôi má đỏ.. Dù nước mưa dính vào mặt nó nhưng cô bạn thân này luôn quan sát một cách kĩ lưỡng nhất..Một cô bạn tốt..!!

-Ừm...Tks~Sica... Phương.. Phương.. hức hức..-Nó chọt vờ òa tiếng khóc như một đứa trẻ trong vòng tay của mẹ [Sica]

-Ko sao đâu.. Phương cứ khóc đi.. Buồn nhiều vào để ngày mai Sica ko còn thấy Phương buồn n~ nhé..!-Sica vỗ nhẹ vai nó.. Cô định sẽ đến nhà “xử lý” kẻ nào dám làm nó khóc.. Ngay đêm nay!! [Tội hắn rầu]

-Sica ah~.. Tao...tao..tao thích Thiên..!-Nó ngẩng đầu lên nhỏ nhẹ nói vs Sica..

-Ừm...đừng lo n~.... WHAT????? Thích... thích Thiên!?-Cô nàng suýt n~ thì ló mắt rồi

-Ừm..Tao cũng ko rõ tình cảm của tao n~... Tao ko muốn chắc chắn từ yêu.. Tao.. tao yêu Kiệt, nhưng..-Nó dụi dụi đầu vào lòng Sica

-Hi..ngoan nào.. Mà yêu Kiệt.. Hay.. mà muốn yêu Kiệt [?]-Sica đánh yêu đầu nó.. Đôi khi người ngoài cuộc nhận biết dễ hơn người trong cuộc..

-Ừm...Tao cũng ko biết n~... Nhưng tao sợ lắm.. Sợ...-Nó lắc mạnh đầu, nước mắt ào ra..Nó ko muốn biết thêm cái gì n~..

-Khóc đi mà ạ.. Khóc cho qua đêm nay..

Đêm hôm đó ko dễ dàng gì vs nó.. Nhưng nó tự tin vào ngày mai.. Mong rằng nó ko khóc như thế n~...

31. Chương 31

Hắn đứng dậy bước ra khỏi giường, ko quên đắp lại chăn cho Nhã đang nằm ngủ rất chi là vô tư .. Hắn định đi giải thích cho nó..

-Đầu heo.. Em đâu rồi!?-Hắn vào phòng nó.. Ko một ai..

-Haizzzz....Lại đi đâu nữa rồi..!-Thở dài buồn bã, hắn bước quanh phòng nó.. Trên bàn học của nó là một quyển nhật kí ư là chói lóa và xinh xắn.. Hắn tò mò..

“Tại sao mình lại có tình cảm vs hắn làm chi nhỉ? Rắc rối...Axxxxxxx..... Khó chịu quá!!!!”

“Thề rằng từ nay từ mặt hắn.. Coi như kick hắn ra khỏi nhà vậy!!”

“Axxxxx..... tại sao mình ko đá thẳng hắn ra đường vậy nhỉ?Đau đầu quá!?”

“Mình...yêu hắn..”

Kết thúc một trang nhật kí.. Hắn cứ đơ ở đó.. Nuốt nc bọt đánh cái ực ở cổ hắn run run cầm quyển nhật kí nhìn sát hơn.. Ko sai.. Vẫn là dòng chữ đó..Hắn lằng lằng cứ tưởng mình ở mười tầng mây.. Nó.. nó yêu hắn ư?? Hắn đắm đắm nhìn vào dòng chữ cuối cùng.. Lát sau mới đưa ra kết luận:

-Chẳng lẽ.. Mình mình có vấn đề à?-Hắn lại đưa tay dụi dụi mắt..

Nhìn lại hàng trăm nghìn lần thì hắn cũng gật gù hiểu chuyện.. Đột nhiên hai má hắn đỏ dần và đỏ dần.. Tim hắn đập nhanh.. Hai tay hắn nắm chặt lại.. Mồ hôi túa ra.

-Ko đc..!-Hắn rũ bỏ suy nghĩ.. Nó nhất định sẽ gặp rắc rối vs Coin mất!!

Đóng cửa phòng nó lại.. hắn lững thững về phòng mình nhìn Nhã...Đôi mắt vô hồn ngắm nhìn cô.. Ko chút cảm xúc gợn lên trong lòng hắn.. Trống rỗng.. Lặng yên.. Nhã đẹp theo kiểu quyến rũ, dáng cô kiêu sa ngậy ngát lòng người.. Mái tóc đen ôm lấy khuôn mặt nữ tính thu hút.. Người Nhã chuyển động theo từng nhịp thở.. Ai nhìn cũng thấy.. rất gợi tình..!!

Nhưng hắn thì ko.. Hắn cứ hiền từ nhìn cô mà lòng chẳng đổi thay suy nghĩ gì cả.. Đơn giản là hắn đang nghĩ về nó..

Hắn lấy cái headphone rồi ra khỏi nhà..

32. Chương 32

Nó lạc lối trong đêm mưa rào.. Hạt mưa xối xả vào mặt nó như mắng chửi con người nó quá ngu ngốc làm sao [?] Nó gạt đi nước mắt lẫn nước mưa.. Điều nó cần hiện tại.. là một lời khẳng định.. Nó che mặt, nhứu mày nhìn xoáy vào đêm tối.. Sự thật bây giờ mới đc hé mở..!

Đêm lạnh lẽo nó ôm lấy bờ vai trống trải mà rên.. Rên như con mèo lạnh ko có chủ ở bên vậy.. Nó kéo cái áo khoác sát vào người.. Bước nhẹ từng bước.. Gió mạnh thổi tung mái tóc cột cao của nó.. Nó giữ vững ý chí.. Phải bước tiếp!!

Nó nghe tiếng còi inh ỏi bên tai.. Một chiếc xe tải lao vút qua trước mặt nó.. Thở phào nhẹ nhõm nó cười buồn.. Tại sao mình ko tiến thêm một bước n~!?

Nhưng ông trời đã định thì ko thể giải thích đc.. Nó đi thẳng về phía trước.. Nó thấy loáng thoáng một bóng người cũng đang lạc lối trong mưa.. Đôi mắt lo lắng đảo dác tìm ai đó.. Khuôn mặt ướt đầm mưa.. Nhưng bước chân người đó ko dừng..

-Phương!!!!-Hắn giơ tay cao vẫy nó.. Làn môi xanh tái nhợt một nụ cười ảm áp..

Nó cười nhẹ chào hắn.. Đút tay vào túi nó đi gần lại.. Bỗng chiếc xe tải khi nãy..Vụt qua.. Thẳng tới hắn..

Nó hét gọi tên hắn.. Nó sợ hãi và lo âu.. Rồi cũng quyết định chạy nhanh tới..Nó túm lấy cổ áo hắn kéo sang một bên..

Àooooooooo!!!!Tiếng chiếc xe tải chạy qua.. hất nước vào người nó.. Ướt và bẩn..

Hắn ôm đầu.. Đau quá..!

-Ah~.....-Nó nhăn mặt..

-Sao vậy? Em bị đau chỗ nào!? Có bị sao ko?-Hắn đứng dậy bế nó lên..

-Chân em..Đau..-Nó tái mặt đi.. Chân nó chẳng còn cảm giác gì ngoài rát bỏng..

-Đi!!Tới bệnh viện!!-Hắn xốc nó lên, chạy đua vs thời gian.. Nó mà làm sao thì hắn sống sao nổi!?

Mái tóc dài buông xõa của nó chốc chốc lại bị gió thổi.. Nó như một con búp bê hiền từ đang ngủ trên đôi tay hắn..

Trong cơn mưa tình yêu có bóng người con trai lay gọi tên người con gái trên tay..Đau khổ lẫn nôn nao cứ xáo trộn vào nhau.. Cảm xúc hỗn độn trong người hắn..

Hắn dừng chân.. Đứng chôn chân tại đó nhìn nó..

Búp bê có đôi môi đỏ máu.. Mái tóc xõa tung bay trong gió dữ.. Váy xinh ướt đẫm mùi nước mắt.. Đôi chân buông thõng lạnh lẽo và đôi mắt nhắm nghiền.. Búp bê lộng lẫy trong im lặng.. Búp bê đáng sợ trong đêm mưa..

Hắn siết chặt nó vào lòng.. Hắn mong níu kéo dc quá khứ.. Những kỉ niệm ủa về cùng một lúc.. Sao.. nhanh quá..!!

Nó lạnh ngắt.. Dòng máu trào ra khỏi đôi môi, thấm nhẹ vào chiếc áo hắn.. Tiếng khóc nức của hắn thấu trời.. Không còn tiếng thở nhẹ của nó nữa.. Tất cả chỉ là tiếng khóc ai oán giữa màn đêm mưa.. Lạnh và đau.. Khó chịu quá..!!!

-Em đi rồi..-Hắn nâng đầu nó.. nhìn ngọt ngào.. cái nhìn dịu dàng.. yêu thương... Hắn đang rất đau.. Nước mắt lẫn vào nước mưa.. Hắn cắn môi đến bật cả máu.. Đau ko diễn tả nổi.. Đau xé lòng.

33. Chương 33

Hắn quỳ đó.. dưới cơn mưa.. Đã nửa tiếng rồi.. Hắn cứ ôm nó thật chặt.. truyền hơi ấm, truyền tình yêu của hắn.. Trái tim hắn cứ thế mà đóng băng lại.. Mà cố sao nó cứ lạnh thình mãi như thế!? Hắn đau lắm nó có hay chăng??

Hắn bế nó về nhà.. Đặt nó trong phòng rồi hướng ánh mắt về nó.. Mỉm cười chào tạm biệt.

Đợi hắn ra ngoài một lúc lâu Nhã mới ngồi dậy sửa sang lại mái tóc và quần áo rồi lấy cái Iphone đầu giường gọi cho Hiền:

-Có cần tôi.. đưa nó tới ko?-Giọng cô run run..

-Haha...dc vậy thì còn gì bằng.. Mang nó tới đi!!-Đầu dây bên kia Hiền hắn đang sung sướng lắm..

Nhã tắt điện thoại. Cô cắn môi vào phòng nó.. Nó vẫn nằm đó lạnh buốt.. Người nó ko còn chút hơi ấm.. Nhã đánh răng cầm cặp nâng nó dậy rồi lấy ra cái bịch đen mang sẵn bế nó vào đó..

-Xin lỗi.. Cái này là do cô tự chuốc lấy!!-Nhã nhìn nó đăm chiêu.. Chẳng biết có phải lỗi là do nó [?]

.....

Nhìn nó nằm sóng soài dưới đất mà Hiền tỏ vẻ rất mãn nguyện, cô ấn vào cổ nó.. Máu vẫn chảy bình thường.. Vậy là thuốc của Hiền đã có tác dụng..

Cùng tua lại đoạn chiếc xe tải phòng qua nó nhé.. Một tên đàn em phục sẵn chờ tín hiệu của chiếc xe tải đi ngang quá nó mà bắn vào chân nó một chiếc kim bé xít.. Và khi cái kim tự tiêm hết chất độc thì tự nó nhả ra và rơi mất.. Loại thuốc ấy từ một loài rắn Bite... Có tác dụng làm nhịp tim giảm đến nỗi chỉ còn 10 beat.. Nhưng vẫn có thể sống đc chỉ thở rất nhẹ đến nỗi con người ko thể nhìn bằng mắt thường đc...Người bị trúng chất độc này tạm thời sẽ ngất đi một vài giờ..

Nó lắc nhẹ đầu.. Cơn mơ cứ bám lấy nó.. Đầu nó cứ ong ong.. Nó mở mắt.. Xung quanh khá tối nên nó ko bị chói.. Nó thấy lơ mờ bóng Hiền ngồi trước mặt nó.

-Tốt! Tỉnh rồi đấy!-Hiền nâng cằm nó, cười khẩy

Chát!!!! Âm thanh chói tai vang lên giữa đêm tĩnh mịch.. Xôn xao lạ thường..

Hiền điên tiết bóp mạnh cằm nó gần:

-Àh...Đã bao lần tao tha ày rồi nên ko biết điều phải không? Này thì...-Chưa kịp nói hết Hiền vùng tay.. Cánh tay hạ nhanh trong không trung.. Và ngay lập tức nó cảm thấy má mình đỏ và rát.. Cảm giác ấy.. Nhục nhã..

Nó lau vết máu đọng lại trên môi.. Cười khinh bỉ

-Hừm..Trời cô ta lại!-Hiền nói vs hai tên vệ sĩ cao to mặc đồ đen mới bước từ cửa vào..

Nó bị trói chặt.. Tay nó giống như dính liền vào thành cầu thang..

Hiền rút con dao giấu trong tay áo.. Mân mê nó.. Sắc nhọn và sáng loáng..

-Thấy sao hả Phương!? Mặt mày phản chiếu trong này.. có đẹp ko??-Hiền nhìn xuống con dao phản chiếu mặt nó rồi lại liếc nhìn nó.. Dưới ánh trăng nó biết Hiền ko đơn độc.. Còn có một bóng người ẩn nấp trong góc tường kia nữa.. Mái tóc uốn xoắn ngang vai.. Gương mặt quyến rũ quen thuộc...

Hiền di di con dao vào khuôn mặt trắng nõn dính ít bụi của nó.. Con dao sắc xoẹt ngang một đường qua mặt nó.. Khẽ nhăn mặt vì đau.. Từ vết xước có ít máu.. Nó nhìn Hiền ko chút sợ hãi..

Hiền thở mạnh.. Tiếng thở của cô càng gấp khi một giọt máu trườn nhẹ xuống mặt nó..Đôi đồng tử cô giãn mạnh ra.. Hiền cười nhìn con dao rồi đưa lên mặt nó..

Xoẹt...!

Xoẹt...!

Xoẹt...!

Hiền nhìn lưỡi dao nhuốm máu nó.. cười sảng khoái.. Cô cười như người điên.. Nó rát và đau.. Đã mấy vết trên mặt nó rồi.. Máu cứ thế chảy đều đều..

-Mặt..chưa đủ đau nhĩ!?-Hiền hết nhìn con dao lại nhìn nó rồi phá lên cười.. Cô đưa con dao lại gần nó.. Nhe răng cười man rợ.. Nó quay mặt đi..

Soạt...Soạt...soạt...soạt...

Tiếng dao đều đều vang lên nhịp nhàng.. Phút chốc cái váy ướt nó mặc rách bươm.. Chỉ còn cái quần ngắn nó đang mặc và bộ nội y..

Hiền chép miệng nhìn cánh tay mềm của nó.. Cô đặt con dao lên.. Và di một đường..

-Ah~...-Nó nhắm mắt lại.. Máu chảy trên tay nó.. Máu.. chảy khắp người nó.. Theo từng chiếc dao nhỏ sáng loáng trong màn đêm..

34. Chương 34

Ánh trăng mờ huyền ảo chiếu qua cái cửa sổ nhỏ xíu dẫn vào một tầng hầm bỏ hoang..Hiền dùng tay sờ hồng hộc.. Khắp người nó loang lổ những vết máu đào.. Từng giọt máu hòa lẫn vs giọt nước mắt mặn chát cứ tuôn mãi.. Nó thực sự rất đau.. Nhưng nỗi đau lớn nhất trong lòng có lẽ là vì hấn.. Hấn ko tới.. chắc lại đang vui vẻ cùng ai chứ gì..!?

Con búp bê lấm lem máu, mái tóc xõa dài trên nền nhà trắng lạnh.. Không khác gì oan hồn trả thù.. Mà trả thù thì lòng còn gì ngoài lòng hận thù, báo oán?? Còn nó chỉ còn nỗi đau buốt của cơ thể và tâm hồn.. Chẳng còn gì ngoài tình yêu đang chết dần..!

Hiền ngừng tay.. Cô tự mãn nhìn những vết rạch trên tay nó.. TRẢ GIÁ!!! Sẽ mãi là vết sẹo.. Để nó ko bao giờ tái phạm nữa..

-Haha...-Hiền phá lên cười giữa đêm tĩnh mịch.

Nó mệt mỗi thở dốc.. Khó.. khó chịu..khó chịu quá..! Cảm giác này.. Đau rát và khó chịu quá..! Đôi mắt đục từ từ nhắm lại.. Nó bắt giác mỉm cười..

-Thiên..

.....

Hấn chợt tỉnh giấc.. Có ai đó vừa gọi tên hấn thì phải.. Rất gần và thân quen.. Hấn có thể cảm nhận mùi hương oải trên mái tóc thơm của nó.. Đôi mắt rơm nước mắt nhìn hấn nhẹ nhàng.. Làn môi bé nhỏ gọi tên hấn tha thiết.. Nhưng.. Nó còn đâu nữa!?

Hấn tự cười.. Nhấp một hợp rượu rồi lão đảo về nhà. Lòng nặng trĩu, hấn muốn nhìn nó lần cuối.. E rằng sáng mai một mình hấn sẽ mai táng nó.. Một mình hấn mà thôi!!

-Nhỏ ơi..-Hấn sững lại trước cửa phòng nó.. Đâu mất hình bóng thân yêu nằm đó lạnh lẽo ngủ.. Đâu mất dáng người thân quen với nụ cười tái ngắt!?

.....

Nhã giờ mới bước tới gần nó.. Cô nhìn nó một lúc lâu suy nghĩ một lúc rồi giật lấy con dao từ con người đang lão đảo vì say máu kia..

-Hừm..Mái tóc này.. Cho tôi xin nhé!!-Nhã cười khẩy rồi đưa mũi dao nâng nhẹ khuôn mặt tái..

Nó gục đi.. Chỉ nghe thấy tiếng dao cắt đều trên mái tóc nó.. Muốn giữ lại nhưng sức nó chẳng còn gì..

Nhã nhìn bộ tóc dài của nó cười tự đắc..

35. Chương 35

Hấn sờ soạn khắp mọi nơi trên phòng nó.. Hấn nhất định phải tìm ra nó [!] Nó đâu rồi!?Nhỏ ơi.. Sao em cứ trốn khỏi anh!? Em làm anh đau..!

Trong bóng tối hấn lơ mơ nhận ra dáng dấp người con gái quen thuộc với mái tóc xõa dài và chiếc váy trắng mỏng..

Nhã tiến lại gần hấn, cô nhẹ sờ vào khuôn mặt hấn.. Khuôn mặt đã gầy đi nhiều vì khổ cực.. Đã đen dần vì nắng mưa.. Nhưng rốt cuộc thì hấn như vậy là vì ai!? Vì ai mà hấn đã trở nên như thế!? Vì một con nhỏ y chang Nhã ư!? Không đời nào.. Nhã ko vì thế mà đánh mất bản năng của mình.. KHÔNG ĐỜI NÀO!!!!

Trong đôi mắt mù mờ về tình yêu của hấn.. Nhã là cô búp bê xinh tươi ngày nào.. khỏe khoắn và đẹp đẽ.. Hoàn hảo và rộng lượng.. Nó đã về rồi sao!? Hấn thật không kìm nổi lòng ôm thật chặt Nhã..!

-Nhóc về với anh rồi à!-Hắn vuốt mái tóc thơm ngày nào.. cười trong nước mắt.

Nhã im lặng không nói gì.. Cô đắm chiêu suy nghĩ.. Tận sâu lương tâm có cái gì đó vừa lóe lên gọi là thương tâm..

Hắn cứ cười mà nước mắt hắn rơi tự do trên bờ vai trắng của Nhã.. Hắn hạnh phúc lắm..Hết đau rồi!! Ánh nắng ấm áp một lần nữa đến với hắn sao?

Bỗng chốc hắn hơi ngạc nhiên.. Nó hơi khang khác.. Nó lạnh và ko ôm hắn.. Nó không nói gì với hắn hết.. Nó..

Nhã buông hắn ra rồi nhìn hắn cười hiền:

-Sao anh không đi ngủ? Sắp sáng rồi đó!

-Ah~....Ừm..-Hắn lắc đầu.. Đây.. thật khác.. Cảm giác đó.. hình như đâu rồi!?

-Anh về đi nào!!-Nhã nhẹ nhàng đẩy hắn ra khỏi cửa rồi đóng sầm cửa lại.

Hắn lặng thinh một lúc rồi cũng về phòng ngủ.. Nhưng chẳng sao ngủ đc.. Có quá nhiều suy nghĩ [?]

36. Chương 36

Hắn trở mình.. Lại một đêm hắn không ngủ.. Đây hắn là đêm thứ 3 hắn lại thức trắng..Vì sao? Hắn còn ko giải thích nổi [?]

Đã hai ngày nay nó và hắn cách xa nhau mà nỗi nhớ càng nhiều.. ức chế đến không chịu nổi.. Hắn nhớ nó.. thật nhiều.. Nó nhớ hắn.. thật nhiều..

Hắn lại trở mình.. Một suy nghĩ khác lại ghé thăm.. Nhã quá giống nó.. Tuy giống nhưng Nhã mang một vẻ đẹp quyến rũ và lộng lẫy, nó lại quá ngây thơ, khuôn mặt tiềm ẩn sự thông minh và nhạy bén.. hắn đã sớm nhận ra nhưng tại sao hắn vẫn không kìm được cảm xúc mà ôm Nhã!? Tại sao ư? Vì hắn nhớ nó..Nhớ rất nhiều..!

-Không ổn rồi!-Hắn nhăn mặt.. Khuôn mặt của nó ngày một lớn dần và lớn dần.. Hắn càng nhớ nó nhiều hơn.. Những cái ôm.. Những lời tâm sự..

Hắn đập mạnh cánh cửa phòng nó.. Nhã đang ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái.. Hắn lôi Nhã dậy:

-Rốt cuộc thì Phương đâu rồi!? HẢ!!!!????-Hắn hét lớn làm cô giật mình ngã xuống đất

-Ui da....!!-Nhã ôm lấy cánh tay.. trên trán hắn rõ cái nhăn mặt

-Nói đi! Phương đâu rồi!?-Hắn kéo áo Nhã dậy.. Đôi mắt mờ đục xuất hiện tình yêu mãnh liệt trong hắn..

-Anh à.. Em.. sao em biết đc!?

-Nóidối!! Cô biết Phương đang ở đâu.. Nói ngay!!!-Hắn bóp mạnh cổ Nhã.. Chân Nhã từ từ cách mặt đất.. 2 cm..5 cm...7 cm....

-Em....Em....-Nhã nắm chặt lấy tay hắn nhưng có quá nhiều sự chênh lệch về sức khỏe giữa cô và hắn..

-NÓI!!-Đôi mắt hắn long lên những tia lửa đang bùng nổ cháy.. Tựa như thoát khỏi đôi mắt là căn phòng này sẽ cháy bùng vậy..

-Ặc...Em...-Đôi chân Nhã quẫy đạp trong không trung.. Các cơ mặt Nhã co lại.. Đôi má đỏ lên..

-Anh...anh làm em đau...-Giống như chỉ cần một chút nữa thôi là Nhã sẽ trào nước mắt ra..Đôi mắt long lanh nước đang cầu xin hắn..

Hắn bỗng chốc đứng yên đó.. Tay hắn thả lỏng ra.. Nhã ngã phịch xuống đất.. Cô ôm lấy cái cổ đáng thương hẳn 5 vết ngón tay đỏ.. Nhã gập người ho..

Hắn vội cúi xuống đỡ Nhã dậy hối lỗi:

-Xin lỗi.. Anh ko cố ý!-Hắn cúi đầu xin lỗi rồi về phòng.. Để Nhã lại với nỗi trống vắng tột cùng..

37. Chương 37

Nó nhắm mắt chờ đợi, đếm từng tiếng động, hi vọng từng bước chân.. Chờ đợi từng lời nói.. Số là hai ngày nay các vết thương của nó đã lên da non.. Rất ngứa và đau nhưng có ai hiểu đc cho nó?

Hiện ra khỏi phòng giam đóng cửa cẩn thận rồi lén lút về phòng mình, cẩn trọng nhắc nhẹ bước chân cô bước trên hành lang.. Hiện bỗng thấy có bóng người đang đi về hướng ngược lại.. Cô vội lẩn vào bóng tối..

Người đi ngược lại vs cô là Kun. Anh là anh trai cùng cha khác mẹ với Hiện :”> Anh là một chàng trai trầm ấm.. Đôi khi nóng lạnh thất thường.. Nụ cười nhẹ và ánh nhìn băng giá khiến bao trái tim non trẻ đổ trào trên dòng sông mơ mộng..

Kun bước chậm chậm lại khi thấy những vết giày còn dính chút máu ở để dẫn tới phòng giam bỏ hoang.. Ai lại sử dụng cái phòng này nhỉ? Anh tò mò hé cánh cửa.. Bên trong tối om, anh chỉ kịp thấy bóng một cô gái gầy gò thờ hờn hển dưới ánh trăng mờ hắt từ cửa sổ, khuôn mặt thuần khiết tựa thiên thần rõ nhẹ mồ hôi hòa lẫn với máu.. Những lọn tóc dài rũ xuống phất phơ trong gió nhẹ.. Tiếng thở đều đều của nó khe khẽ trong đêm.. Mưa lất phất, giọt máu hồng chảy nhẹ trên đôi môi đã tái đi nhiều.. Kun nhìn đau đáu vào cô gái ấy.. hoang dã và cuốn hút.. Anh tiến lại gần hơn thì phát hiện dây xích.. Nhẹ nhàng tháo xích anh nhanh chóng đỡ lấy thân hình yếu ớt đổ xuống ngay tức khắc..

Nó mệt nhọc hé mở đôi mắt.. Có phải hắn không nhỉ? Không... Chỉ là một người khác mà thôi..! Hắn đã không tới.. Nó giận hắn quá.. Nhất định về nhà nó sẽ oánh hắn một trận à xem.. Rồi sẽ sai vặt hắn sau đó nhìn hắn đau khổ mà cười thầm.. Nhất định!

Kun đưa nó về phòng dịu dàng đặt nó trên chiếc giường êm.. Anh xoay đi lấy cho nó một chiếc váy của Hiện..

Khẽ vuốt những lọn tóc mềm.. Anh sờ trán nó.. Một dòng điện chột chạy thẳng vào tim anh, hình như đã làm tổn thất một phần nào đó rồi! Anh rút tay lại nhìn nó.. Quả là một cô gái thú vị..!

-Em sốt rồi!-Kun sờ trán nó. Quay đi quay lại lấy thuốc hạ sốt rồi sát trùng và băng những vết thương trên người nó.. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng chữ TRÁ GIÁ trên cánh tay nó.. Rõ một thiên thần thể này mà tại sao phải chịu một áp lực quá lớn! Thật nhục nhã và xấu hổ cho kẻ nào dám chà đạp lên một sắc đẹp như thế này [?]

Nó đã đỡ hơn một chút, đôi mắt đã có dấu hiệu mở dần.. Kun cứ chờ đợi và chờ đợi.. Chẳng biết anh đang chờ đợi một điều đặc biệt gì nữa.. Chờ đợi nó mở đôi mắt kia ra chẳng [?]

-Ừm..Tôi đang ở đâu vậy?-Giọng nó hơi yếu và còn khàn nữa.. Trước mặt nó là một người con trai hoàn hảo đến từng chi tiết. Đôi mắt nâu sâu thẳm hơi buồn.. Sóng mũi cao thông minh kiêu kỳ lạ thường.. Khóe miệng có chút gì đó khinh thường nhưng ánh nhìn lại cực kì ấm áp.. Nó đâu biết ánh nhìn đó chỉ dành cho nó đâu..

-À..Cô đang ở phòng tôi.-Kun giật mình quay mặt đi.. Nó xinh còn hơn cả biển sao..Đôi mắt lấp lánh ánh bình minh rực rỡ.. Một tia hi vọng.. Một cái nhìn biết ơn từ nó..

-Cảm..cảm ơn anh!-Nó cười hiền nhìn Kun định ngồi dậy

-Ah~...Em đừng ngồi dậy.. Cứ nằm đó đi! Còn sốt cao lắm.-Kun khê ho một tiếng.. Sắc mặt phớt hồng khiến nó phải phụt cười.. Không ngờ anh ta lại dễ thương đến thế.. Ai biết đc một con người với sắc mặt lạnh lùng như anh ta lại ngốc nghếch trong lời nói đến đáng yêu như vậy [?]

-Cảm ơn anh! Hi hi..

38. Chương 38

Một lát sau Kun quay trở lại với hộp thuốc toàn kim tiêm với ống thuốc làm nó rung mình nhảy phắt lên giường

-Tiêm..tiêm áh!? Không chịu đâu..!-Nó lăm bắm rồi lắc đầu nguây nguậy. Kun bật cười rút ống xi lanh ra

-Thế cô bé muốn chết rữ vì đói à!?

-Không.. Anh không lấy cho tôi tô phở được sao?- Ánh mắt nó long lanh nhìn anh..

-Haha.. Cô bé này thật.. Sao lại đòi ăn sang thế?

-Thế ở đây có gì? Tôi ăn tất!-Nó thở dài, chớp chớp đôi mắt búp bê nhìn anh van nài

-Có mỗi cái này.. Hehe-Kun búng vào ống tiêm nhìn nó cười gian

-Không!!! Không!!-Nó lắc đầu bắt đầu mếu máo.

-Không sao đâu cô bé.. Không đau đâu!-Kun mỉm cười nhìn nó.. Nụ cười đó làm nó lơ lửng một lúc.. Bỗng dưng nó hơi gật nhẹ đầu..Nó tin anh..!

Kun rút đầu kim ra cắm vào ống, anh nâng cánh tay vẫn còn sưng của nó lên xem qua cẩn thận.. Lòng anh hơi nhói..

Ống tiêm đã xuyên qua làn da mỏng..Nó nhắm mắt cắn răng nén đau.. Thế mà sao anh ta lại nói là ko đau nhỉ!? Hức hức..

-Đừng sợ.. cô bé!-Kun nắm lấy bàn tay nhỏ nói khê.. nó không thấy đau nữa.. mà thay vào đó là một cảm giác ấm nóng ở bàn tay đầy thương tích của nó.. Nó thấy sao giây phút đó rất lạ.. rất bình yên,rất đáng tin.. rất nhẹ lòng.. không đau thêm một chút nào nữa..

-Xong rồi!-Kun rút nhanh ống xi lanh nhìn nó cười, nó cũng lơ ngơ cười lại xong tự dưng lặn đùng ra ngủ!?

-Ngủ chút đi! Sáng mai sẽ là một ngày tốt đẹp.. cô bé!

Sáng.. Không một ánh mặt trời.. Sáng..Không một tia nắng.. Sáng.. Không có một tiếng chim.. Sáng.. cô đơn và lạnh lẽo..

Nó tỉnh giấc trong căn phòng tối,vội co rụt người lại sợ sệt.. Không hiểu nó đang ở đâu?

Bóng người con trai tháong bước ra từ nhà tắm.. Lưng trần khỏe mạnh.. Bộ ngực vạm vỡ vẫn còn nhiều những giọt nước.. Nó chợt đỏ mặt lấy chiếc gối che mặt.

-Cô bé sao thế?-Kun nghiêng đầu nhìn nó

-À không.. Anh.. mặc áo vào đi!

Kun chợt cười.. Dễ thương thật!!

Kun lấy chiếc áo trắng mặc vào,khoác ngoài một cái áo đen dày.. Chiếc quần jeans anh đang mặc cũng là màu đen..Kun kéo tay nó đứng dậy vừa lấy chiếc mũ lưỡi trai đội vào:

-Đi! Tôi và em..

39. Chương 39

Nó và Kun dạo qua những con phố quen.. Đường xá hôm nay vắng lặng hẳn. Hình như chỉ còn duy nhất một màu xám bạc nhạt nhẽo.. Nó thở dài nhìn anh. Anh vẫn bước nhanh, gió hất mái tóc anh bay bay, có ánh nắng gắt anh khẽ nhíu mày, đôi tay rắn chắc nắm chặt lấy cổ tay nó, nhưng nó không đau.. Đôi chân vững vàng bước.. Anh có sự cuốn hút lạ lùng khiến nó cứ phải nhìn anh mãi thôi..!

Chợt một hai giọt nước rơi vào mặt nó.. Trời sắp mưa rồi.

Và nó kéo tay anh vào một chỗ vừa đủ để hai đứa trú mưa.. ào ào.. Tiếng mưa như trút nước.. Vài giọt nước bắn vào mặt nó. Nó chợt nhớ lại những lần nó bên hắn ngày mưa.. Ngọt khi đó.. Đau.. bây giờ..

-Brừ...brừ..-Nó áp sát hai bàn tay vào miệng thổi làn hơi nóng,xoa xoa hai bàn tay lại với nhau mà chẳng tốt hơn chút nào.. Tiết trời đột ngột lạnh quá..!

-Cô bé lạnh à?-Kun kéo nó sát vào anh.. Đặt tay lên vai nó..

-Thế này đỡ lạnh hơn chưa?-Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt hơi ngượng của cô gái kề bên

-Dạ...-Nó cúi gằm mặt xuống

Bàn tay ấm cứ trên vai cô mãi.. Cơ thể nó nóng lên nhưng rất thoải mái.. Nó bỗng nhìn Kun.. Anh đắm chiêu nhìn vào màn mưa trắng xóa.. trán anh hơi nhăn lại..

-Cô bé nhìn kia! Mưa to thế này mà có ai lại dầm thế chứ!? Chắc..Chắc là muốn bị cảm lạnh đây mà..-Kun chỉ tay về phía bóng người đang bước những bước đi nặng nề trong mưa.. Nó theo hướng anh mà nhìn.. hai đồng tử nó giãn ra hết mức.. từ người đó có ánh hào quang bao bọc.. từ người đó có cảm giác an toàn.. từ người đó yêu thương tỏa xa.. Nó la lớn:

-THIÊN!!!!!!!!!!!!!!- Vừa la nó vừa vẫy vẫy cánh tay..

Hắn theo phản xạ quay người lại.. Phía bên kia một cô gái đứng cạnh một chàng trai đang hét lên tên của hắn.. Rất tha thiết.. Hắn đứng im mộtchỗ.. Chẳng phải.. nó sao?

Hắn bước chậm chậm lại gần nó.. Hắn đặt bàn tay sờ nhẹ vào đôi má nó..

-Ph..Phương..-Hắn nhìn nó cười, không thể tin dc đây là sự thật..mà nếu không hay có hắn cũng quá mệt mỏi để cãi nhau rồi..

Nó bay lại ôm thật chặt thân hình utor sùng đó cười mím chi..Hắn ngạc nhiên rồi cũng thả lỏng cơ mặt vòng tay ôm nó. Đúng rồi.. Cảm giác này.. Mùi thơm này..

-Tôi..đi trước..-Kun đứng người trước cảnh đó.. Lòng anh se lại.Chưa bao giờ anh lại đau thế này.. Nhìn thấy nó hạnh phúc bên hắn mà anh cũnggan ỉu phần nào.. Anh lững thững bước ra ngoài mưa.. 10 năm rồi anh chưa dầm mưa.. Cảm giác lạnh nhưng anh lại thấy nhẹ nhõm sao.

40. Chương 40

Kun dầm mưa cho nhẹ lòng, tiếng mưa như hòa cùng với nỗi lòng ảm đạm của anh.. Anh thú thật chẳng yêu nó gì.. Nhưng lòng lại thấy đau khi nó bên người khác không phải anh.. Vì anh không làm cho nó vui giống người bên cạnh nó dc.. Anh sai rồi.. Sai hoàn toàn..!

Kun ngồi bệt xuống vỉa hè suy ngẫm mặc cho hạt mưa hắt vào mặt anh khó chịu.. Phải chăng số anh là khổ như vậy hay chỉ là một trạm dừng ột hạnh phúc mới..!? Liệu anh sẽ sống như thế nào trong những ngày sắp tới? Anh có dc gặp nó.. Tất cả chỉ là suy tính..không có cái nào là sự chắc chắn và tin tưởng.. Kun ôm

trán.. Những giọt nước mưa lẫn cùng thứ nước mặn chất lẫn trên bờ môi anh, nhẹ nhàng thấm sâu vào nỗi đau.. Rát..

Anh giật mình trở về thực tại khi nghe thấy tiếng khóc khe khẽ trong ngõ.. Hình như là một cô gái đang gặp rắc rối gì ấy nhỉ?

-Cô có sao không!?!- Anh che lấy đôi mắt để mưa không tạt vào cốt để nhìn thấy cô gái kia..

-Ah~... Anh là ai thế nhỉ?-Cô gái kia loay hoay dưới đất rồi nhìn anh khó hiểu

-Không quan trọng.. Cô ngã à?-Anh đến gần cô

-Ừm.. Không đau lắm nhưng tôi không đứng dậy đc..-Cô gái kia cười ngượng

-Tôi giúp cô đứng dậy nhé!-Anh cầm lấy đôi tay cô

-Ah~... thôi... cảm ơn anh..-Cô gái rụt tay sợ sệt..

-Không sao... Vả lại trời cũng đang mưa lớn.. không nhanh là cảm lạnh đó!-Anh nháy mắt nhìn cô rồi kéo nhanh cô dậy.. Cô gái chẳng kịp trở tay đứng dậy mất thăng bằng suýt ngã.. Anh vội đỡ lấy cô

-Cô.. không sao chứ!?

-Ah.. ừm.. Cảm ơn...-Cô gái lí nhí đỏ mặt.. qua màn mưa Kun vẫn có thể nhận thấy cô gái này.. đỏ mặt rất đáng yêu.. Thân quen quá.. Giống nó quá..!

-Cô đi đc không?

-Ừm.. Tôi nghĩ là... Á...-Cô gái định bước nhưng lại khuyu xuống..Một lần nữa Kun phải đỡ cô

-Thế này thì làm sao mà đi đc.. Cô chỉ nhà đi!-Kun giọng trách móc

-Ồh... Nhà tôi ở..

Nó và hấn về nhà yên bình dù cả hai ướt như chuột lột..! Nằm vật ra giường nó khoan khoái trong chiếc váy ngủ mỏng tanh.. Lăn qua lăn lại làm chán gối nhẵn hết trơn nó hí hoáy nhắn tin cho Sica

“Mày rảnh không? Mai đi Công Viên Nước vs tao!”-Sica

“Đi!!! Đi liền!!!!”-Nó [Ham dzui dễ sợ]

“Hehe.. Không đi mới lạ à nhou~... Tkoy đổi ý rầu ko ày đi n~..”-Sica [Thông cảm tại đang nhắn tin nên cho ngôn từ chat hơi nhieu M.ncho Trum thứ lỗi]

“Tkoy mà... Van lạy mày đó.. Híc...híc...”-Nó

“Hehe... Đúng 7h ngày mai không có cái mặt cóc mặt vượn của mày tới trước cổng nhà tao thì bỏ gang chịu à nhou~...”-Sica

“Đến!! Sẽ đến đúng giờ mà :”>”-Nó

—End cuộc nói chuyện— -Ê biến thái! Mai đi Công Viên Nước không?

-Nó xuống nhà ngênh mặt nói với hấn đang nghe nhạc dưới sofa..

-Ồ ờ..-Hấn chẳng thèm để ý.. Lại nghe nhạc tiếp.. Chẳng thèm để ý không có nghĩa là không nghe nó nói đók nha

-Nhã ah~ mai đi Công Viên Nước không?-Hấn nói vọng vào trong nhà.. cũng chẳng thèm để ý bên trong phòng tắm Nhã đang í ới hét “Có” đến nỗi khàn cả họng..

Nhã nhắn tin rủ Kiệt.. Anh cũng chẳng thèm rep lại.. Nhã buồn..Cô nhắn cho anh..

“Anh mà ko rep tức là đồng ý rùi nhá! Mai 7h :”>”

“Ồ... Nhã..”

“Không đi là em giận đó.. Anh đã từng hứa dẫn em đi chơi rồi mà!”

“Ừm..”

Nhã gấp điện thoại hí hửng lấy chai dầu tắm trút nguyên một lốc bự lên người kì cọ.. Còn hát líu lo nữa chứ..! Rõ ràng là cô rất mong tới ngày mai.. và no cũng thế.. Trên lầu nó chẳng khác gì Nhã.. Chỉ khác là dùng có nửa lốc thôi Nó rũ mái tóc xơ xác xuống bả vai.. Cố nhớ lại ngày hôm đó ai đã làm việc này.. Nhưng tất cả chỉ là một khoảng không trống rỗng..!

-Chắc.. Chuyện cũng qua rồi..-Nó xả trôi đi những bấn trên mái tóc rồi xả dầu.. Bước ra ngoài phòng tắm dường như là một thiên thần cánh trắng với khăn tắm cuốn lấy nửa người.. Mái tóc thả dài thơm mượt.. Khuôn mặt thơ ngây còn dính nước.. Thanh khiết.. Dịu dàng.. Quyến rũ..

-À mà này... Mai tập trung lúc....-Hắn mở cửa đi vào.. Chưa nói hết câu thì mồm nó đã ngoác rộng tới chân.. Tay hắn rịn mồ hôi.. Trước mặt hắn.. Là người..hay tiên? Cặp đùi trắng nõn.. Đôi vai mịn màng.. Mái tóc bóng bệ.. Làn môi hấp lực.. Đôi mắt đen thẳm.. Hắn như bị cuốn hút vào đó không lối thoát..

-Huh?-Nó nhìn hắn khó hiểu

-Ah... Oh.... Chút nữa tôi quay lại.. em... cứ tự nhiên..-Hắn đóng mạnh cánh cửa thờ hồng học.. Vừa rồi là hắn đã kiềm chế mãi nhưng không dc.. Nếu giọng nói thanh nhẹ ấy lại một lần nữa vút cao.. Chắc hắn sẽ không chịu dc..

41. Chương 41

Nó nhẹ nhàng chải mở tóc mềm rồi cột qua một bên rất dễ thương, kết hợp với bộ áo thun tay áo rộng sọc đỏ xanh nhưng nổi bật nhất vẫn là trắng thanh khiết, chiếc quần ngắn đen làm điểm nhấn cho sự cá tính. Nó lẳng xăng háo hức đến nỗi mới có 5 giờ mà đã kéo hắn ra tới tận cửa ^^~... Hắn đang ngủ ngon trong giấc mơ bánh kẹo thì bị lê tới tận cửa..

-Axxxxxxxxxxxx..... Cho tôi ngủ một chút thôi!!

-Thôi mà.... Qua đi kéo trễ đóoooooooo..... Đi màaaaaaaaa.....-Nó nài nỉ nhìn mà yêu lắm cơ.

-Không!-Cái cửa đóng rầm trước mặt nó. Nó vừa tức vừa dề môi rồi xuống nhà làm bữa sáng trước.. Nhã đang ở dưới chạy qua chạy lại với món ăn nhẹ điểm tâm thì phải?

-Nhã hả em?-Nó ló đầu vào bếp ngó xung quanh

-Hehe.. Không em chứ còn ai!? Chị ngồi vào ăn kéo nguội nhaz!-Nhã ấn nó ngồi xuống ghế xong đặt một bát phở lên bàn.

-Tên ten... Món phở gia truyền nhà em!

Nó cầm đũa lên hít hà mùi thơm phở.. Nó mới ngon và thơm làm sao.. Hương phở nồng nhẹ nhàng, bánh phở mềm và dài, nước trong nóng nần.. Vị phở Việt Nam thật đúng không chê vào đâu được..

Một nhোáng là nó ăn sạch tô phở Nhã tốn công làm cả sáng.. Ngồi dài ra mà nó xoa xoa cái bụng “bầu” thân yêu:

-Làm việc cực nhọc rồi hả?- Làm việc ở đây chỉ ăn Ăn mà cũng gọi là làm ư

Tự dưng.. nó thấy trong người ngà ngà say, ý chí nó mất hết..Nó lên lầu ngã vật ra giường khò khò..

6h45... Hắn đập cửa rầm rầm:

-Đầu Heo!!!!!!!!!!!!!! Có dậy đi không thì bảo!?????

Nó bật dậy chạy ngay ra khỏi phòng, không may.. và phải hắn..

-Ui da.. Đau quá!!-Nó nhăn mặt.. Mắt cá chân nó hơi đau..

-Tại em chứ còn ai nữa.. -Hắn ôm trán nhìn nó bật cười.. Nhìn nó nhăn mặt hài quá

-Ai~...-Nó ôm lấy mắt cá chân.. Đến lúc này hắn không cười đc nữa.. bò lại xem

-Không sao hết.. Chỉ là đau một chút thôi!-hắn nhìn nó trấn an.

-Hức hức... Đau dễ sợ nhun nhá...-Nó mếu máo.

-Biết rồi! Không sao..-Hắn nâng mắt cá chân nó lên thổi thổi..Lại còn đánh vào cái sàn

-Hư này!! Hư này!!! Ai bảo làm đau Phương hả?- Động tác đó làm nó cười nghiêng ngả.. Hắn làm trò nhìn buồn cười lắm

Chợt nhớ ra việc gì nó bất giác đứng dậy kéo tay hắn chạy ngay xuống dưới nhà kéo luôn Nhã rồi ấn hai người lên xe nổ máy đạp ga phóng ào ra cổng.. Muộn rồi!!!

-Phương ah~ chị làm gì mà phóng nhanh vậy!? Còn đón anh Kiệt nữa!-Nhã cuống quýt la hét làm nó sững người

-Nhà anh ở đâu!?-Nó bất chợt quẹo vô lề rồi thắng gấp làm hắn và Nhã chưa kịp thắt dây an toàn suýt nữa thì hun cái...cửa kính xe..

42. Chương 42

Tất cả tập trung ở nhà Sica đông nghẹt, nhưng lớn nhất vẫn là tiếng la hét om sòm của nó khi bị hắn tranh mất cái bánh donut cuối cùng

-Biến thái kia!!! Trả tôi cái bánh nhanh lên!-Nó chống nạnh chỉ thẳng vào mặt hắn đang chuẩn bị đút cái bánh vào miệng

-Ồn..Âu..Á!!! [Còn lâu nhá]- Hắn lè lưỡi rồi biến mất hút

-Đứng lại biến thái kia!!!!!!-Nó xách dép lạch bạch chạy khắp nhà :”>

-Xì tốp!!!!!!!!!!!!-Sica mới vừa bước xuống lầu.. Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn liền rat ay nghĩa hiệp

Nó dừng lại, hắn dừng lại, Nhã ngừng hỏi thăm Kiệt, Kiệt ngừng thờ ơ.. 1 sự im lặng đáng sợ..!

Sica nói xong ngúng nguẩy bước từng bước điệu đà xuống cầu thang, hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy ngắn liền áo ôm lấy hông không dây..Chiếc váy bay tà tà trong gió nhà.. Mái tóc xõa dài dù chỉ ngang lưng.. Sica cũng khá là nổi bật nhưng..

-Này.. mày có bị ám không thế!? Đi bơi mà mặc thế à?-Nó bạo dạn lại gần sờ trán Sica

-Ồ.... Tao..-Sica đỏ mặt cúi đầu e thẹn

-Ngu thế!!! Lên thay đồ ngay!!-Nó bắt đầu Sica một cái rõ đau rồi đẩy lên trên lầu thay đồ.

Bọn kia chẳng hiểu mô tê gì hết trơn, đứng đợi....

Nó đẩy Sica lên lầu khóa phòng lại rồi nhảy vào phòng thay đồ chọn lấy một chiếc áo sơ mi trắng nhẹ và một cái quần lửng đen, thế là đơn giản và xinh xắn cho người như Sica rồi..

-Mặc vào đi!-Nó thấy cho Sica, cô ngoan ngoan mặc vào

Thế rồi tụi nó hí hửng lên đường cho chuyến đi chơi ^

43. Chương 43

Tụi nó đứng ở cửa Công Viên Nước mà cứ trầm trồ mãi.. Lớn lắm nha.. Không cẩn thận là lạc luôn đó!!

Nó kéo Sica và Nhã đi thay đồ, hần đứng đưng bỏ lên hàng ghế chờ.. Kiệt troi chẳng biết làm gì.. :”>

-Tèn ten...!-Nó nhảy ra với bộ đồ bikini đơn giản, áo yếm và quần thun ngắn khá lòi cuồn.. Vì thân hình nó vốn đã chuẩn không cần chỉnh rồi mà

Nhã ra sau.. Hôm nay cô mặc một áo tắm hồng ép ngực, quần bơi ngắn cũn đủ khoe lấy vòng ba của cô cho thiên hạ chảy nước miếng rồi.. Trông hai người đối lập hoàn toàn.. Một dễ thương.. Một hấp dẫn.. Cả hai không ai bị lu mờ..Ai cũng có một ánh hào quang riêng..

Nó trầm trồ nhìn làn nước mát một hồi lâu rồi chạy như bay xuống nước giỡn..Nhìn cảnh tượng nó giỡn với mấy đứa nhóc mà hần với Kiệt bật cười.. Nó đùa chán thì bơi ra xa cho tĩnh lặng rồi im lìm tận hưởng ngày nghỉ bình yên..

Một thằng nhóc cỡ 6,7 tuổi gì đó bơi ra nói với nó:

-Chị ơi.. Anh kia muốn xin tên của chị!-Thằng nhóc vô tư nói với nó, tay chỉ về phía một cậu con trai đứng đằng xa nhìn nó đau đầu.. Nó thì thầm với thằng nhóc rồi quay ra nằm ngửa trên mặt hồ ấm..

-Anh ơi.. Chị đó bảo anh tự ra hỏi đi.. Sao lại bóc lột trẻ nhỏ thế kia chị ấy không vui!?-Thằng nhóc truyền đạt lại những câu nó nói dù chẳng biết ý nghĩa là gì.. Cậu con trai cười tít mắt..

Nó hé mắt.. Mặt hồ lay động, một cậu con trai tới gần

-Em cho tôi số cái tên.

Đến lúc này nó mới tò mò mở mắt nhìn, giọng nói đó trầm ấm và đặc biệt nhẹ nhàng.. Điều đập vào mắt nó đầu tiên là đôi mắt của người con trai ấy.. Đôi mắt nâu băng lãnh và thẳm buồn. Mái tóc phớt đời cong cong theo gió.Cái mũi cao kiêu ngạo và cái miệng như đang thách thức nó vậy.. Khi nói nó khẽ nhếch nhẹ, bất cần đời nhưng rất đẹp..Một tác phẩm hoàn hảo.. Một bức tượng điêu khắc vô giá..

-Em ah~-Cậu con trai nghiêng đầu nhìn nó. Nó giật mình trở về thực tại.. Ôi dễ thương quá >.

-Ah~...Em...Phương.-Nó lí nhí chẳng dám nhìn mặt cậu ta

-Khang!-Cậu con trai chìa bàn tay rám nắng, cười tươi

Nó mỉm cười bắt lấy tay chàng trai kia. Giây phút đó bàn tay Khang như tê dại, luồng điện chạy dọc trên những đốt tay làm Khang khẽ run lên.Anh cảm thấy những giọt mồ hôi đang dần trượt trên khuôn mặt điềm tĩnh.

-Tôi và em.. có thể sẽ còn gặp lại!-Khang nháy mắt rồi khuất dần theo bóng người, nó đứng ngậy ra, sao trên đời lại có người đẹp thế làm gì để nó phải ngẩn ngơ mãi thế này như thế !?

Thấy bóng hần len lỏi qua đám người tới chỗ nó, mồ hôi rịn ra trán, vẻ mặt hần hơi lo, hần nắm lấy bàn tay nó lắc:

-Phương quen không? Ai thế!?- Trong đôi mắt băng giá đó là một sự quan tâm đặc biệt dành ột người, chỉ một người mà thôi!

-Không biết!-Nó thờ ơ thờ dài, ngả người ngắm trời ngắm mây

-Tôi hỏi thật đấy! Phương biết anh ta à?-Hần càng cố nắm chặt lấy bàn tay nó

-Đã bảo là không biết rồi mà!!! Sao Thiên cứ hỏi hoài vậy!?-Bỗng dưng nó cau gắt lên làm hần im bật. Đáng sợ quá..

-Ồm thì.. tôi lo..-Hần nói nhỏ

-Gì cơ!? Lo cho tôi ấy hả? Buồn cười thật!-Nó quay sang nhếch mép cười như đó chỉ là một lời bỡn cợt của hần

-Phương..Sao vậy? Lạ quá!?-Kiệt đứng sau hấn từ lúc nào, nhẹ vuốt lấy mái tóc nó

-Buông ra! Khó chịu!!!-Nó hất tay Kiệt ra rồi bực dọc ra chỗ khác. Hấn và Kiệt đứng đó.. Có lẽ là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi. Nhưng mà quá muộn.

Khang đứng đằng xa, khóe môi anh nhếch lên thật nhẹ .

44. Chương 44

Trưa, trời nắng gắt. Cả đám kéo nhau về khách sạn [đã đặt trước]nghỉ ngơi lấy sức. Sau khi ăn cơm no nê nó rút về phòng trước, nó ngã người xuống giường nghỉ ngơi

“Hình như mình cứ xử hơi lạ..”-Nó nheo mắt, có vẻ như mọi người rất e dè với nó dạo sáng.. Nhất là hấn và Kiệt.

“Chuyện gì vậy ta?”-Nó lạnh chanh chạy qua phòng hấn. Mở cửa ra là một gian phòng tối, nó chỉ thấy có ánh sáng chập chờn từ chiếc mp3 của hấn,Thiên đang ngồi trên ghế nghe nhạc, mắt nhắm hờ, hai tay khoanh lại, người hơi ngã về sau.

Nó bước tới chỗ hấn lay lay cánh tay:

-Thiên ah~.. Thiên ah~..-Giọng nó sợ sệt

-Huh?- Hấn mở to đôi mắt sâu nhìn nó

-Thiên bật cái đèn lên dùm Phương được không? Híc híc..-Có tiếng nấc nhẹ, hấn vội bật đèn lên nhìn nó

-Em.. sợ?

-Ừm..-Nó gạt đầu lia lịa, nước mắt chỉ chực trào

Hấn nhìn nó khó hiểu, nhưng cũng cười, vuốt lại mái tóc mềm

-Sao mọi người cứ lánh xa Phương hoài vậy?-Nó đưa đôi mắt long lanh to tròn nhìn hấn, Thiên khi đó tim đã đập lệch một nhịp..

-Không sao. Phương cứ về ngủ đi.

-Không..! Phương sợ..-Nó cứ nắm chặt lấy tay hấn, lắc đầu

-Ở đây.. nhé!?

Hấn bế nó lên giường xong đắp chăn tươm tất, [lại] vuốt khẽ mái tóc, hấn biết nó đang sợ.. Nhưng biết làm gì hơn!?

-Ngủ đi.

Nó nhắm mắt lại.. Nhưng không sao ngủ được, trong đầu nó chỉ chực chờ hiện lại hình ảnh bà kẹ cầm cái kéo sắc nhọn, ma nữ tóc dài.. Mồ hôi nó túa ra dù trong phòng rất lạnh. Thỉnh thoảng nó thét lên khe khẽ làm hấn giật mình.

-Sao vậy?

-Sợ..sợ..-Nó bám nít lấy những gì nó có thể chạm vào, giọng nó run run làm hấn nhói từng hồi.. Nó.. sao vậy?

-Phương ah~.. Tỉnh lại đi..-Hấn chạm vào mặt nó, rút tay lại vì sao thấy mồ hôi rất nhiều. Hấn bèn lay mạnh nó dậy, nó òa khóc rồi rúc vào vai hấn cố cắn chặt răng cho không phát ra tiếng khóc.. Nhưng nước mắt cứ thế trào ra thấm đẫm vai áo hấn.

-Thiên.. em sợ.. có người chết.. máu nữa.. nhiều lắm!!-Nó thì thầm với hân trong tiếng khóc ngậm ngùi. Hân ôm nó chặt, muốn khóc bao nhiêu hân cũng sẽ gánh hết trên vai, chỉ cần ngày mai sẽ không còn một giọt nước mắt nào trên khóe mi kia.. Sẽ không còn nỗi buồn nào trên khuôn mặt kia.. Sẽ không còn âu lo đè nặng trên trái tim yếu đuối ấy! Hân cũng sẽ chấp nhận!

45. Chương 45

Nó bình tĩnh dậy sau cơn mơ thì thấy hân ngồi trên ghế gập gù ngủ dù tư thế rất khó chịu, nó mỉm cười đỡ đầu ra đó một hồi lâu rồi lắc đầu nhẹ, bước ra khỏi phòng hân mà không gây ra một tiếng động gì.

-Phương trễ 10p đó nhaz >”

-Nhấn!?-Bên trong hộp quà nhỏ màu đỏ có hoa văn trái tim rất dễ thương là một cặp nhẫn bạch kim, không phức tạp mà cũng không đơn điệu.Khang mỉm cười nhìn nó rồi lấy một chiếc nhẫn ra giơ lên, trong ánh nắng chiều êm dịu, chiếc nhẫn lung linh một cách huyền ảo, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy dòng chữ nhỏ trên chiếc nhẫn “ Phương’s Khang”.[Phương là của Khang] Dòng chữ này phản chiếu lại trên nền cát vàng óng ánh của hoàng hôn lãng mạn, nó chợt đỏ mặt.Khang nháy mắt với nó, dòng chữ này chỉ hiện lên mỗi khi giơ ra ngoài nắng, giống như tình yêu vĩnh cửu bằng vàng chắc chắn của Khang đối với Phương.

-Quà của cậu!-Khang nâng khẽ bàn tay thon dài của nó lên,nhẹ lỏng chiếc nhẫn vào, vừa in!

-Đi 5 năm mới về mà cậu chỉ tặng tớ thế thôi sao?-Nó đánh nhẹ vào vai Khang, bóng hai con người bật cười giòn tan in trên cát biển, rồi cũng nhanh mờ như thời gian trôi.. Nó nhận ra đã trễ bèn nháy mắt hẹn lần khác với Khang rồi chạy như bay về khách sạn:

-Nhớ kế hoạch nhé! Tớ tin cậu!-Nó nói với theo

-Em muốn tôi làm điều xấu tới bao giờ nữa đây!?Haizzz...-Khang cười một mình,nghĩ thầm..

Nó suy nghĩ lung tung trong phòng, đi qua đi lại, đi tới đi lui, đi xuôi đi ngược mà lòng nó cứ nôn nao một nỗi niềm nào đó? Nói chung là khó nói lắm! Chợt nó dừng lại ngắm mình trước gương, nó chạm nhẹ vào gương mặt thuần khiết của một thiên thần thơ ngây. Trên mặt nó chẳng có vết sẹo nào cả!! Tay, chân và khắp người.. chẳng hằn lại một vết xước li ti trước và sau vụ Hiên bắt cóc.Nó bất giác sờ nhẹ vào mái tóc, nó dài và suôn, không nham nhỡ như lần đó. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ? Nó cố gắng nghĩ lại, đầu nó đau như búa bổ.Nó lục lọi quá khứ, tìm kiếm kí ức. Xong cũng vớ lẽ cười nhạt, ngày hôm đó, Kun đã tiêm cho nó Vaxili thì phải !? Thử thuốc làm an thần và kích thích cái tế bào sinh sản nhanh dẫn đến việc tóc và da non mọc nhanh trở lại mà không để lại bất cứ sẹo nào! Chắc, anh là người tốt sao.. Kun!?

Ầm..!!!!

-Mọi người chuẩn bị đi biển kìa, mà có đi không?-Sica chạy ù vào trong phòng má nói

-Ừm.. chờ tao chút!-Nó cột á tóc lên xong theo Sica ra ngoài

-Mày không tắm biển hả?

-Ừm.. Tao đang cảm.-Nó đánh trống lảng, giả vờ sụt sịt cái mũi nhỏ, Sica bật cười

-Rồi mày sẽ hối tiếc mà xem!!!-Sica chọt vào môi nó rồi le lưỡi chạy trước, nó cũng cười rồi chạy đuổi theo cô nàng.

46. Chương 46

Vùng biển trước mặt nó xanh và mát, sóng vỗ rì rào quanh bờ cát trắng. Ánh mặt trời hừng đông lấp ló e lệ, cánh hoa ban mai đầu tiên hé mở, tất cả tạo nên một phong cảnh thanh bình, yên ắng của tiếng biển, ngọt ngào tiếng gió thổi hất tung mái tóc nó, quạt vào quần áo nó, Phương dang tay đứng trước biển nhắm mắt lim dim, chỉ chực chút nữa thôi chắc là cô té lăn ra ngủ mất!

-Này, em không xuống à?-Kiệt đặt tay lên vai nó

-Không. Anh xuống đi!-Nó lấy tay Kiệt ra khỏi bờ vai mềm yếu đuối, biết nó làm anh buồn biết bao?

-Anh.. không thích.-Kiệt cười nhìn nó, rồi ra một chỗ cát khô ngồi bệt xuống

Nó cũng ngồi kế bên anh nhưng không nói gì, chỉ nhìn xuống biển, nơi hấn đang phát điên lên vì cô nàng tinh nghịch Sica và Nhã. Nó khẽ cười thâm, nụ cười ấy chợt tắt và theo đó là một nụ cười rạng rỡ của ánh bình minh, Kiệt ngỡ ngàng tưởng như nó là một thiên thần cánh trắng, anh rơi vào thế giới riêng anh, mơ mộng..

-KHANG!!!!!!!!!!!!!!-Bỗng nó hét lên làm mọi người giật mình nhìn về phía tay chỉ, một người thanh niên trông khá phớt đời, tay bỏ vào túi quần, bước lững thững về phía nó. Anh ta nở một nụ cười nhạt cầm lấy bàn tay thon dài của nó. Hấn chạy lại, rồi nhận ra.. Trên bàn tay nó và Khang.. là một cặp nhẵn đôi.. lóng lánh trong ánh nắng..

Hấn ngồi thụp xuống vô hồn, tay ôm đầu. Chuyện này sao có thể xảy ra chứ? Lạy trời đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ thôi!!

-Thiên à? Sao thế!?-Nó lại gần hấn, đặt tay lên vai, nó nhận thấy.. bờ vai ấy.. bờ vai mạnh mẽ luôn là chỗ dựa mỗi khi nó yếu ớt.. đang rung mạnh lên từng hồi, từng hồi..

-Tại sao?-Hấn chưa xốt nhìn nó, hay chẳng trái tim hấn đang rách toạc ra từng mảnh?

-Tìm người khác.. tốt hơn tôi.-Nó cầm lấy bàn tay đang ôm lấy khuôn mặt, giấu những giọt nước mắt đang rơi tự do trên khuôn mặt đau khổ của người con trai đó. Nó cũng đau lắm chứ!

-Em đến.. và đi dễ dàng như vậy sao?-Hấn ngẩng mặt lên nhìn nó, đôi mắt đã đỏ hoe. Hai khóe mắt ướt nước.

-Tôi.. không cố ý!-Nó nhìn thẳng vào đôi mắt hấn, trong ánh mắt nó có chút bối rối..

-Đừng.. xin lỗi!

-....Cảm ơn..

-Cảm ơn.. sao?

-Cảm ơn.. vì đã cho tôi.. một chỗ dựa.

-Ừm..

Nó nhìn hấn, không cười, không khóc, chỉ một ánh mắt lạnh lẽo, chẳng chút cảm xúc, chẳng chút tình yêu.. Nó làm hấn đau!! Đau thực sự!!!

47. Chương 47

Lặng lẽ nhưng ấm áp

Yên bình và dịu dàng

Nó có thể lấp đầy khoảng trống yêu thương.

Nó có thể xoa dịu tâm hồn.

Đó là nắng..!

Hắn hé cánh rèm đen, bên ngoài nắng vẫn phủ kín không gian, nắng lọt vào phòng làm hắn chói mắt, nắng ảm lạ thường, nắng phút chốc tràn đầy căn phòng. Hắn cười khẩy nhìn căn phòng in đậm dấu ấn con bé ngây ngô ngày nào, hắn thả rèm, nắng biến mất.. Căn phòng âm u tối như mực như lòng hắn ngày đó.

Hắn đưa tay lên không trung sờ nhẹ vào không khí, miệng hắn bập bẹ nói, đôi mắt đen ngòm xoáy sâu vào khoảng không trước mặt

-Phương

Nó ngồi vệt dậy gặp người ho sù sụ làm Khang ngồi đó cũng phải nhảy lên giường vỗ vỗ vào lưng nó.

-Sao vậy?

-Phương chẳng biết..-Nó ngập ngừng trả lời khi đã thông cổ hơn

-Ngủ chút nữa đi.. Vẫn còn sớm.-Khang nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay nói với nó.. Vậy là đã được 2 ngày từ khi bọn nó kết thúc cuộc vui chơi ở Công Viên Nước, nó đột ngột bị sốt sau khi về nhà làm Khang rất lo, mấy ngày qua cũng đã đỡ hơn nhưng cậu vẫn có một cảm giác gì đó nặng nề cứ chặn ở họng, cảm giác đó.. rất gần.

-Thôi.. Đẳng nào cũng dậy rồi. Cho Phương đi dạo chút đi!-Nó nín nều cúi tay Khang

-Chắc.. Ờ.-Khang với lấy tờ báo ngồi đọc, nó thì hí hoáy chạy vào phòng vệ sinh thay đồ

-Khang đi cùng không?

Cậu im lặng lật trang báo, cứ hiểu là không đi. Nó lật đật chạy ra bàn trang điểm lấy băng đô cài vào tóc

-Gớm! Đi dạo mà cứ như là đi đám cưới vậy!?-Khang chẳng cần nhìn cũng biết, nó dễ môi tức lắm mà làm gì được cậu đâu

-Xì... Đám cưới của cậu thì có!!

Khang im lặng chẳng nói gì nữa nhưng bên khóe miệng vẫn còn hằn rõ nụ cười lúc ấy.

Nó mở cửa rồi bước ra ngoài, hít lấy một hơi không khí đầy bụng.Chà.. Không khí buổi sáng có lạnh lạnh nhưng rất trong. Nó kéo cái mũ đằng sau áo khoác lên che cổ xong bước chậm.

-Oa..-Nó ngạc nhiên hạnh phúc, mặt trời vàng giòn chiếu những tia nắng ửng hồng ảm trên bầu trời xanh hơi đục. Gió lạnh thổi qua làm nó khẽ rung mình rồi ngồi xuống cái ghế đá gần đó ngắm cảnh bình minh.

-Thanh bình quá!-Nó nhủ thầm, cảnh đẹp như thế này.. có lẽ nó sẽ vệt xuống ngủ quá..

Mãi ngẩn nhìn cảnh đẹp ấy mà nó không nhận ra hai mí mắt mình đã gần díp lại, đầu nó gật gù, nó ngáp khẽ rồi nhắm đôi mắt long lanh như sương sớm của mình lại, ngủ.. Nó nghiêng bên phải, dựa vào một bờ vai của ai đó mà cũng chẳng để ý mà tiếp tục ngủ.

-Khò..-Tiếng ngáy nhỏ phát ra làm Kun bật cười nhỏ, cậu vén mái tóc của nó nhìn tròng mền rồi cũng ngáp dài..

BỐP!!!!!!!

Kun ngã nhào xuống đất, một cú đấm của Khang giáng bất ngờ vào mặt cậu tối sầm. Kun mau đứng dậy lau miệng mỉm cười nhìn cậu thanh niên giận dữ đứng trước mặt

-Thái độ của anh là sao hả? Anh đã làm gì cô ấy rồi!?-Khang giận dữ quát ầm lên, giạt mình thấy cô bé ngã người nằm xuống ghế đá chếp miệng..rồi ngủ tiếp!

-Tôi làm sao? Cậu chưa cảm ơn cái vệt tôi cứu cô ấy thì thôi..Mà tôi làm gì hay chưa làm gì cũng chẳng liên quan gì tới cậu cả?-Kun nhún vai

BỐP!!!!!! Thêm một cú đấm tức giận từ Khang, máu nóng trong cậu đang dồn nhanh về não, bộ não chẳng kiềm chế được ít nữa mà chắc sẽ lao vào tay đôi với Kun quá.

-TÔI HỎI CẬU!! ĐÃ LÀM GÌ CÔ ẤY CHƯA?-Khang gầm miệng, đôi mắt tóe lửa nhìn sắc nhọn về phía Kun

-Cậu thấy đấy.. Một cô gái hấp dẫn như cô ấy, tôi khó có thể kiềm lòng mình..-Kun nhếch mép, một nụ cười gian tà..

-Gì cơ?-Khang nắm chặt đôi bàn tay mình lại một lần nữa, chắc hẳn sẽ đánh cậu ta như đòn

-Nên về suy nghĩ lại cách cư xử nóng tính của cậu đi..-Kun dứt hai tay vào túi bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra. Bên kia, nó cũng đang mở dần đôi mắt quan sát mọi việc.

-Chuyện gì thế? Cậu cãi nhau với ai vậy?-Nó nhú mắt nhìn bóng người khuất dần cuối con đường

-À không có gì.. Cậu đừng bao giờ ngủ lung tung nữa!!-Khang mở lỏng đôi tay, sắc đỏ trên khuôn mặt cũng dần tan biến. Chỉ cần nghe thấy giọng nói thanh khiết ấy cũng đủ làm một con người không có tim cũng phải khó kiềm lòng..

-Ừm.. Mình xin lỗi..-Nó hối lỗi, vẻ mặt cực kì đáng yêu..Khang cảm thấy tim mình đập loạn xạ, cậu ngồi xuống cạnh nó ân cần vuốt mái tóc dài

-Thôi mình về nhé!

-Ừm..-Nó nắm lấy tay cậu, mỉm cười..

48. Chương 48

5 giờ chiều..

-Này, tặng cậu!-Khang chìa cho nó một hộp quà to cỡ nhỏ, bao bọc trắng tinh với cái nơ đỏ nổi bật làm nó mừng rỡ giật ngay lấy mà chẳng một câu cảm ơn..!?

-Trong này có gì thế nhỉ?-Nó háo hức mở tung hộp quà, trong ấy là một cái váy ngắn màu trắng phớt chút sắc xanh ngọc thạch nhẹ nhàng, chiếc váy dễ thương có chiếc nơ màu xanh biển nhạt nhẹ đằng sau. Cái cổ áo có một cái khóa dọc xuống eo. Hai tay áo phồng phềnh đáng yêu.

-Đẹp quá à!!-Nó giơ cao cái váy ướm lên người, vừa in.

-Tặng cậu sinh nhật nhé!-Khang nháy mắt, cậu đã phải ngồi vẽ thiết kế chiếc váy này trắng đêm rồi đặt may, chỉ dành riêng cho nó! Cho nó mà thôi!

-Nhất định cậu phải mặc hôm sinh nhật đấy nhé!

-Tớ biết mà!-Nó cười nháy mắt lại với cậu. Khang bật cười cái hành động bắt chước hết sức là vô duyên của nó.

-Woa..!!-Nó ngó lại trong hộp quà, trong ấy còn có một cái kẹp tóc nơ cùng màu xanh với váy, một cái cột tóc nơ giống vậy, một cái son môi màu hoa hồng được đặt cùng trong bộ với lọ nước hoa hương nhài thơm quyến rũ. Nó há toác miệng ra sung sướng ôm chầm lấy Khang

-Á! Á! Yêu Khang quá hàz!!!! Đẹp quá đi!!!

-Xì.. Không yêu mới lạ.. Ha ha..-Khang vỗ ngực mình tự hào.

Nó ngẩng máng miết hộp quà Khang tặng riết rồi mới ngẩng mặt lên nói với cậu:

-Khang, đi mua sắm với tớ được không? Bây giờ!

-Ồ..Ừm..-Khang đặt tờ báo lên bàn, cậu với lấy cái áo khoác xong đợi nó.

Trung tâm mua sắm ồn ào tiếng người đông, nó uể oải lách qua đám nữ mê trai đang bu quanh Khang chảy nước miếng. Nó ngoáy lại, chép miệng lắc đầu, con gái trên đời này thật là.. cái thằng như thế cũng mê.. Đúng là trai không ngoan con gái không đồ!

-Phương! Đợi Khang với!-Khang gọi với theo, luồn lách chạy tới nắm lấy tay nó.

-Xin lỗi mọi người! Bây giờ tôi phải hộ tống bạn gái rồi!-Cậu nói xong cười hì một cái làm cho cả đám đổ ra sàn ngất xỉu, một số sững sờ nhìn nó rồi chỉ trích.

Nó cảm thấy khó chịu thực sự khi bị gọi là “ăn bám trai đẹp”, “hám dzai”, “bu bám đàn ông”.. Mấy người này tưởng họ là ai chứ!? Sao lại lôi nó ra so sánh với cậu như vậy? Nó có phải cầm điếu hay không mà không nghe chứ!!

Nghĩ rồi nó lại gần một nhỏ đáng vẻ điệu đà chảnh chọe đang lườm nguýt nó, nó nắm lấy cổ áo nhỏ dè vào tường:

-Cô tưởng mình là ai? Muốn nói ai thì nói à? Cái thể loại như cô ư? Xin lỗi.. Tôi đây buồn nôn khi nghe cô nói về tôi mà tưởng là nói về bản thân cô kìa!! Gì cơ? Gái đứng đường ư? Ăn bám trai đẹp lấy tiền ư? Cô xem lại mình đi! Cái váy này.. Lấy từ tiền của bao nhiêu thằng rồi? -Nó giữ chặt cái cổ của nhỏ kia làm cô ta giấy giữa, hai mắt nhắm tít lại, khuôn mặt đỏ dần lên, cô ta chẳng còn không khí mà hít thở nữa.

Những người con lại thì sợ sệt núp vào nhau, có tiếng khóc thút thít của vài đứa bạn tiếc thương cho cô ta, có mấy đứa xì xầm:

-Nhìn cô ta kìa.. Không khác gì đầu đường xó chợ. Cứ hử tý là dè đầu nắm tóc đánh!

-Gì cơ? -Nó buông lỏng cánh tay, cô nàng đồng đánh kia ngã rầm xuống vội ôm vào cái cổ vừa bị bóp nghẹt.

-Chúng tôi nói là cô giống như gái đi bụi vậy đó! Bỏ nhà đi theo trai à? -Hai con nhỏ đứng trước mặt nó chống nạnh hất cằm nói, vẻ tự mãn phát khiếp cứ như 2 thì dễ dàng đánh lại 1 vậy!

Nó bẻ tay kêu răng rắc nhếch môi, có vẻ như hai nàng ông ẹ kia đâm phải ổ kiến lửa rồi!

-Thôi đi Phương!-Khang thấy tình hình tệ hơn rất nhiều, anh nắm lấy tay nó kéo khỏi trung tâm mua sắm. Mặc cho nó giấy đành dạch tức giận

-Khang làm gì vậy!?-Nó nhăn mặt giật tay nó ra khỏi bàn tay Khang

-Phương định làm gì? Đánh người ta chắc? Rồi bị kiện vào tù à? -Khang cũng nổi nóng sôi mặt cãi lại

-Khang thấy người ta nói Phương không? **GÁI BỎ NHÀ ĐI THEO TRAI đấy!! ĐỨNG ĐƯỜNG đấy!!** Phương có tội lỗi gì không? Tại sao khi Phương đi với Khang cũng bị chỉ trích như vậy hả? -Nó nước mắt giàn giụa, tiếng nó nấc khê, giọng the thé

-Khang..-Khang sững người, đứng rồi.. mấy lần đi với Khang nó luôn bị người ta để ý chỉ trỏ mà cậu lại chẳng thèm quan tâm xem nó khó chịu hay hạnh phúc bên cậu nữa..!

-Khang chỉ quan tâm tới bản thân thôi đúng không? Có bao giờ Khang hỏi xem Phương đang cảm thấy thế nào không? Lúc nào cũng là những câu chữ mắng trách móc tức giận từ Khang! Phương chịu hết nổi rồi!! -Nó nấc to hơn, tiếng được tiếng mất.. Nước mắt đọng đầy đôi mắt đen long lanh kia.

-Khang xin lỗi!-Hàng mi Khang sụp xuống, chẳng biết hậu quả nó lại thế này..

-Thôi về đi! Phương mệt lắm rồi!-Nó quay mặt quệt hết nước mắt đi bước đi trước. Nó cứ cúi mặt mà đi.. lòng nó nặng trĩu, nó đã làm gì thế này.. Khang quan tâm tới nó nên mới mắng nó, vậy nó lại khó chịu với cậu thay vì những đứa con gái trong trung tâm mua sắm kia. Nó buồn lắm.. buồn thay cho bản thân nó!

-Này! Phương về hả? Đi cùng tôi nhé!-Hắn từ đâu chạy lại nắm lấy đôi bàn tay ấy..

-Thiên!?-Nó đơ ra, hắn.. đâu ra thế này.. Luôn là những lúc nó cần nhất!!

-Đi.. cùng tôi?

-Tôi tự về được!-Nó nhẹ mỉm cười rồi cụp mặt xuống bước đi..Bàn tay hần hựt hẫng trên không trung buồn thắm..

-Phương!!!!

-Phương!!!!

Có tiếng còi xe kêu tới tấp, tiếng Khang và hần cùng với nỗi sợ hãi lớn dần trong lòng họ hết lên trước khi nó quá muộn, nó tỉnh ngộ nhìn lên..

Một chiếc xe tải lao vút về phía nó..

Nó sững người, sao ánh đèn.. chói lóa quá.. Cơ thể nó bất động, nặng nề..

Nó run rẩy sợ hãi.. Nhưng không sao cử động được..

Tức thì có hai bóng người con trai mồ hôi rịn đầy khuôn mặt lo lắng.. nhưng trên hết.. dòng chữ to lớn hiện lên trong tâm trí hai người con trai ấy là:

Nó và tình yêu vô bờ bến họ dành cho nó..!

49. Chương 49

Kết..!!!!

Rầm..!!!!

Tiếng tạp âm chói tai làm nó sợ hãi bịt chặt lấy hai tay mình lại, nó nhắm mắt lại run rẩy như chẳng tin vào điều mình vừa thấy..! Chẳng lẽ..điều đó.. đã đến như thế này sao? Nhanh quá! Nó cắn chặt răng để khỏi phát ra tiếng khóc như nấc lên của một đứa trẻ nhưng hàm răng cứ run bần bật.. Nước mắt nó ứa ra thật nhiều khi nó ngược mặt lên. Hai con mắt đục mờ vì nước mắt, nó loạng choạng đứng dậy chạy nhanh tới bên người con trai đang nằm dưới đường, máu chảy dài một góc, loang thành một vùng.. Nó ngồi thụp xuống nâng đầu người con trai ấy dậy, lay lay người con trai đó. Nó hoảng hốt khi thấy bàn tay mình sớm chốc đã bết lại máu của người ấy.. Máu thấm đầm lấy cái váy trắng mịn, nó càng nấc to lên,nước mắt tuôn xuống khuôn mặt người con trai ấy, hòa với máu đỏ, máu chảy từ vùng trán anh xuống..thật nhiều..

-Khang!! Khang!!Khang!!-Nó khóc nấc lên, cả người nó run lên bần bật, đôi mi ướt nước, đôi mắt buồn vô hồn nhìn lấy khuôn mặt bình yên của Khang, khuôn mặt ấy sao thật dễ chịu.. như chỉ mới ngủ đi thôi!

Nó thấy vùng ngực nó đau nhói, trống đập liên hồi mà sao.. ngực Khang.. lạnh ngắt như thế này, đôi môi nó tê buốt chẳng nói thành lời..

Tiếng khóc nức trời của cô gái trong trời hoàng hôn nhuốm máu buồn, trước chiếc xe tải nhấp nháy ánh đèn vàng đêm, nó ngồi đó ôm lấy Khang,mái tóc rối phát phơ, đôi bàn tay run lên xiết khê cổ Khang, đôi mắt vẫn buồn thắm thắm, nhìn vào đó như có thể thấy cả một vực sâu.. Làn môi mềm như nước mấp máy:

-Thiên..Thiên!!

Nó đứng dậy bỏ mặc Khang nằm đó liêu xiêu bước loang quanh..hần nằm một góc thở gấp gấp, tay hần cũng đầy máu, thi thoảng hần rên khe khẽ,chắc là gãy xương rồi..!

-Thiên..-Nó quờ quạng lung tung, chốc chốc khụy chân xuống như sắp ngã.

Hần nghe tiếng nó gọi mà sao buồn tủi quá.. tiếng gọi thất vọngmà cứ lí nhí trong cổ họng..

-Thiên ở đây!-Hần dung chút sức lực cuối cùng hết lên

Nó chạy theo tiếng hét đó rồi ngồi thụp xuống, nước mắt nó lại chảy từng dòng một xuống cổ áo..

-Thiên không sao.. Phương gọi.. cấp cứu cho Khang..đi!-Hần mệt nhọc nói, vừa ôm cánh tay.

-Cấp cứu.. cấp cứu!-Nó như chợt sức nhớ ra điều gì bèn lấy điện thoại, tay nó chẳng thể bấm số đúng được.. cứ rung lên từng hồi như thế.

Một lát sau.. xe cấp cứu tới và đưa cả 3 người đi.. Tiếng còi xe inh ỏi làm nó hoảng loạn hơn, nó hét lên thất thanh

-THIÊN!!!!!!!!KHANG!!!!!!!! MỌI NGƯỜI ĐÂU RỒI!?!??

Một cô y tá bước lại gần giữ chặt lấy hai tay nó vùng vẫy:

-Cô ổn rồi.. không sao hết. Hai người kia đang trên xe khác..

-Tránh xa tôi ra!-Nó vùng mạnh ra rồi chạy loạn choạng theo tiếng còi xe cứu thương vừa đi.. Nhưng được mấy bước thì nó ngã khụy xuống..Tiếng xe cứu thương vẫn vậy.. vẫn inh ỏi nhưng nghe nhỏ hơn.. khuất dần ở cuối con đường dài bất tận..

50. Chương 50

Nó lơ mơ nhận ra căn phòng sặc mùi ê tê còn, nó nghe được tiếng của vị bác sĩ đứng với cô y tá gần đó nữa..

-Cô bé bây giờ tình trạng không ổn, hoảng loạn và yếu các giác quan.. tôi e.. cô bé..

-Cô bé sao thưa bác sĩ?-Cô y tá e dè hỏi, dù rất thương nó. Thấy nhỏ con gái xinh xắn như nó nằm thế này..

-Cô bé sau vụ tai nạn xe đã bị tổn hại não nghiêm trọng. Đã vậy còn phải trải qua cú sốc lớn như thế.. tôi e rằng cô bé sẽ bị trầm cảm.

“Trầm cảm..ư!?”-Nó sững người, nó bị tổn hại não nghiêm trọngư? Còn Khang thì sao? Hẳn nữa..

Nghĩ rồi nó bật dậy, vị bác sĩ cùng cô y tá giật mình quay lại,nó nhào tới nắm lấy cổ áo vị bác sĩ nước mắt chảy dài:

-Bác sĩ.. còn Khang thì sao ạ? Nói cho cháu biết đi!-Thoáng thấy nét mặt căng thẳng phảng phất vị buồn của bác sĩ, nó thấy mắt mình càng cay hơn..

-Nói cho cháu biết đi!!!!-Nó hét lên, bỗng thấy đầu mình đau như búa bổ..

-Cháu phải nằm nghỉ đi.-Cô y tá đỡ nó về giường.

-Không.. Cháu muốn biết..-Nó thì thào rồi chìm vào vô thức..

-Tuổi trẻ bây giờ..-Vị bác sĩ nheo mắt chỉnh lại cặp kính, cẩn trọng bước ra ngoài. Ở khốe mắt ông có một giọt nước mắt..

Riêng cô y tá trẻ thì ở lại, tay cô nắm lấy bàn tay nó, giọng cô dịu hiền như một người mẹ bên con lúc khó khăn..

-Giữ sức.. em nhé!

Nó choàng tỉnh mở to đôi mắt, đồng hồ điểm 2 giờ chiều, nó lao xuống lay vai cô y tá đang ngủ gật:

-Cô ơi.. cháu ngất bao lâu rồi!? Còn Khang và Thiên thế nào rồi?-Nó bị kích động dữ dội

-Ah....-Cô y tá chẳng biết nói thế nào cho phải.. Cô lắc đầu buồn bã nắm tay nó kéo qua phòng kế bên, nơi hân đang nằm ngủ, cánh tay được băng dày lại nhưng có thể thấy được máu đã thấm qua lớp băng.

-Thay băng cho cậu ta đi!-Cô y tá nhắc nhở một cậu thanh niên thực tập đang lóng ngóng chẳng biết làm gì.

-Phù.. Cậu ta vẫn ổn ạ?-Nó thở phào ôm lấy ngực.

-Cậu ta gãy xương bả vai..-Cô y tá ngập ngừng..

-Còn..Khang đâu hả cô?-Nó nghĩ Khang cũng sẽ bình yên.. Nó háo hức hỏi cô y tá đang bước chân vào phòng k

-Cậu ấy..-Cô y tá thở dài lắc đầu..-Chúng tôi đã cố gắng hết sức..

Bên trong phòng là một cậu thiếu niên nằm yên vị trên chiếc giường đen, khuôn mặt tím tái lại, bàn tay đưa ra ngoài chiếc giường như chờ một ai đó đến nắm lấy.. mái tóc còn dính máu ở vùng trán..

-Khang..sao?-nó chạy lại bên cậu, đôi mắt long lanh ứa nước..

-Chị.. rất tiếc.. cậu ấy.. không qua khỏi..-Cô y tá đứng dựa vào tường, buồn..

-Khang à.. sao cậu lại không về đây? Nghe tớ nói không? Về với tớ đi.. Huh u... Làm ơn.. Tớ xin lỗi.. xin lỗi cậu nhiều mà..Hu hu hu... Sao cậu lạnh vậy?-Nó nắm lấy cánh tay cậu bật khóc.. Nước mắt nhòa đi khuôn mặt thanh thần của cậu..

-Xin cậu..về đây đi..-Nó xiết chặt bàn tay cậu lạnh, thì thầm..

-Cậu ấy.. đi rồi.. phải không chị?-Nó nhìn cô y tá, nước mắt đầm khuôn mặt, trông tội nghiệp.. Mắt nó đỏ hoe vì khóc quá nhiều.

Cô y tá không trả lời dựa vào tường, mắt cô ấy cũng đang chảy..chảy những dòng nước mắt thương hại..

Trời bỗng tối đen như mực, hạt mưa rơi nặng dần, rồi cả một vùng trời chìm trong nước mưa.. Tiếng mưa ồn ào nhưng chẳng át nổi tiếng khóc của nó.. Đau lắm.. Trái tim Khang không đập nữa.. khuôn mặt cậu cũng không cười hiền như trước nữa.. Nó còn nghe vang đâu đây tiếng cậu trách móc nó mà.. tại sao ông trời lại lấy đi những người mà nó yêu thương vậy??

Tách..tách..-Hạt nước mắt nó rơi trên đôi bàn tay của người nào đó đứng sau nó, choàng tay qua cổ..

-Khóc.. trên vai tôi..-Hắn nói khẽ.. Hắn muốn hứng những giọt nước mắt buồn của nó..

Nó đứng dậy ôm lấy hắn khóc nức lên.. Không thể kìm nén đượcnhững giọt nước mắt và tiếng nức.. thôi thì nó để cho tự do vậy..

Lớp băng ở bả vai hắn đỏ dần.. Máu rỉ ra.. nhưng hắn cắn răng.. hắn đang đau thay nó.. Không được ích kỷ..cô ấy cần mình..

-Đưa cậu ta đi mau! Vết thương rách rồi!!-Loáng thoáng tiếng vị bác sĩ hô to.. Nó ngủ gục trong vòng tay ấm áp đầy yêu thương của một người đang phải chịu một nỗi đau lớn.. Đau lắm.. mà hắn không nói cho nó..Sợ nó không ôm hắn nữa.. Sợ nó lại buồn một mình..

-Bác sĩ.. tôi không sao.. nhưng cho cô bé này.. bên cạnh tôi được không?-Hắn nhìn ông bác sĩ, ánh mắt hi vọng.. vị bác sĩ gật đầu, hi vọng đó đã đánh đổ một người cứng rắn như ông.. hi vọng tình yêu mãnh liệt trong hắn..

Hắn bế nó về phòng, chẳng biết làm thế làm gì cho vết thương càng rách nữa.. Vai hắn bắt máu.. Chảy đầy tay.. Hắn suýt nữa khụy xuống nhưng hắn đứng dậy.. vì nó..

Hắn nằm trên giường tay hắn lại băng thêm.. bên cạnh đó là nó ngủ trên vai lành của hắn.. như một con mèo nhỏ xinh xắn vậy.. Hắn khẽ cười vuốt lấy mái tóc thơm của nó..

51. Chương 51

Hôm nay là ngày sinh nhật nó, nó mặc chiếc váy trắng Khang tặng ngày nào, tô lên môi chút son cậu tặng, sử dụng loại nước hoa cậu đã tặng, tóc nó xõa dài, nó mua một bó huệ trắng rồi tới trước mộ cậu.. Bức di ảnh Khang cười xòa cứ như đang cười với nó, một khoảng đất màu nâu chứa đựng người bạn ấy..

-Phương.. tới thăm Khang rồi nè.. Khang đi chơi sinh nhật với Phương..đi!-Nó quỳ sụp xuống, bó hoa rơi xuống đất nhuộm đất bẩn..

Gió bỗng chốc thổi mạnh vào cái má trắng, chặn những hạt nước mắt..

-Cảm ơn cậu..-Nó quệt đôi mắt đang dần đỏ lên mà làn môi vẫn run run chực khóc.

Hắn lại gần đặt tay lên vai nó lặng thinh nhìn khoảng không trước mặt, dù hắn không ưa gì “tên đó” nhưng nó đau.. thì hắn cũng đau gấp nó nghìn lần.

-Lạnh lắm.. phải không Khang? Tỉnh dậy.. với Phương để đừng lạnh lẽo như thế này nữa nha..

-Khang cười hoài.. Nhìn Phương hoài.. Sao Khang không nói gì với Phương?

-Phương không chịu được thấy Khang cứ cười mà im lặng mãi như thế.. Khang nói gì với Phương đi!!

Nó gào khóc thật to như một đứa trẻ, tay nó cào cào vào cái di ảnh nhỏ, làn gió cứ thổi vào mắt nó cay xè.. Nó dựa vào vai hắn, nước mắt cứ theo tiếng khóc nức nở trôi in sâu vào chiếc áo sơ mi của hắn.

Hắn cắn chặt môi nhìn thẳng vào Khang nén tức:

“Vì cớ gì cậu lại để cô ấy đau khổ thế kia? Tại sao cậu lại chết để tôi vừa mừng vừa đau cho cô ấy? Cậu là cái thá gì mà vì cậu cô ấy lại khóc nhiều như thế..!? Làm ơn.. hãy tỉnh dậy đi!! Tôi xin cậu đấy!!”

-Đừng.. khóc vì cậu ta..-Môi hắn mấp máy nói nhỏ, chính hắn còn chẳng biết hắn đang nói gì nữa..

-Anh bảo sao??-Nó nhìn hắn, hơi khó hiểu và khó chịu

-Đừng khóc vì cậu ta!

-Sao cơ? Thế người bạn thân nhất của anh mất.. anh có khóc không?-Nó hét lên, đôi mắt long tia giận

-Bạn..bạn thân?-Hắn ngạc nhiên

-Đúng! Bạn thân! Chính vì anh nên tôi mới làm vậy! Vì anh đó!!-Nó lấy hết dũng khí hét vào tai hắn rồi ngượng ngùng

-Vì.. vì tôi??

-Đúng!! Vì sự an toàn của anh!!

-Tôi..

-Đáng ra là tôi đã lợi dụng anh rồi..! Nhưng tại sao chứ!? Anh.. đồ đáng ghét mà!!-Nó đâm thùm thụp vào ngực hắn khóc òa.

-...Tôi..

-Tại sao tôi lại tránh xa anh thay vì hại anh chứ!? Anh độc ác!! Điên khùng mà.. Hu hu...

-Tại sao?

-Tại sao ư? Vì Tôi yêu anh nên mới thành ra vậy ra hu hu hu... Tất cả là tại anh..-Nó dựa vào ngực ấm, nơi trái tim hắn đánh trống liên hồi.. Nước mắt nó chảy dài rơi xuống tay hắn..

-Em.. khóc vì tôi?? Em.. yêu tôi??

-Im đi!! Anh mà nói nữa.. Đáng ghét!! Biến thái!!-Nó đỏ lựng khuôn mặt, người tăng nhiệt..

-Hi hi.. Chap 50:

Hắn đá cái cửa phòng, bế nó vào phòng ngủ. Hôm nay nó đã kiệt sức khá nhiều để khóc và buồn rầu.. nhưng sau mưa thì sẽ có cầu vồng mà! Hắn và nó cũng đã rất vui vẻ với nhau đó thôi!! Con bé tinh nghịch nhất ngày nào bây giờ đã trở thành cô gái yếu đuối biết yêu rồi..! Hắn nhoẻn miệng cười, không rõ cảm giác gì vừa thoáng qua nhưng trong đầu hắn lúc nào cũng chỉ hiện lên một hình ảnh người con gái ngây thơ biết cười, đôi mắt rục trong ánh trời thanh khiết. Làn môi đỏ mọng có hấp lực. Đúng, chính là nó!!

Hắn hôn lên trán nó, rón rén khép cửa tắt đèn.

Vừa bước xuống nhà, hắn đã nhìn thấy Nhã đứng trân trân giữa nhà, đôi mắt nâu mở căng mọng nước, mái tóc bết bết, quần áo rách bươm, nhuốm máu, hai tay run lên bần bật cố níu sát hai vạt áo lại. Nhã nhìn hắn, hai hàm răng cố kìm để không va vào nhau lập cập:

-Thiên...! Lạnh..

Rồi cô ngã khụy xuống, may là hắn đã chạy tới kịp và đỡ lấy cô. Nhã run run, cô dựa vào vai hắn

-Nhã đi ngoài đường.. có.. còn đồ.. ụy hiếp..

-Sao Nhã về được?

-Có.. ai đó..

Theo lời kể của Nhã thì cô ra ngoài mua ít đồ về nấu ăn cho hắn. Đến khi khệ nệ xách bịch đồ ăn thì trời đã khá tối, Nhã đi khập vào vỉa hè, bóng tối càng tiến gần tới cô, xung quanh cô phủ bóng tối.

-Cô em đi đâu thế? Sao không chào anh à?- Trước mặt cô là hai, ba thằng côn đồ mặt sẹo tay xăm đứng khoanh tay cười đều

Nhã cố tránh xa và tăng lờ, cô ngoặt đường khác thì những tên ấy lại đi theo bắt cô lại

-Cô em ngon nhỉ? Nhìn cũng được phết ấy chứ!-Thằng côn đồ ghé sát vào tai Nhã thì thầm, rồi gã liếm lên cái má trắng bầu bĩnh của cô. Nhã nhắm mắt lại, cảm giác có thứ gì bần thủ vừa chạm vào người mình làm cô không khỏi run lên.

Gã xé toạc áo Nhã ra, chiếc áo bị xé làm hai làm Nhã luống cuống vù lại. Chợt Nhã nhận thấy những ánh lửa dục vọng đang cháy lên trong đôi mắt thèm khát của những tên côn đồ dơ bẩn

-Tránh xa tôi ra!-Cô nói rồi nhân cơ hội len qua định chạy phóng đi. Nhưng không, tên cuối cùng đã nhanh tay nắm lấy mớ tóc đen mượt của cô kéo lại. Nhã nhắm mắt vì đau. Biết không thể chạy được nhưng cô vẫn hi vọng một sơ hở nào đó để có thể chạy thoát.

-Đừng ngại ngần chứ!-Một bàn tay mơn trớn lên cánh tay mềm của Nhã, cô đang cố ngăn mình khỏi nôn ra.

Rồi một tên bước tới trông có vẻ như là đại ca, hắn liếc nhìn Nhã, tay gã bóp nhẹ cằm Nhã nâng lên

-Không tồi đâu.. cô em rất xinh đấy!-Hắn trượt tay trên má cô, rồi xuống cằm, xuống cổ, xuống cả đôi vai gầy..

Bỗng có tiếng la của một tên côn đồ, tiếng hét thất thanh giữa đêm vắng lặng, rồi nhiều tiếng hét nữa, chốc lát mấy tên đàn em gục xuống đất, máu từ miệng họ ra, cánh tay chúng nó rã rời, xước rách. Nhưng chúng nó không nhận ra, cánh tay bị thương nặng.. chính là cánh tay dơ bẩn đã chạm vào Nhã.

Tên đại ca quay người lại, hậm hực hét vang:

-Kẻ nào?

Trong bóng tối có dáng người con trai cao ráo bước hẳn ra. Là Kun! Anh tiến tới gần gã, miệng mấp máy:

-Biến khỏi nơi này!

-Mày tưởng mày là ai nhỉ?-Gã nhếch mép, nhưng nét bốn cột chưa được bao lâu thì tắt ngấm, trên khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ sợ hãi, hốt hoảng. Phía dưới chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống.. là một khuôn mặt quen thuộc vô cùng

-Cậu chủ! Em xin lỗi!!-Hắn cúi rạp người xuống, ra vẻ hối lỗi.

-Hạng như người! Không xứng đáng!-Tiếng kết án đanh thép khê gần. Gã bỗng thấy lạnh từ sống lưng chạy lên gáy cổ.

Pằng...!!!

Gã té ngửa ra sau, trên trán hắn túa ra bao nhiêu là máu, máu tràn cả tới chỗ Nhã. Cô lú lú khép người lại nhưng máu đã lan thấm tới áo cô.

-Em có sao không?-Kun bước tới gần Nhã, định nắm tay kéo cô lên

-Không.. Đi đi.. Tôi không muốn..-Nhã lắc đầu quầy quầy, hai bàn tay run run khi sờ phải máu

-Em dị ứng.. khi nhìn thấy máu sao? Hèn gì lần trước em lại chẳng đứng dậy được!- Kun lo lắng, nhưng anh cũng buồn cười. Cô gái này thú vị và rất đáng yêu!

-Không! Không sao! Đi đi!-Nhã nhắm tịt mắt lại, hai bàn tay nắm chặt lại.

-Đừng tự dối lòng nữa!-Kun nói rồi nhắc bổng cô lên, anh bước ra khỏi con phố tĩnh lặng đến ghê người đó, bước về phía ánh đèn.

Nhã sợ sệt im lặng, cô dựa người vào ngực anh, nơi đó thật ấm áp. Có mùi lạnh lùng đến rờn rợn phảng phất trên áo rất quyến rũ..!

-Em về nhà nhé?

Lắc đầu quầy quầy.

-Thế về tôi chẳng?

Im lặng. Im lặng chắc là đồng ý.

Kun thở dài, cậu chẳng biết chiều chuộng gì con gái, nhưng cậu đành phải vậy thôi!

Nằm trên đôi tay rắn chắc đấy, Nhã lịm người đi lúc nào không rõ, chỉ biết cô thấy thật dễ chịu khi mà biết mình đang ở bên Kun..

52. Chương 52

Nhã lờ mờ nhận thấy căn phòng u ám, bao trùm bởi bóng tối.Nhiệt độ thấp làm cô rùng mình kéo vạt áo.

-Em dậy rồi à?-Kun ngồi bên thành giường từ lúc nào.-Cả đêm hôm qua em sốt cao lắm!

-Dạ?

-Hôm qua em hôn mê rồi sốt. May là bây giờ đỡ rồi!-Kun sờ lên trán Nhã, mỉm cười với cô rồi đứng dậy bê khay thuốc đặt lên bàn kính

-Em ăn chút gì rồi uống thuốc nhé!

Nhã im lặng, cô liếc sơ quanh phòng, căn phòng tối để chịu có mùi hương rất quen. Chiếc giường cô nằm rất ấm và êm, cô còn có cảm giác thân thuộc lạ thường nữa. Mãi suy nghĩ cô thấy âm âm ở má, Kun dí nhẹ ly sữa còn bốc hơi thơm vào má cô, ra vẻ muốn cô uống. Nhã cầm cốc sữa có mùi thơm kì lạ đó uống, đến khi còn một nửa cô lại đẩy về phía anh.

-Uống đi

Kun cầm ly sữa lên nhấp một ngụm. Xong lại đưa cho cô, anh chẳng muốn uống nhưng vẫn cứ uống. Có một sự thôi thúc kì lạ nào đó đã khiến anh không thể từ chối khi người con gái ấy nói khẽ - mà cứ như là một mệnh lệnh đùng đụt vậy.

-Cả đi

Kun cầm ly sữa lên uống hết. Anh lấy chiếc khăn nhỏ nhẹ chùi miệng cô vẫn còn dính chút sữa.

-Em ngủ đi nhé. Rồi sẽ được về nhà sớm thôi.-Kun nhắc Nhã lên đặt lên giường, cô nằm yên ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, nhắm mắt lịm dim rồi ngủ thiếp.

Kun cầm xi lanh lên cẩn thận cắm vào tay Nhã bơm hết thuốc rồi lại cẩn trọng rút ra. Anh băng lại, vẻ sợ cô đau nên thật nhẹ nhàng hết sức có thể.Kun vuốt mái tóc ngoan, anh thích làm vậy, có cảm giác thật

ôm, thật mượt trên từng đầu ngón tay khi chạm vào mái tóc mềm của cô, anh nhìn Nhã, cái nhìn mềm mại, dịu dàng lắm. Khuôn mặt nhỏ trắng, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi phượng cong cong. Đôi môi khẽ tách nhẹ. Ngực cô phập phồng thở nhẹ làm Kun nóng bừng, người thở gấp. Anh vội quay mặt đi, rời khỏi giường bước nhanh vào phòng tắm. Đứng trước gương, Kun nhìn xoáy sâu vào trong gương, tay anh từ từ đặt lên tấm gương, rồi đẩy mạnh.. Gương nứt ra thành từng đường.. Rồi choang!! Gương vỡ tan, một dòng máu chảy dài từ tay anh xuống đất.

Tách.. tách..

-Thằng tôi.

53. Chương 53

Nhã đột ngột tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc, tiếng thủy tinh vỡ, tiếng răng rắc của đồ vật gãy làm đôi. Cô tò mò ngồi dậy, bàn ghế, cốc chén đang bay thẳng vào bức tường vỡ tan tành. Gần đó là tiếng thở hồng hộc của một người con trai, đôi bàn tay rắn đã nhuốm máu từ lúc nào.

-Dừng lại đi!-Nhã bật khỏi giường, tay cô chạm vào bàn tay Kun siết chặt, nó lập tức mở hờ.

-Như vậy không tốt đâu.. Máu anh..-Nhã thấy xót xa khi những giọt máu hồng cứ chảy đều trên bàn tay Kun.

-Thôi nhé.. đừng làm như vậy nữa..-Nhã nhìn Kun, ánh mắt vô hồn, nhưng Kun nhận ra.. ở dưới lớp đại dương lạnh mênh mông đó có chút gì đó gọi là thương cảm..

Trong phút chốc, đôi bàn tay mở hờ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ dịu dàng..

Trong phút chốc, hai ánh mắt chạm vào nhau, quấn quanh nhau.. Thương cảm..

Trong phút chốc, hai trái tim cùng đập chung một nhịp..

Nhã ngã bịch xuống sàn, cô gập người.. hai tay ôm lấy ngực vào cổ. Trái tim cô co bóp liên tục không ngừng nghỉ, đôi tay cô trắng bệch run run. Da cô tím tái lại, mồ hôi nhiều xuống sàn.. Nhã ho sù sụ, cô thấy đau.. ở vùng cổ.. và tim..

Kun sững người, đôi mắt màu than cháy mở căng..

Nhã.. vừa ho ra máu!!

54. Chương 54

Căn phòng chìm ngập trong bóng tối.. Tiếng vòi sen xối xả xuống nền gạch hoa.. Cảnh vật im lìm, ngộp thở đến khó tả.. Chỉ có tiếng nước xối và tiếng thở đều đặn của hai con người. Làn gió sợ sệt chẳng dám thổi mạnh. Kun quỳ xuống vỗ vỗ lưng Nhã, tiếng thở của cô đã đều hơn.. mồ hôi của cô thôi ngừng chảy dài. Cô ngồi phịch xuống sàn, mái tóc phủ kín mặt. Những tiếng nấc ngày một to hơn, Nhã lấy tay chùi nước mắt nhưng không chịu được đã khóc òa lên.. Kun ngửa bàn tay chạm nhẹ vào một nút áo của Nhã, những giọt nước mắt cứ rơi đều xuống tay anh.. Nhẹ nhàng.. Mặn.. Trong veo.

-Tại sao chứ? Tại sao? Đau lắm..! Đau lắm anh biết không?-Nhã hét lên đau đớn.. Trong trái tim cô đang rất đau.. như có hàng ngàn mũi dao đâm xuyên qua vậy.. Trái tim yếu ớt của một cô gái nhỏ bé giữa thế gian bao la.. Cô bị lạc lõng.

-Tôi hiểu nỗi đau của em.

-Anh hiểu? Hiểu ư?

-Em cảm nhận nó đi! Nó cũng đang đau.. vì em!-Kun đặt bàn tay mềm lên ngực mình. Trái tim anh cũng vỡ vụn ra, nó tan chảy khi bàn tay người con gái đó đặt nhẹ lên.. Đau và ấm hòa làm một.

Nhã im bật, cô thấy nhịp tim mình cũng đang nhanh theo nhịp tim anh.. Ánh mắt cô lại hướng về anh, đôi mắt mong nước đã đỏ hoe nhìn thẳng vào anh nhưng dịu dàng và ấm áp. Kun nhìn cô, tay đẩy cằm Nhã lên cao về phía đôi mắt than cháy

-Nhã! Em nghe cho rõ đây! Anh yêu em..!

Trái tim Nhã đập lạc một nhịp khi ba từ ý nghĩa phát ra, to và rõ. Đôi mắt ngây dại nhìn anh, cô hơi nghiêng đầu, khóe môi khẽ tách ra. Và từ đôi môi đó, một nụ cười nhẹ.. cho dù là rất nhẹ nhưng thực rạng rỡ.. thực hạnh phúc..

-Anh sẽ không để em chết.

Đôi mắt Nhã sụp xuống, khóe môi tắt hẳn nụ cười, khuôn mặt cô sụp xuống lo âu

-Không nổi đâu..-Môi cô mấp máy

Kun nắm chặt lấy vai Nhã, ánh mắt anh nhìn cô kiên quyết:

-Em sẽ thoát.

-Không.. chẳng kịp nữa..

-Không được. Nhất định em không được suy nghĩ như thế!

-Mặc kệ.

-Nghe anh này.. em sẽ không chết, phải không?-Giọng Kun đã nhẹ nhàng hơn trong bóng tối êm dịu, anh thả lỏng đôi tay, nhẹ đẩy cằm Nhã về phía mình. Ánh nhìn có vẻ dễ chịu hơn, ánh nhìn chứa đầy tình yêu cho cô.

Nhã nhìn anh không chớp, đôi mắt than cháy cho thật cuốn hút, thật kiên cường.. thật đẹp.. Hơi thở Kun đều đều, khoảng cách quá gần để Nhã có thể nhận thấy cơ thể vạm vỡ của Kun, chỉ cần chút nữa thôi.. sẽ an toàn lắm!

Nhã gật đầu như một chú cún con nghe lời chủ, cô từ từ nhắm mắt, đôi mắt đen sẫm, cảm nhận hơi thở nóng của Kun phả vào mặt.. Và.. khoảng cách giữa hai con người là số 0. Môi Kun ép lên môi Nhã làm cô chẳng kịp nói gì, chỉ thấy vị ngọt là lạ tan dần trên môi. Vị ấm nóng của đôi môi người con trai quan trọng mà cô biết.

55. Chương 55

Nó tỉnh dậy, hoảng kinh khi trước mặt mình là.. hần! Chuyện quái gì thế này!? Hần to gan dám trèo lên giường của nó ư? Được thôi!! Gã này muốn bạo lực gia đình í lộn.. bạo lực học đường đây mà!!

Rầm!! Hần bay xuống giường.. Nhưng, chẳng có một tiếng động gì xảy ra..! Không tiếng la hét, không tiếng rên đau, cũng chẳng có tiếng chửi rủa. Im ru..

“Gì thế nhỉ?”-Nó nhíu mày bò tới mép giường nhìn xuống, hần đang nằm yên vị dưới sàn, ngủ ngon lành!

“Chẳng lẽ hần mệt đến vậy á?”-Nó chép miệng, liếc qua hần. Vì hần bị thương nặng nên tình trạng miễn dịch hiện tại rất yếu, chắc là mấy con vi rút thừa cơ xâm nhập rồi.. Ở cánh tay nó cũng thấy đỏ đốm màu máu. Trái tim nó xót như có hàng ngàn mũi kim châm.

Nó bỗng thấy hối hận vì việc mình làm biết bao nhiêu, tại sao lại gây khổ đau cho hần rồi lại quay về con đường mòn làm cho hần phải chịu gấp đôi nỗi đau.. Nó lắc đầu quầy quậy, nhìn hần yếu đuối.

-Ah~..-Hắn rên khe rồi trở mình, cánh tay đã đỡ nay lại đỡ hơn.. Nó bật khóc nhưng cổ bịt miệng thật chặt..

Đôi chân trần khẽ chạm xuống sàn, nó ôm lấy hắn đỡ dậy, lúc đó, hơi thở nóng đều đều của hắn phả vào nó, thân mình hắn dựa vào nó.. Sự dễ chịu tràn tỏa khắp khoang ngực nó, sự ấm áp thấm sâu trong tim nó. Chật vật mãi nó cũng ném hắn lên giường được. Nhưng.. so với một cơ thể vạm vỡ như hắn thì nó quá nhỏ bé và yếu đuối, nhắc hắn lên.. quả là một kì tích, song lúc đó nó cũng mất đà mà ngã vào lòng hắn. Nó thích cảm giác này, thích dựa vào lòng con người thân thuộc, nghiền ngẫm mùi hương thoang thoảng trên chiếc áo sơ mi của người con trai ấy, sợ cái cảm giác phải mất hắn, ghét cái cảm giác nghĩ mình sẽ xa hắn mãi mãi..

-Biến thái..! Tôi-yêu-anh!-Nó tò mò ghé sát khuôn mặt mình nhìn người con trai ấy say ngủ, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dày chuyển động theo nhịp thở đều.

-Tôi.. cũng yêu em.-Bất chợt hắn mở đôi mắt tro đen, mỉm cười một cách thật gian.. rồi vòng tay qua mái tóc mềm đẩy nó xuống..

Trong khoảnh khắc.. thời gian như ngừng trôi!

Trong khoảnh khắc.. hắn muốn giây phút này.. là mãi mãi!

Trong khoảnh khắc.. đôi mắt màu nâu cát trong veo mở căng..!

Môi hắn chạm nhẹ môi nó, thật nhẹ nhàng như cơn gió mùa thu, ngọt ngào như những viên kẹo bi, ấm nóng như tách cà phê buổi sáng và hạnh phúc.. như một tình yêu bất diệt..!

Đôi mắt nâu cát từ từ khép lại, chậm rãi, trong đôi mắt có ánh lên những vì sao sáng ngời..

56. Chương 56

Nó đẩy hắn ra thở hổn hển, các tế bào máu dưới da giãn ra làm nó thở đều nhanh chóng lại. Nó thở hắt ra nhìn hắn với ánh mắt khá là giận dữ rồi quay đi không nói gì.

Hắn bối rối quá chẳng biết làm gì bèn im lặng nhìn lên trần nhà, nhưng con tim hắn cứ đập rộn rang như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Hắn.. hạnh phúc!

-Là lần đầu?

Nó bất giác đỏ gay khuôn mặt, đã cho hắn first kiss miễn phí mà hắn ta còn nói móc mình như thế á!?

-Anh.. Đồ biến thái kì cục mà! -Nó hét lên khe khẽ. Quay lưng mặt đi nằm xuống giường. Hai tay khoanh lại.

-Ừm.. tôi biết rồi! Thì ra là lần đầu.-Hắn mỉm cười tự nhủ. Ngốc này một khi đã ngốc thì ngốc khiến ai cũng phải cười nghiêng cười ngả. Bất chợt hắn vòng tay qua ôm gọn thân hình nhỏ bé của nó. Nhỏ giắt mình giăng ra, lấy sức kéo đẩy cánh tay rắn chắc ra nhưng bất lực. Nó nằm im, vòng tay ấm ôm chặt nó. Đôi mắt nai lim dim nhắm khẽ, đôi má phồng đỏ ửng thường. Dễ thương.

-Này, em không giận chứ?-Hắn cất tiếng hỏi nhỏ

-Giận tôi à?-Hắn phụng phịu, môi dưới trề nhẹ ra.

Nó thở hắt ra rồi quay lại đối diện hắn, đôi mắt nâu cát trong veo nhìn đôi mắt tro đen đặc.

-Không giận. Không..sao.

Tim hắn đập lạc một nhịp, giọng nói dịu dàng đó, khuôn mặt thuần khiết đó.. ở cự li gần thế này.. khó cưỡng lại được. Hắn thì thầm nhỏ nhẹ:

-Cho tôi hôn em nhé!

-Không có lý do. Không có mục đích. Không hôn.-Nó lắc đầu nguầy nguậy, mái tóc thơm phát phơ.

-Nhưng tôi thích.. Không thể.. khó chấp nhận..-Hắn rướn người, ép môi hắn vào làn môi anh đào thơm mọng. Không gian và thời gian, tất cả.. ngưng đọng.. Tất cả.. đối với hắn bây giờ chẳng có nghĩa lý gì.. chỉ còn nó..! Đầu óc hắn.. quay cuồng quanh nó.. Thế giới hắn.. quay cuồng quanh nó..! Giây phút ngọt ngào lắm.. Hắn như nghiện, như thèm khát đôi môi mềm đó. Còn nó nằm im bất động, không hưởng ứng cũng không chống đối. Có cảm giác vị ngọt ngào trên đôi môi rồi vào sâu hơn nữa nhưng nó chẳng để tâm mấy.

Hắn cúi xuống nhìn nó, đôi mắt nâu cát sóng sánh nước làm hắn đắm hoảng. Từ khóe mắt ấy, một giọt nước chảy dài, trượt mình trên gò má nó.

-Em.. Sao lại..-Hắn bỗng thấy bối rối không biết nói sao cho phải.

Đôi đồng tử giãn ra, nó lấy tay quạt nhanh nước mắt khe mỉm cười như chẳng có chuyện chi xảy ra. Chính nó còn chẳng biết vì sao mình lại khóc nữa.. Có lẽ ở bên người con trai này cho nó cảm giác an toàn và bình yên đến lạ, ngay cả bản chất yếu đuối nó cũng chẳng giấu đi nữa.. Có lẽ.. nó muốn được người con trai ấy dỗ dành, được người con trai ấy yêu thương biết bao..!

-Đừng khóc nữa nhé! Làm tôi lo lắng..-Hắn nghiêng đầu nhìn nó, tông giọng bây giờ hiền lành và dịu dàng hơn bao giờ hết. Hắn chợt thấy mình thay đổi nhiều quá. Vì nó chăng? Cũng phải.. Con người yếu đuối vì tình yêu mà! Giống như hắn.. người mà suốt 2 năm nay chẳng hé răng một lời nào với mọi người.. cũng chẳng gần gũi với ai.. ai mà biết được! Cũng vì.. tình yêu chăng?

Hắn thở dài, ngắm nhìn khuôn mặt người con gái bé bỏng này không bao giờ hắn biết chán là gì. Thật trong sáng, ngây ngô và sắc sảo, không biết.. nó là ai, và IQ của nó là bao nhiêu nữa!? Khuôn mặt ấy.. thật giống với một người. Cái đầu ấy.. thật thông minh giống người đó. Đôi mắt ấy.. thật hút hồn, giống như người ấy vậy!

Hắn bất giác thốt lên một câu hỏi bấy lâu nay đã làm hắn đau đầu vì suy nghĩ, đã nằm gọn trong đầu hắn ngay từ giây phút nhìn thấy cô gái ngốc nghếch này.

-Em.. có chị em sinh.. đôi?

-Hừm?-Nó ngẩng mặt nhìn hắn, không có vẻ sợ sùng sờ hay ngạc nhiên. Nó thấy hơi khó hiểu

-Không có..-Nó đáp gọn lỏn rồi lại cúi đầu xuống, đôi bàn tay nghịch mấy cái nút áo hắn. Chẳng để tâm

Nhưng.. nó càng làm hắn tăng thêm mối nghi ngờ, sao hành động, sao cách nói.. giống người ấy quá vậy!? Gọn và hơi xác xược..Hắn nhún mày..

~~ 4 giờ sáng ~~

Hắn choàng tỉnh vì cảm thấy có gì đó không ổn. Nhìn sang bên cạnh, nó nằm sát bên đó, vẫn thiêu thiêu ngủ. Hắn nhìn nó, không ngừng, định đưa tay lên vuốt tóc. Nhưng..!

Bàn tay rắn chắc siết chặt, hắn hạ tay xuống rồi chống tay rời khỏi giường, nhìn nó, đôi mắt màu tro đen nhìn thẳng, không chút suy nghĩ

-Tôi sợ.. một ngày nào đó.. sẽ không kiểm chế được.

Hắn siết chặt đôi tay, quay vào phòng tắm. Đèn bật sáng trưng làm hắn khẽ nhún mày, tay che mắt. Vớ đại chiếc áo sơ mi trắng trong tủ, hắn bước vào. Có tiếng nước xối xuống nền gạch rất mạnh.

Nó khó chịu vớ lấy cái gối bên cạnh che mặt. Vẫn nhắm chặt đôi mắt. Chối quá. Ổn quá.

Cuối cùng nó cũng phải nheo mắt mở ra, cảnh vật mờ ảo. Phòng tắm sáng chói, tiếng nước xối xả chói tai. Kệ, ngủ tiếp.

~~ 7 giờ sáng ~~

Đôi mắt màu nâu cát hé hé mở, không phải nó muốn thức dậy, mà là mùi hương quyến rũ xộc vào cánh mũi, kích thích từng dây thần kinh não. Nó thấy.. hắn đang ngồi dưới sàn, dựa vào cánh cửa, bóng tối đã che gần hết khuôn mặt, tay hắn cầm chiếc điện thoại găm tai nghe.

-Anh có định đi học không đây?-Nó ngồi dựa vào thành giường, tay ôm gối, gục mắt ngáp dài.

Một ngày mới.. đang lên!

Nó làm hần chảy cả mồ hôi, chỗ bả vai hần vẫn chưa lành nhưng hần vẫn cố đỡ lấy nó. Đột nhiên nó đau nhức làm hần khẽ nhăn mặt. Máu đã loang ra nhưng do hần mặc áo khoác nên chắc nó không để ý đâu nhỉ?

-Được rồi. Em xuống đi nào.- Hần cố nặn ra một nụ cười nhạt, vai hần buốt lên từng hồi. Mồ hôi lấm tấm trên trán.

-Ah.. Được rồi nhé! Em giận!!! Giận giận giận giận!!!-Nó nhảy xuống làm bộ quay ngoắt đi.

-Hey hey.. Anh muốn gì? –Nó bắt giắc lùi lại khi hần tiếng lại gần nó thêm một bước.

-Đừng.. giận..tôi..mà!-Hần nuốt khan, cố gắng nói, khuôn mặt hoàn hảo giờ trắng bệch. Cảm thấy có chuyện không ổn, nó cũng nuốt khan nhìn theo từng cử chỉ trên khuôn mặt, bộ não phân tích và suy luận. Mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt nhưng hần cố tỏ ra tự nhiên, cố cười – Tôi đẹp trai lắm hả?

-Anh.. đừng cố cười nữa. Xem này! Nó đã đỏ thắm rồi!-Nó nhón chân vạch cái áo khoác dày ra, một vùng áo máu đã lan rộng. Tất cả học sinh.. như chết sững, riêng nó bất động.

-Đ..đừng..-Hần khó nhọc kéo cái áo khoác lên che rồi thở gấp. Máu đã chảy nhiều, hần đang kiệt sức dần.

Rồi.. cơ thể rần chắc như sắt đá ấy đổ xuống trước mặt nó, hần gục xuống vì mất quá nhiều máu.

Nó vẫn đứng đó, bất động.. Không phải vì nó nhìn thấy vết máu trên áo hần.. mà là.....

58. Chương 58

Tần ngần một lúc nó mới lấy lại bình tĩnh, quay đi quay lại mới thấy hần nằm dưới chân nó.. Tim nó chột nhói.. nhói lắm!

-Đưa anh tới bệnh viện nhé!-Nó khẽ thì thần rồi định xốc lên nhưng cơ thể rần chắc ấy quá khỏe..

-Có cần tôi giúp không?-Giọng nói quen thuộc- chàng trai trong thư việc lúc nãy lộ đầu hỏi nó. Sao đây? Nó đâu có khỏe bằng hần đâu mà.. Nó khẽ gật, thôi thì tình thế hiểm trở thế này.. đành phó mặc vậy..!

Chàng trai kia xốc hần lên rồi bước nhanh qua đám học sinh thẳng ra cổng trường, nó cũng sốt ruột chạy theo.

~~ Phòng bệnh ~~

-Em nè! Sao nặng thế này mà không đưa tới bệnh viện hả?-Cô y tá nhíu mày hỏi nó, nét mặt khá căng thẳng còn mồ hôi thì chảy dài trên khuôn mặt

-S...Sao..sao ạ???-Nó chồm lên nhảy bổ tới chỗ cô y tá hỏi tới tấp.

-Cậu ta bị nhiễm trùng nặng, mất máu nhiều lắm. Cơ thể lại suy nhược nữa!!-Cô y tá liếc xuống cái bảng khám sức khỏe.

-Vậy có cách.. cách nào không ạ?-Nó cảm thấy các đốt tay mình run lên bần bật..

-Cái này.. phải đợi. À.. hiện nay bệnh viện đã hết nhóm máu O cho cậu ta rồi..-Cô y tá thở dài

-Sao cơ? Cô ơi!!! Cháu nhóm O nè!!!-Nó nhảy chồm lên chẳng kịp để cô y tá phản ứng nữa

-Đi!! Đi lấy máu cô nhé!!!-Nó kéo tay cô y tá kéo đi. Phận cô y tá thì ngạc nhiên hết nói nổi!?

~~ 5 giờ chiều ~~

Hai mí mắt nó xụp xuống rồi lại mở lên dần.. cứ thế. Đã lâu lắm rồi mà sao hần vẫn chưa tỉnh thế này!!!!???? Chắc chắn nếu hần tỉnh sẽ bị ăn chương của nó cho coi!! Nhất định đấy..!

-Này biến thái!! Mau tỉnh đi chứ!-Nó giục hần, tay nhìn đồng hồ. Rồi nó liếc nhìn hần.. Khuôn mặt thôi chảy mồ hôi, hơi thở thôi gấp. Nó chột im, hai tay khoanh lại trên giường rồi ngả đầu xuống đó..

Um.. chẳng biết nó đã ngắm nhìn hần bao lâu rồi nữa.. Nó chỉ biết khi ánh mắt nó chạm khẽ khuôn mặt này thôi.. thời gian như cô đọng lại thật lâu.. để nó ngắm nhìn hần.. mãi bình yên thế này. Cảm giác.. thật lạ, con tim cứ xốn xang và khuôn mặt nó nhanh chóng đã đỏ bừng.

Cạch.. Tiếng cửa đẩy vào, chàng trai lúc nãy bước vào, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ngồi đối diện nó.

-Myn này..Mẹ.. đã về rồi đấy!-Chỉ duy chỉ “mẹ” thôi.. Nó sững người, đôi mắt hiện rõ sự hỗn loạn.

-Gi..gì cơ?

-Ừm.. mẹ đã về rồi. Mới đây thôi, và rất muốn gặp em.-Anh vẫn khẽ nói, chậm và đều đủ để nó nghe tròn chữ.

-Um.... Anh.. em sẽ về.. nhưng tối..được không?-Nó nuốt khan trả lời từng câu chữ như xé nát cổ họng nó.

-Được, anh đảm bảo.. nếu tối nay chưa về.. thì cậu ta sẽ-phải-chịu-đau-khổ!-Anh ta đứng dậy, chậm rãi chỉ tay về phía hần nói. Phải.. rất chậm rãi.

-Sớm muộn gì cậu ta cũng thế.. Vì tội dám cướp em đi khỏi anh!!-Anh dần từng chữ rồi quay đi ra khỏi phòng, đôi mắt màu nâu đỏ hần lên vài tia lửa giận dữ..

59. Chương 59

-Haizzz... Anh ta cứ ỷ mình đã đính ước với anh ta thì muốn làm gì thì làm đây mà..!-Nó thở dài ngồi phịch xuống dưới đất, miệng thì nói không sao nhưng biết chẳng con tim nó đang loạn nhịp..

Nó yêu anh ta, không! Nó Đ-Ã từng yêu anh ta thôi..! Nhưng con người tệ bạc đó lại khinh bỉ tình yêu nó dành cho anh, và rồi anh lại bay bổng trên con đường đào hoa... Để nó lại một mình dưới mưa.

-Chuyện cũ rồi!! Forget đi!! Delete hết!!!!!!-Nó lắc đầu cố xua tan ý nghĩ, dù cố ngăn chặn nhưng nó không thể phủ nhận sự thật rằng Nó!! Vẫn còn chút tình cảm vương vấn..

-Có chuyện gì với em sao?-Hần nhào người ôm nó bết thốc lên, thật ra thì hần đã tỉnh dậy từ lâu rồi nhưng vẫn muốn nằm im lắng nghe mọi chuyện. Có ai biết khi hần nghe anh ta phán câu cuối cùng đã sôi máu đến mức hai tay nắm chặt, rồi cố kiềm chế..

-Không.. không có gì hết.-Nó ngoảnh đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kiên nghị của hần.

-Tôi tin em. Tự quyết định đi, nhé!-Hần hôn nhẹ lên trán nó, rồi ôm nó thật chặt.

Nó bối rối, hành động của hần khiến nó càng khó xử hơn mà thôi.

Thang máy di chuyển chậm chạp từ trên tầng 5 xuống làm nó càng nôn nao hơn. Nó rất muốn quyết định cho xong chuyện, nhưng.. đâu dễ gì thế! Nếu được thì đã xong lâu rồi..! Sau ngày hôm đó nó nằm ngoan ngoãn trong căn phòng nhỏ được cách biệt và khóa chặt, bên ngoài là hai tầng vệ sĩ tương tá cao lớn khỏe mạnh.

Nó hé đôi mắt đã sưng húp vì khóc nhiều, đến cả cửa sổ cũng bị che lấp. Ánh mặt trời le lói yếu ớt xuyên qua cửa sổ xuống tấm ga giường.. Yếu ớt.. yếu ớt rồi tắt hần..

Căn phòng tối chỉ có một mình, nó hoang mang và sợ hãi, nằm nép vào góc giường.. Sợ lắm.. Cầu cho hần hãy mau tới đây đi..!

Đôi mắt đỏ hoe bắt đầu ứa nước mắt.. những giọt nước mắt khóc cho số phận lẻ loi.. bi ai làm sao!!

Hôm qua nó đã ăn ba cái tát của bà-người mẹ kế của nó- vì tội trốn khỏi nhà và đem theo một số tiền khá lớn. Đó được xem như là một hình phạt nhẹ nhàng đấy chứ!!

Rồi những chuỗi ngày sống cách biệt với thế giới sẽ đưa nó đến đâu? Những chuỗi ngày không hẳn sẽ làm nó trở nên ra sao với cái bóng tối lạnh lẽo này.. Nếu như có một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm trọn thân hình nhỏ bé yếu đuối của nó.. nếu như thôi..!

Lâu ngày viết lại.. có tệ lắm không m.n ơi!

~Trum~

60. Chương 60

Căn phòng vẫn thế.. vẫn là bóng tối bao trùm, vẫn là cơn gió lạnh lạnh, vẫn là bầu không khí im lặng.. và trong phòng chỉ duy nhất một cô gái bé nhỏ ngồi ở một góc giường, ánh sáng từ chiếc mp3 le lói.

Nó thở dài đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài màu nâu nắng. Nó cô đơn..

Nhớ..!

Nó nhớ nhưng cái bóng hình đó, cái con người đó, cái con người mà nó đã trót yêu.. Nó nhớ đôi bàn tay rắn chắc, nó nhớ cái ôm ấm áp.. Biết không? Nó nhớ lắm những cảm giác bên hắn.. Giá như nó được trở về những ngày ấy.. giá như nó được gặp lại hắn.. giá như..

Hi vọng càng nhiều chỉ khiến con người càng thêm đau..!

Đủ rồi.

Dừng lại.. cái hi vọng nhỏ nhoi..

Dừng lại.. cái nhớ tha thiết..

Dừng lại.. cái cuộc sống không công bằng này..!

Không thể chịu nổi.. không thể chống cự.. không thể không chế..

Căn phòng nhỏ bao trùm đêm tối, lấp lóe ánh đèn từ chiếc mp3, một cô gái nhỏ ngồi bên góc giường thần thờ

Mái tóc xõa che phủ cả khuôn mặt nhỏ xinh, giấu nhem nụ cười hồn nhiên ngày nào.. Bây giờ cái con người lạc quan ấy.. chẳng còn nữa.. Chết rồi, chết hết rồi..!

Con dao rọc giấy sáng loáng trong bóng tối.. Nó thở dốc, nhìn vào cái cổ tay đang từ từ ứa máu..

Mệt lắm rồi.. Nản lắm rồi.. nó chỉ muốn ngất đi thôi!

“Cầu mong.. đây chỉ là một giấc mơ..! Chap 59 [tt]

Hắn chợt tỉnh giấc, đôi mắt căng to, một giọt mồ hôi chợt chảy dài. Toàn thân hắn vừa run lên nhẹ nhẹ, và đầu đó một cảm giác bất an.. Gì vậy?

Nó..đâu rồi!?

Hắn ngó dáo dác quanh căn phòng nhưng cảnh vật vẫn tĩnh lặng..

Hắn thở dài..

Hắn vừa bị làm sao thế nhỉ?

Hắn thấy trái tim hắn như đang run rẩy, như đang sợ hãi một điều gì đó, như đang trốn tránh cái việc ấy, như đang lo lắng một việc gì đó.. Nhưng mà.. nó là cái gì?

Cổ họng hắn như bùng cháy, vừa nặng vừa nóng, cả thân người như tảng đá lớn không sao di chuyển được..

Chuyện quái gì..!?

~~ Nó ~~

-Cô ấy được phát hiện khá muộn, máu ở cổ tay có phần đông lại.. nhưng rõ ràng là cô ấy đã mất khá nhiều máu.- Ông quản gia kiêm bác sĩ nói lại với Bảo, nét mặt như vừa giãn ra sau cuộc chiến với Tử Thần đầy khó khăn.

-Bây giờ.. Phương sao rồi ạ?- Bảo sốt ruột

-Cô chủ ổn và đã ngủ, cậu có thể vào thăm cô ấy. Nhưng cô chủ vẫn còn rất mệt..

Bảo lao ngay vào phòng, căn phòng tràn ngập ánh sáng ban mai dịu nhẹ, rèm cửa bay nhẹ nhẹ, cơn gió thoảng hương hoa thơm dịu dàng.. Và trên giường, một thiên thần nhỏ đang ngủ rất ngon. Khuôn mặt trắng nhợt, đôi môi nhỏ không hồng hào như mọi khi mà chuyển tím tái.. Bảo nhìn nó chua xót.

Anh tới gần ngồi bên giường nắm lấy bàn tay bé nhỏ yếu ớt, tự trách mình không quan tâm tới nó..

-Em bên này vẫn sống tốt đúng không? Anh biết là cô bé như em rất mạnh mẽ mà! -Búp bê nhỏ của anh, em có bao giờ gục ngã khi không có anh? Có bao giờ khóc khi không có anh? Có bao giờ yếu ớt khi không có anh?

-Anh mừng vì em vẫn khỏe mạnh, anh mừng vì em vẫn còn nhớ tới anh.. Anh mừng vì em đã tìm được một ai khác có thể che chở cho em.. Quên anh em nhé!

-Anh buồn lắm, nhưng mà anh thấy hạnh phúc cho em. Gắng lên em nhé..! Cậu ta sẽ đến bên em mà, đừng bỏ cuộc nhé búp bê nhỏ!!

Bảo khẽ vuốt mái tóc dài của nó, cô thiên sứ nhỏ tựa quây và chếp miệng đáng yêu. Nó vẫn còn đó thôi, vẫn còn hình bóng cô bé hồn nhiên ngây thơ đó thôi!!

Nó.. không thể đi mà không được gặp hẳn lần cuối được! Bởi vì.. nó đã yêu hẳn.. khi mà nó nhận ra.. thì nó đã yêu hẳn rất nhiều rồi..!

61. Chương 61 End

Nó bừng tỉnh trong căn phòng tối, có chút ánh sáng chiếu vào mắt nó, theo phản xạ nó lấy tay che mắt vì chói. Ánh sáng đầu tiên sau những ngày đầy bóng tối và sự tuyệt vọng..

-Phương. Anh không nghĩ mình có thể đứng nhìn mà không làm gì.- Bảo bước vào, từng bước chậm rãi.. Tiễn đến gần nó, anh ngồi xuống cạnh nó. Ánh mắt anh đầy hi vọng..Bảo chợt đưa tay lên, bàn tay như muốn chạm vào làn da mềm kia, dù chỉ một chút.. Thế nhưng, nó bất giác quay mặt đi..

-Hừm.. thì ra là thế sao? Em.. không còn yêu anh..

-.....

Nó im lặng, hai hàng nước mắt trào ra thật nhiều. Nó không hiểu tại sao lúc ấy lại quay mặt đi. Đưa tay gạt miệng lại nhưng vẫn không kìm được tiếng nấc to.

-Đủ rồi, em không cần phải kìm nén nữa. Có anh ở đây!- Bảo mỉm cười, ôm nó vỗ về, giọng đầy dịu dàng dù lòng anh đang rất đau..

Cánh tay đang gạt lấy miệng trượt xuống, nó ngã vào lòng anh khóc nức nở. Tiếng khóc nấc lên làm anh đau.

Cứ vậy.. nó khóc..

“Nói cho anh, em yêu cậu ta nhiều thế nào”

“Rất nhiều.. nhiều.. lớn bằng cả trái tim của em. Không ai.. không ai có-thể-thay-thế.”

“Anh hiểu rồi. Em đi đi.. Đi tìm hạnh phúc của mình đi..”

Bảo buông lơ cánh tay, nó ngược mặt lên nhìn anh dịu dàng, rồi trườn mình, đôi môi chạm nhẹ vào bên má Bảo.

Rồi.. bóng người con gái ấy lao vút ra khỏi phòng..

Bảo ngồi thẩn thờ, anh vẫn chưa chuẩn bị cho sự buông tay đầy thảm hại của mình.. cái gọi là “cao thượng” ấy. Anh có đủ dũng cảm sao?? Anh không dám tin..

Lao ra cổng trước, đôi mắt nó đại đi, chỉ biết guồng chân chạy hết sức.. Chạy đi tìm câu trả lời cuối cùng.

Chạy mãi đến một con phố nhỏ, nó không kịp nhận ra đây là con phố hẻm và nó thường đi qua. Cứ thế chạy.. và chạy.. Vút....

Không kịp để ý.. rằng..

Nó vừa chạy qua một người.. người mà nó đang kiếm tìm..

Khựng..

Nó chợt khựng lại..

Toàn bộ cơ thể bất động..

-Thiên..- Đôi môi mấp máy không nên lời. Đôi mắt mờ đi rõ rệt.. Rồi từ đâu những giọt nước mắt cứ tuôn mãi.. tuôn mãi.. ướt đầm khuôn mặt thanh tú..

Người kia cũng đứng khựng lại. Cả hai người đứng giữa phố đông người. Nhưng không ai quay đầu lại cả.. Họ, đang cần một khoảng trời riêng để giấu lại tình cảm của mình..

-Em có biết là tôi lo cho em lắm không?- Giọng nói nhẹ bằng không chút giận dữ.

-.....

-Phương!!- Hẻm quay đầu lại nắm lấy bàn tay của nó giật lại.. Khuôn mặt nó và hẻm đang rất gần nhau..

-Tôi-rất-yêu-em!!!!-Vẻ mặt nghiêm túc, hẻm hơi nhú mày nhìn nó chờ đợi câu trả lời.

Đôi mắt nó chớp chớp, toàn thân khẽ run lên. Nó không tin điều tai mình vừa nghe.

-Uh ^^~.- Nó mỉm cười nhìn nó, đôi mắt hí lại đáng yêu. Bàn tay nắm chặt lấy tay hẻm.

-Tôi muốn câu trả lời thật sự của em kìa.

-....

-Em yêu anh. Uh, Thiên.. em rất yêu anh!!-Nó lấy tay gạt nước mắt choàng ôm hẻm thật chặt.

Giữa dòng người đông đúc trong con phố nhỏ.. có một đôi trẻ đang ôm nhau. Cô gái nhắm nghiền mắt hạnh phúc. Trên môi là nụ cười mãn nguyện. Chàng trai dù không cười nhưng tôi biết.. cậu ta đang rất vui!

Chân thành cảm ơn các độc giả đã theo dõi bộ truyện “Nhỏ nhút nhát và coldboy cá tính” đến nay. Ngày Trum trưởng thành chính là ngày Trum có trách nhiệm với những gì mình đã làm. Và Trum đã hoàn thành bộ truyện này dù cho thời gian đã trôi qua khá lâu rồi.. Trum mong có thể khôi phục lòng tin của mọi người và đón nhận sự tha thứ của các bạn. Bộ truyện này chính là một bài học đầu tiên trong cuộc sống của Trum: không bỏ cuộc và có trách nhiệm. Chân thành cảm ơn các độc giả.

Thân, Trum

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-nhut-nhat-va-cold-boy-ca-tinh>